

Người Tình Của Ác Ma

Contents

Người Tình Của Ác Ma	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	7
3. Chương 03	13
4. Chương 04	19
5. Chương 05	25
6. Chương 06	31
7. Chương 07	35
8. Chương 08	40
9. Chương 08	46
10. Chương 09	52
11. Chương 10 (kết)	58

Người Tình Của Ác Ma

Giới thiệu

Vừa thấy cô gái một thân lụa trắng mỏng manh trên sàn đấu giá, vẻ mặt buồn bã thê lương, Ánh mắt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-tinh-cua-ac-ma>

1. Chương 01

Cả bầu trời mờ mịt u tối, từng hạt mưa nhỏ mỏng manh như sợi tóc, trong không khí tràn ngập hơi thở khiến người ta bất an, Trần Như Nhụy giống như chú chim hoàng yến đơn độc bị giam trong lồng, lo âu, bất an nhìn ra bốn phía.

Đây rốt cuộc là nơi nào? Cô kinh hoàng lúng túng nhìn chung quanh.

Diệp Phương Chi chạy ra khỏi đoàn người rồi, cô vẫn đi về phía trước không có mục đích, chỉ thấy ở hai bên đường phố Lâm Lập đều là những quán rượu, KTV muôn màu muôn vẻ, những cô gái trang điểm xinh đẹp lần lượt xuất hiện trước cửa khách sạn.

Lớp trang điểm trên mặt các cô thật dày, trên người mặc những bộ quần áo bó sát trễ ngực lộ bụng, không hề sợ rét lạnh, khoe miệng ngậm thuốc lá, nụ cười lộ vẻ gian ác, dùng ánh mắt quái dị nhìn chòng chọc vào Như Nhụy khiến cô sợ hãi. Cô theo bản năng kéo sát quần áo trên người lại, đầu cúi cúi xuống.

Một kẻ mặt mũi đậm đàng, đầu trâu mặt ngựa đi về hướng Như Nhụy, cô cố gắng co rút người lại nép vào bên tường, hi vọng không chọc người đang chăm chú nhìn mình, khẩn trương gọi một chiếc xe tính đón xe rời đi.

Lúc này, trong lòng cô đã hiểu đây là nơi tụ tập nhiều gái điểm nhất Hồng Kông, nơi thể lực bóng tối điều khiển, trong lòng đã lạnh đi phân nửa. Làm sao có thể chạy đến nơi đây chứ?

Tên đàn ông đậm đàng kia dừng lại trước mặt Như Nhụy, chặn đường đi của cô. Ánh mắt háo sắc của hắn không chút kiêng nể nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cô.

Hắn vừa mở miệng, lộ ra hai hàng răng vàng : “Cô em một thân một mình muốn đi đâu vậy? Có muốn anh giúp một tay không ?” Hắn vừa nói vừa vươn tay bắt lấy cô.

Như Nhụy dùng sức gạt tay hắn ra, lùi lại hai bước, cô giống như con thỏ trắng nhỏ bé đơn độc bị vây khốn, hai mắt nhìn ra bốn phía tìm sự giúp đỡ, nhưng đáng vẻ những người xung quanh đều như đang xem kịch vui, căn bản sẽ không có người ra mặt giải cứu cô.

Cô hít sâu một hơi, giọng điệu nghiêm nghị nói: “Tránh ra! Tôi không cần ông giúp đỡ.”

“À, tao còn tưởng là một chú cừ non, không ngờ là một con mèo hoang nhỏ! Vậy cũng tốt, càng hợp với khẩu vị của ông đây, ông đây chính là thích thuần phục mèo hoang nhỏ.” Ánh mắt hắn mê đắm, hai tay xoa bóp vào nhau, chậm rãi áp sát về phía cô: “Tao muốn nhìn xem rốt cuộc mày hung hãn bao nhiêu!”

Hắn vươn một cái tay ra lao thẳng tới bộ ngực của Như Nhụy, cô bị dọa đến hoa dung thất sắc, xoay người liều lĩnh chạy về phía trước, toàn tâm toàn ý chỉ muốn bỏ tên đàn ông dã thú kia lại phía sau.

“Mèo hoang nhỏ. Dừng chạy, để ông đây yêu thương mày.” Hắn chạy ba bước đã đuổi kịp Như Nhụy, ôm lấy hông của cô từ phía sau, hai tay không chút lưu tình sờ loạn một phen trên người Như Nhụy.

Sắc mặt Như Nhụy còn trắng bệch hơn so với trắng sáng, lệ đã gần đến hốc mắt, thân thể càng không ngừng giãy dụa , chỉ muốn thoát khỏi tay hắn thật nhanh.

“Buông ra, đồ vô lại!”

Thân thể Như Nhụy giãy dụa chỉ càng làm tên đàn ông kia thêm hưng phấn. “Mèo hoang nhỏ, đừng cử động, để cho ông đây sung sướng một lát. Nếu cô em hầu hạ không tốt, anh sẽ bán em cho ma cô ở kia, để cho bọn đàn ông ở đấy thuần phục em!”

Như Nhụy thực sự sợ hãi, cô chưa từng nghe qua lời nói không lọt tai như thế, càng không cách nào tưởng tượng số phận bị bán đi. Cô dồn hết sức lực toàn thân hướng vào cánh tay gã đàn ông kia hung hăng cắn xuống.

Gã kia phát ra tiếng kêu thê thảm, mắt lộ hung quang, hắn tức giận tát Như Nhụy một cái.

Như Nhụy lão đảo lùi lại vài bước, cảm thấy một bên mặt nóng rực, mắt nổ đom đóm, khoe miệng tràn ra máu, hai chân cô càng không ngừng run rẩy, thân thể cô căn bản không chống đỡ nổi.

“Mày lại dám cắn tao, chờ ông đây chơi với mày xong, sẽ đem mày bán cho ma cô nơi đó, để mày không ngừng tiếp khách hết ngày dài đêm thâu, cho đến khi mày bệnh nặng mà chết, không thể tiếp khách mới thôi.”

Hắn giống như điều hâu bắt gà con, bắt lấy Như Nhụy, đi vào ngõ hẹp.

“Cứu mạng với! Cứu mạng với!” Cô quên mình liều mạng giãy dụa, thừa dịp gã kia không chú ý, dùng sức đá vào chỗ kín của hắn.

“Ai da ——” chỉ nghe thấy gã kia phát ra tiếng kêu thê thảm, trán nổi gân xanh, thống khổ cúi người bảo vệ chỗ kín.

Như Nhụy không chút do dự, liều mạng hướng về phía trước mà chạy, phía sau truyền đến tiếng chửi rủa thô lỗ không chịu được của tên đàn ông kia, khiến cô càng ra sức chạy trốn hơn.

Gã kia ngơ ngậy đứng dậy. “Đừng chạy! Con đàn bà thói tha, nếu để cho tao bắt được, ông đây nhất định sẽ cho mày đẹp mặt!”

Toàn thân Như Nhụy căng ra, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất: chạy. Chạy. Chạy!

Cô nhìn khắp bốn phía, nhất thời phát hiện ra có điều gì đó không đúng, nhà cửa chung quanh rách rưới, ngõ hẻm càng đi vào càng nhỏ hẹp, cũng càng ngày càng mờ. Nơi này rốt cuộc là nơi nào? Giống như lạc vào một tòa mê cung, đường cái rốt cục ở nơi nào đây? Cô quýnh lên đến độ hốc mắt đã tràn ra giọt lệ.

Bất chợt, có một bàn tay tóm được thân thể của cô, cô bị làm cho sợ đến kinh hãi, dường như mọi tế bào trong cơ thể đều chết đi vậy.

Một bàn tay khác kịp thời chặn trên môi của cô.

“Đừng kêu, tôi tới giúp cô.”

Như Nhụy mở to mắt nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mặt, sau một lát chần chờ, chậm rãi gật đầu.

Người phụ nữ kia buông tay ra, nhìn quanh bốn phía, nhẹ giọng nói: “Đi theo tôi.”

Như Nhụy đi thật sát sau người phụ nữ kia, xuyên qua bóng tối trong ngõ hẻm, tiếng bước chân truy đuổi các cô càng ngày càng nhỏ, cuối cùng hoàn toàn không còn nghe thấy gì nữa, một lòng hoang mang của cô, thoáng chốc buông xuống.

Như Nhụy vỗ vỗ lưng người phụ nữ phía trước, cảm kích nói: “Tôi không thấy người đuổi bắt phía sau nữa rồi. Cảm ơn cô đã cứu tôi, sau này trở lại tôi nhất định sẽ tạ ơn cô thật lớn. Bây giờ có thể xin cô đưa tôi đến đường cái không, tôi sẽ tự gọi taxi về.”

Khóe miệng người phụ nữ kia nhếch lên. “Cô đừng ngốc như thế, chỉ cần cô ra khỏi ngõ hẻm này, lập tức sẽ bị anh bắt đi.” Cô liếc Như Nhụy một cái. “Đừng lo lắng, trước tiên đêm nay tới chỗ tôi ở, trời sáng tôi sẽ dẫn cô ra ngoài.”

“Phải không?”

Giọng điệu của cô mang một ít chế nhạo. “Không tin, cô có thể ra ngoài xem thử!”

“Không, tôi không có ý này.” chân mày Như Nhụy nhíu lại, nhìn đầu hẻm phía trước một cái. “Tôi chỉ sợ liên lụy đến cô mà thôi.”

“Nếu cứu cô, tôi không sợ phiền toái cho mình.” Người phụ nữ kia khí phách nói.

“Vậy thì làm phiền cô.”

Người phụ nữ kia dẫn cô đi vào một gian phòng mờ mờ ánh đèn, trong phòng tràn ngập thứ mùi hỗn hợp từ mùi rượu, thuốc lá, nước hoa rẻ tiền. Như Nhụy mím chặt môi, chân mày càng nhăn lại sâu hơn.

Những người phụ nữ trong nhà quần áo hở hang, nhất là bộ ngực gần như muốn nhảy ra khỏi quần áo, làm cho người ta hai má ửng hồng, không biết ánh mắt nên nhìn nơi nào. Nhưng tất cả các cô đều bình thản ung dung liếc mắt đưa tình với đàn ông, giọng nói như chim hoàng anh khơi dậy sung sướng.

Đầu Như Nhụy cúi không thể thấp hơn được nữa, gương mặt hồng giống như trời chiều, trong lòng cảm thấy cực kỳ lúng túng, cô kéo áo người phụ nữ kia. “Xin hỏi cô tên là gì? Cô đã cứu tôi, nhưng tôi đến bây giờ ngay cả tên của cô cũng không biết.”

“Mọi người gọi tôi là Mân Côi.”

“Mân Côi, cảm ơn cô đã cứu tôi, nhưng tôi không thể đợi ở đây được, xin cô dẫn tôi rời đi có được không? Chỉ cần tôi bình an rời đi, tôi nhất định sẽ cảm ơn cô.”

Mân Côi mặc dù trang điểm điểm lệ, nhưng có thể nhìn ra đường nét mỹ lệ trên khuôn mặt cô. Giọng điệu cô hờn giận lên giọng nói: “Tại sao? Ở cùng với chúng tôi ở nơi này xỉ nhục thân phận của cô ư?”

Như Nhụy bị hận ý trong mắt cô dọa cho sợ hãi, gương mặt đỏ hơn. “Không phải. Tôi không có ý này.”

Về mặt Mân Côi chán ghét. “Tôi xem thường nhất chính là những tiểu thư nhà quyền quý tự cho mình là thanh cao. Biết nơi này là kỹ viện cô sẽ không ở lại? Cảm thấy cả người khó chịu? Nói cho cô biết, có không biết bao nhiêu kẻ quan to quyền thế, người có tiếng tăm trong giới chính trị ra vào nơi này, bọn họ với cô cũng giống nhau, thoát nhìn quần áo chỉnh tề, nhưng vừa đến nơi này, bản tính háo sắc của tất cả những người đàn ông này toàn bộ đều lộ hết ra ngoài, nói hạ lưu thì hạ lưu, nói có nhiều biến thái thì nhiều biến thái, căn bản không phải người bình thường có thể tưởng tượng được.”

Như Nhụy bị hận ý trong mắt cô hăm dọa, sợ hãi nói: “Thật xin lỗi. vừa rồi tôi thật sự có chút không thích ứng, nhưng tôi không có nửa điểm khinh thường cô.”

“Quên đi!” Cô gầm nhẹ một tiếng ngăn cản Như Nhụy nói tiếp. “Tôi mới không tin tưởng lời nói của những phụ nữ cao quý như cô. Muốn vào hay không tùy cô, đến lúc đó nếu cô bị kẻ cầm đầu nhà chứa bắt đi, cũng đừng trách tôi không nhắc nhở cô trước.”

“Tôi nói rồi, tôi không phải không tin cô. Chỉ là nếu như cô thuận tiện, có thể dẫn tôi rời khỏi nơi này ngay bây giờ không? Tôi biết việc này đối với cô cũng không khó khăn.” Cô tháo chiếc đồng hồ đeo tay ra, đặt vào trong tay người phụ nữ kia. “Đồng hồ đeo tay này cho cô, coi như là chút lòng cảm ơn, chờ khi tôi an toàn, tôi sẽ cảm ơn cô nhiều hơn.”

Mân Côi tâm không cam lòng không muốn nhận lấy chiếc đồng hồ, sau đó tay vung lên một cái, không yên lòng nói: “Tôi nhận, ngày mai sẽ dẫn cô ra ngoài.”

Trong lòng Như Nhụy nhất thời trầm xuống, vẻ mặt không vui. “Tại sao?”

Ánh mắt Mân Côi quái dị nhìn cô một cái. “Bởi vì.”

Như Nhụy phát hiện có cái gì không đúng, đã bị một người từ phía sau dùng miếng vải che miệng cô, sau đó ý thức dần dần mơ hồ chìm vào hôn mê. Cô giãy giụa túm lấy tay người phụ nữ kia, vẻ mặt không tin, phát ra thanh âm mơ hồ. “Vì sao. Vì. Cái gì. Sao. Muốn cứu tôi. Lại.” Trước mắt của cô một mảnh mờ mờ, rơi vào trong bóng tối vô tận, bên tai mơ mơ hồ hồ nghe được tiếng cười cùng giọng nói không rõ ràng lắm, chỉ cảm thấy thân thể trước khi ngã xuống, có người ôm lấy cô, sau đó, cũng không cảm giác được gì nữa.

Mân Côi phát ra âm thanh từ lỗ mũi. “Đừng trách tôi, muốn trách thì hãy trách cô quá đẹp, mama sao có thể bỏ qua một món hàng đã tự dâng tới trước cửa sao?”

** ** *

Như Nhụy cảm thấy đầu nặng trĩu, cô hơi cử động một chút, giống như có trăm ngàn cây kim đồng thời đâm vào gáy cô. Cô cố gắng mở mắt, nhưng cảm thấy mí mắt nặng trĩu, tứ chi vô lực, trong lúc hít thở luôn ngửi thấy được một loại mùi ngọt ngào nồng đậm.

Như Nhụy biết có người phụ nữ cho mình ăn cơm đúng giờ, nhưng. Cô ta là ai? Bây giờ là lúc nào? Trong đầu là một mảnh lộn xộn, từ đầu đến cuối không cách nào chống lại, cái gì cũng nhớ không nổi, chỉ biết mình đã ngủ lâu rồi.

Một gã bộ dạng thướt tha giống phụ nữ đi tới, nhìn Như Nhụy một cái. “Tình hình cô ta bây giờ như thế nào?”

Mân Côi ngáp một cái. “Cô gái này rất thông minh, đừng thấy cô ấy bị bỏ thuốc, không có sức lực gì, mỗi lần tiêm thuốc cho cô ta, cô ta đều giãy dụa vô cùng kịch liệt! mama, tôi thấy chúng ta nên cho lượng

thuốc nặng hơn một chút, tránh cho cô ta cả ngày ê ê a a , ầm ĩ chết đi được.”

“Không được làm ầu!” Chân mày mama nhíu lại.“Tôi không cho phép cô làm hỏng món hàng quan trọng này, nếu cô ta trở thành kẻ ngu ngốc, thì một chút giá trị cũng không có.” Mama dạy nhẹ trán.“Dáng vẻ cô ta thật đẹp, với dung mạo và tấm thân xử nữ, nhất định có thể bán được giá cao. Nửa đời sau của tôi đều dựa vào cô ta, sao có thể để cô dùng thuốc tê để biến cô ta thành phế vật được?”

Mân Côi không cho là đúng, tự cắt sửa móng tay ở một bên.“Biết rồi, tôi sẽ coi trọng món hàng quý giá này cho mama, tuyệt đối sẽ không làm cho cô ta bị nửa điểm tổn thương.” Cô oán giận thì thầm.“Vì coi trọng hàng hóa của cô, mà mấy ngày qua tôi không mở cửa, không biết tổn thất trầm trọng thế nào, tháng trước thẻ tín dụng vừa bị cắt, một đồng lớn hóa đơn chờ tôi đi trả, mà cô chỉ đưa cho tôi chút ít đồ trang sức đeo tay không đáng tiền, tôi cũng không biết được phải làm sao sống qua ngày đây!”

Mama liếc mắt nhìn cô một cái, không chút để ý nói: “Được! Vậy đem những thứ không đáng giá tiền kia: đồng hồ đeo tay, hoa tai Channel, nhẫn kim cương lại đây! Theo tôi được biết, những thứ đó ít nhất cũng đáng giá hai, ba mươi vạn đấy!”

Mân Côi vội vàng kéo ống tay áo xuống, che kín cánh tay, kiêu mị nói: “Cô cũng biết mà mama, tôi chỉ cầu nhau chút thôi, chứ trong lòng không có ý đó, cô cứ coi như lời của tôi thú lắm là được, không nên để trong lòng.” Cô tiếp tục nịnh hót nói: “mama người là giỏi nhất, chắc chắn ở buổi đấu giá cô ta sẽ bán được giá cao nhất, mama tuyệt đối đừng quên cho tôi một phần.”

Mama lạnh lùng thốt: “Chỉ cần làm tốt công việc của cô, tôi sẽ không bạc đãi.”

Mân Côi cười đến toe toét.

“Dĩ nhiên, tôi tuyệt đối sẽ chăm sóc cô ta thật tốt, mama yên tâm.”

** ** *

Lông mày đen sẫm của Sử Thần Tuyên nhíu thành một đường, mắt lộ hung quang, gầm hét lên: “Đồ đàn độn! Muốn bọn mày tìm người mà đến bây giờ một chút tin tức cũng không có, bọn mày còn có thể làm gì?”

Những người xung quanh đầu cúi gầm xuống, nửa câu cũng không dám hé, Diệp Phương Chi đứng một bên hai mắt đỏ hoe, nước mắt nói: “Thần Tuyên, thật xin lỗi, nếu ngày đó em không đưa Như Nhụy đến Cửu Long chơi, sẽ không xảy ra chuyện như vậy.”

Mày Sử Thần Tuyên nhíu lại càng sâu, mí mắt không nói lời nào.

Diệp Phương Chi thấy thế, nước mắt lăn chã rơi xuống.“Thần Tuyên! Đừng tha thứ cho em. Hiện tại trong lòng em cực kì khó chịu, nếu thực có chuyện gì không hay xảy ra với Như Nhụy, em. . . .” Tiếng khóc của cô càng lớn.

Sử Thần Tuyên thấy cô khóc thương tâm, tâm cũng mềm nhũn. Anh đi tới bên người Diệp Phương Chi, vỗ nhẹ bả vai của cô, phiền não nói: “Đừng khóc, anh không phải thật tâm trách em, chẳng qua lòng như lửa đốt, vừa nghĩ tới không có chút tin tức của Như Nhụy, Cửu Long là nơi nhiều loại người hỗn tạp, anh sợ lành ít dữ nhiều. . . .”

“Đừng nói nữa.” Phương Chi lấy tay che kín miệng Thần Tuyên, ngăn cản anh nói tiếp.“Em hiểu anh trong lòng sốt ruột, nhưng chúng ta gấp gáp cũng vô ích, hiện tại chúng ta chỉ có thể cố hết sức đi tìm cô ấy.”

Thần Tuyên nhìn đôi mắt Phương Chi run rẩy, khuôn mặt như đóa hoa lê mang đầy nước mắt, giọng nói trở nên hòa hoãn.“Dù cho có ở chân trời góc bể, anh cũng nhất định tìm ra cô ấy.”

Tháng sau anh sẽ đính hôn với Như Nhụy, đúng lúc xảy ra chuyện này. Nếu không phải lúc ấy anh nhất quyết muốn dẫn cô đến Hồng Kông mua lễ phục đính hôn, thì sẽ không xảy ra chuyện thế này. Sử Thần Tuyên không ngừng tự trách mình.

Phương Chi nhìn vẻ mặt thống khổ của Thần Tuyên, ghen tỵ nồng đậm dường như muốn nuốt chửng lấy cô. Cô cắn chặt môi dưới, hít sâu một hơi.“Thần Tuyên. . . . Sau khi tìm được Như Nhụy, nếu . . .

. . . nếu cô ấy không hề giống như trước nữa, anh tính sao.”

“Không có chuyện đó !” Sử Thần Tuyên gầm nhẹ, ngăn cô nói tiếp.”Như Nhụy tuyệt đối sẽ không có việc gì.” Anh thống khổ nhắm mắt lại, hàm răng phun ra phần nộ: “Nếu có kẻ dám đụng tới cọng tóc của Như Nhụy, anh thề anh tuyệt đối sẽ để kẻ đó sống không bằng chết, vĩnh viễn không siêu sinh!”

Đáy lòng Diệp Phương Chi tê dại, im lặng không nói.

** ** *

Tướng Quý Đào nhàn nhã ngồi trong phòng làm việc, cầm một ly Whiskey.

Lâm Chính Tuyên tới bên cạnh anh.”Quý Đào, ngày mai sẽ là sinh nhật cậu, đừng nói chúng ta làm anh em không biết suy nghĩ, tôi và Tử Hạo muốn giúp cậu tổ chức sinh nhật ở một pub tại Cửu Long.”

Ánh mắt Lâm Chính Tuyên liếc Lý Tử Hạo một cái, Lý Tử Hạo nói tiếp: “Chúng tôi biết cậu không thích đến đó, cho nên cũng không đặc biệt muốn mời người nào, cho nên khách mời chỉ có 2 người chúng tôi mà thôi, ba người chúng ta lúc đó có thể thoải mái say sưa một bữa.”

Quý Đào cười cười.”Chúng ta là bạn tốt nhiều năm nay, còn nói chúc mừng sinh nhật cái gì, muốn uống rượu thì uống, cần gì phải tìm cớ?”

Lý Tử Hạo nhìn Lâm Chính Tuyên một cái, hai người hiểu ý cười một tiếng.”Dù sao ngày mai cậu đi theo chúng tôi là được, đảm bảo sẽ làm cho cậu có một sinh nhật không thể quên được.”

Quý Đào cười to thoải mái.”Muốn chúc say tôi à? Nhưng tôi là ngàn chén không say đấy! Muốn dùng chủ ý này đánh với tôi, tôi khuyên các cậu hãy quên đi.”

“Đừng đoán mò, dù sao ngày mai cậu tới sẽ biết.” Lâm Chính Tuyên thần bí nói .

** ** *

“Nước. Cho tôi nước.” Như Nhụy cảm thấy cổ họng nóng như bị thiêu đốt, hai tay cô vô lực quờ trên không trung hi vọng có người có thể cho cô nước uống.

“Àm ỉ chết đi được! Giờ là mấy giờ rồi, mà cô vẫn còn ở đây âm ỉ, cô không để cho tai tôi yên tĩnh một chút sao? Mỗi ngày phải nghe cô ở bên kia kêu gào như ma quỷ, cô không cảm thấy mệt à?” Mân Côi càng không ngừng mắng, sau đó đứng dậy rót nước, không cam tâm tình nguyện cho Như Nhụy uống nước.

Như Nhụy giống như lữ khách trên sa mạc, khát khao uống nước. Một lát sau, cô yếu ớt nói: “Tôi còn muốn.”

“Không có.” Mân Côi không để ý tới cô, quay trở lại giường.

Như Nhụy khó khăn chuyển động thân thể, vừa chuyển động đầu đã đau như muốn vỡ tung, cô cắn chặt môi dưới.”Bây giờ là lúc nào?”

“Cô cũng nên biết bây giờ là mấy giờ, là bốn giờ sáng, cô còn muốn âm ỉ tới khi nào hả?”

Cô lẩm bẩm nhắc lại, sau đó lại hỏi: “Đây là nơi nào?”

Mân Côi tức giận phát điên lên.”Rốt cuộc cô có ngủ hay không đây? Dù sao tối mai cô cũng phải lên “Buổi đầu giá”, còn hỏi đông hỏi tây làm gì?”

“Buổi đầu giá? Đầu giá cái gì?” Trong đầu của cô mơ hồ không rõ.

Mân Côi ác ý nói: “Chính là toàn thân không mặc gì, đứng ở trên đài, để đàn ông ra giá mua cô.”

Gương mặt Như Nhụy trở nên trắng bệch.

Mân Côi nhìn mặt cô trắng như tờ giấy, tâm tình rất sung sướng, càng thêm ác độc nói: “Nếu số cô may mắn, gặp một người đàn ông tốt mua cô, lần đầu tiên của cô có thể sẽ khá hơn một chút. Nhưng Nếu gặp phải một lão già biến thái, cô tốt nhất là cầu nguyện có thể sống sót trở về đi.”

Như Nhụy bắt lấy tay cô, khẩn cầu: “Tôi van cô thả tôi ra, tôi nhất định sẽ cảm ơn cô.”

Mân Côi hất tay cô ra.

“Tôi cũng không phải không muốn sống! Ai muốn đắc tội mama, không có một người nào, không có một ai có thể an toàn chạy đi sống đến ngày mai, cô biết điều một chút nghe lời đi!”

Như Nhụy như rơi xuống vực thẳm, nước mắt tràn ra. Chẳng lẽ không có cách sao? Từ giờ tới tối mai còn có một chút thời gian, mình nhất định phải nghĩ cách chạy khỏi nơi này.

Cô miễn cưỡng ngẩng đầu bốn phía nhìn quanh âm thầm đánh giá, đèn trong phòng mờ mờ, cửa sổ sớm đã bị đóng kín, lối ra duy nhất đang bị Mân Côi trông chừng.

Cô nghĩ đến tình trạng thân thể mình, căn bản một chút phần tanhg cũng không có, mới cử động một lát, cô bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, cả người mờ mịt .

Không được! Mình không thể ngủ, nhất định phải nghĩ cách thoát đi mới được. Thần Tuyên, anh ở đâu? Tại sao không nhanh tới đây cứu em?

Ý thức Như Nhụy càng ngày càng mơ hồ, khóe mắt nén đầy nước mắt, trong miệng lẩm bẩm kêu gào :“Thần Tuyên. Thần. Tuyên.”

2. Chương 02

“Tôi sẽ không mặc loại quần áo này.” Trần Như Nhụy đỏ mặt, nhìn trên giường bày một bộ quần áo làm bằng chất liệu voan mỏng trong suốt. Nó căn bản không thể gọi là quần áo, cùng lắm chỉ có thể gọi là một mảnh vải trong suốt, cái gì cũng không che được.

Mân Côi nhẫn nại đưa quần áo cho cô.“Ngoan! Mau mặc vào, mama mà vào đây, thấy cô không hợp tác, tôi sẽ rất thê thảm đấy.”

Cô tức giận vứt mảnh voan mỏng Mân Côi đưa tới, quật cường trách mắng: “Đây mà là quần áo? Có mặc hay không mặc cũng chẳng khác gì nhau.”

Mân Côi tức giận, dùng sức tát cô một cái.“Con ranh chết tiệt kia, ở đây đến phiên mày quyết định à? Cho mày ba phần thuốc nhuộm, mày liền mở phướng nhuộm ở đây đây à.” Mắt lộ hung quang.“Tao hạn cho mày trong vòng 3 phút mặc xong bộ quần áo này, nếu mày không nghe lời, tao và mama sẽ cho mày trần truồng lên “Phòng đấu giá”.”

Như Nhụy sợ tới mức mặt trắng bệch , nhìn mảnh voan mỏng, trong lòng đấu tranh có nên nhặt lên mặc hay không. Bảo cô mặc loại quần áo cái gì cũng không che được này ra ngoài gặp người, không bằng giết cô đi.

Hai mắt cô trừng lớn, gần như điên cuồng hét lên:“Không! Tôi không muốn mặc loại quần áo này!”Cô điên cuồng chạy về phía cửa.

Vừa mở cửa, liền nhìn thấy mấy tên vệ sĩ trông như hung thần ác sát đang canh giữ ngoài cửa, cô hít một hơi tuyệt vọng ,kêu lên thê lương, dùng sức đóng sầm cửa lại, nước mắt cũng rơi xuống.

Mân Côi đắc ý, cười nhạo nói:“Trốn? Mày muốn chạy trốn đi đâu? Bên ngoài có mấy tên vệ sĩ đang trông coi mày, là mama sai bảo, nếu mày không nghe lời, tao sẽ ra bên ngoài bảo mấy gã vệ sĩ đó vào thay quần áo cho mày, tao nghĩ bọn chúng sẽ hết sức vui mừng.”

Như Nhụy ôm đầu, điên cuồng kêu lên:“A – tôi không muốn, tôi không muốn.....”

Mân Côi thấy cô đã không còn khống chế được cảm xúc nữa rồi, lại tát thêm cho cô một cái, túm lấy bả vai cô, bắt cô đối mặt với mình.“Mày có quyền nói không ư? Chờ sau khi mày lên đài bán đấu giá, để cho bọn đàn ông háo sắc dưới đài ra giá, mày có muốn thanh cao cũng vô ích, cái gì là tôn nghiêm, cái gì là tự trọng

đã sớm bị kẻ dưới đài cướp đoạt đi rồi, có chăng là không thể chịu nổi, là ghê tởm, lại càng không ngừng cầu mong mình có thể vào tay một người đàn ông tử tế, khiến cho đêm đầu tiên của mình có thể dễ chịu một chút.”

Cô hất Như Nhụy ra, châm một điếu thuốc: “Tao khuyên mày đừng phản kháng vô ích, dù sao duỗi cổ cũng là một đao, lui cổ cũng là một đao, sao không biết điều một chút, mọi người làm được việc, mày cũng ít bị tra tấn.”

Như Nhụy bình tĩnh lại, trên mặt không lộ vẻ gì, nước mắt cũng không rơi xuống nữa, dáng vẻ cô im lặng đến dọa người.

Mân Côi thấy thế, giọng điệu hòa hoãn khuyên bảo: “Thật ra cô cũng không cần bi quan như vậy, chỉ cần ngoan ngoãn phối hợp sẽ không quá khó tiếp nhận. Đến lúc đó cô cứ coi như một tảng đá đè trên người, nhịn một chút là trôi qua ngay.”

Toàn thân Như Nhụy cứng ngắc, lưng thẳng đứng, mắt nhìn chằm chằm vào bộ quần áo.

Mân Côi tiếp tục nói: “Đừng chống cự nữa, lấy quần áo mặc vào, để mama đến kiểm tra. Nếu đêm nay cô biểu hiện tốt, bán được giá cao, tiếng tăm bay xa, bọn đàn ông có tiền, có địa vị tất cả sẽ quỳ gối dưới váy cô. Đến lúc đó cô hô mưa gọi gió, ngay cả mama cũng phải nhường cô ba phần. Mau mặc quần áo vào đi!”

Nước mắt Như Nhụy gần như lại tràn mi. Cô không cam lòng! Chưa đến thời điểm mấu chốt, cô tuyệt đối không chịu thua số phận, hiện tại chỉ có đến nơi đấu giá mới có thể rời khỏi căn phòng tối tăm này, cũng chỉ có rời khỏi đây mới có cơ hội thoát đi.

Thầm hít một hơi trong lòng, cô thông thả nhặt quần áo lên, sắc mặt còn nhợt nhạt hơn ma quỷ.

Mân Côi tươi cười hài lòng: “Cô gái thông minh! Tôi nói chút là hiểu rồi, ngoan ngoãn nghe lời mới có thể giảm bớt đau đớn lên da thịt. Nếu sau này cô may mắn, đừng quên công khuyên nhủ của tôi. Nghe tôi”

Như Nhụy hoàn toàn ko nghe thấy lời nói của Mân Côi, giống như một cái xác lấy quần áo mặc vào, dùng hết sức lực toàn thân, mới có thể kìm nén xúc động muốn hét chói tai, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm. Cô nhất định phải chạy thoát!

Mân Côi lấy ra một mảnh vải đen bịt mắt cô.

Như Nhụy kinh ngạc với tay bỏ mảnh vải xuống: “Cô làm cái gì vậy? Sao lại bịt mắt tôi?”

“Đừng nhúc nhích. Đây là quy tắc ở nơi này, để tránh cô chạy trốn.”

Như Nhụy thấy không ổn, nếu không nhìn thấy gì thì làm sao chạy được? Bất luận thế nào cũng phải bỏ mảnh vải xuống! “Hiện tại không phải tôi đang ngoan ngoãn nghe lời sao? Tôi van xin cô, không nhìn thấy gì tôi sẽ rất sợ.”

“Xin tôi cũng vô ích, đây là mama dặn dò.” Mân Côi dặt tay cô: “Nắm tay tôi, đi theo tôi không thì lạc đường, lát nữa bất luận cô gặp cái gì, hoặc nghe được âm thanh gì, nhớ kỹ! Trăm ngàn lần không được kêu lên, phải thật bình tĩnh, không có việc gì đâu, dù sao nhịn một chút là qua thôi.”

Như Nhụy bị Mân Côi đưa ra khỏi căn phòng nhỏ, bên tai truyền đến rất nhiều tiếng phụ nữ thầm thì, nội dung trong lời nói khiến người ta nghe được đổ cả tai, thỉnh thoảng còn có người đưa tay chạm vào thân thể của cô.

Cô sợ tới mức hai má từ hồng chuyển sang trắng bệch, lấy tay che trước ngực nơm nớp lo sợ.

Mân Côi bực mình hét lên: “Mấy người các cô đừng có làm loạn nữa! Nếu làm xây xước món hàng quan trọng của mama, xem các cô giải thích thế nào với mama?”

Một người phụ nữ ác ý nói: “Mama tìm thấy cô ta ở nơi nào vậy? Trông cô ta gầy khô gầy khốc, bộ dạng cũng không có gì đặc biệt, đàn ông làm sao mà thích cô ta được? Các cô nhìn bộ ngực lép của cô ta xem, một chút thịt cũng không có.”

Người phụ nữ kia dùng sức nhéo vào cánh tay Như Nhụy, khiến cô đau đớn kêu lên.

“Này! Cô làm cái gì vậy?” Mân Côi lớn tiếng trách mắng. “Tiểu Hồng, cô cẩn thận đấy, đừng tưởng cô hiện tại may mắn nhất mà được thể làm càn, đợi cuộc đấu giá xong xuôi, cô tốt nhất nhìn lại xem chỗ đứng của mình còn vững chắc như trước không? Tôi xem cô có thể kiêu ngạo được bao lâu?”

“Những lời này của cô là có ý gì?” Tiểu Hồng không chịu yếu thế, chỉ vào mũi cô gào lên.

“Ý tôi là cô mau mau mà hưởng thụ nốt đi, đừng tưởng rằng dùng chút trò giả dối có thể đắc ý được bao lâu.” Cô ác độc liếc mắt nhìn bộ ngực của Tiểu Hồng một cái.

Tiểu Hồng tức giận đỏ cả má. “Con đàn bà chết tiệt này, xem hôm nay tôi không xé nát cái mồm cô mới là lạ!”

Cô nhào cả người tới ra sức đánh cho Mân Côi một trận, Mân Côi cũng vận sức chờ phản kích lại.

Tiếng reo hò cổ vũ xung quanh càng lúc càng lớn, tình thế vô cùng hỗn loạn.

Như Nhụy cảm thấy cảm xúc những người xung quanh dâng lên, căn bản không có người chú ý tới cô, bây giờ mà không trốn còn đợi đến khi nào đây? Cô chậm rãi lùi ra phía sau, sau đó kéo áo xoay người bỏ chạy.

Mới chạy chưa được vài bước đã bị một cánh tay cứng như thép bắt lại, cô đau đến chảy nước mắt. “Buông ra.....”

“Nhẹ một chút, đừng làm thương cô ta.” Một giọng nói phụ nữ ngập tràn uy hiếp vang lên.

Như Nhụy đau đến lùi cả người về một chỗ, nhìn ánh mắt sắc bén lợi hại trước mắt, cô hẳn là mama trong lời của Mân Côi! Nhìn ra được, lúc còn trẻ cô nhất định rất xinh đẹp.

“Một lũ đàn bà ngu ngốc, buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi mà còn ở đây âm ỉ cái gì? Đêm nay không cần làm ăn nữa phải không? Các cô có thời gian ở đây cãi nhau, không bằng dùng đầu óc mà suy nghĩ làm cách nào để khách hàng yêu thích.” Mama vừa mở miệng, chung quanh ngay lập tức lặng ngắt như tờ.

Mân Côi cắn môi dưới. “Mama, đều là Tiểu Hồng gây sự trước, cô ta.....”

“Đủ rồi! Tôi không muốn nghe tiếp nữa. Mặc kệ các người ân oán cái gì, còn muốn ở “Tuyệt Đại Tao Nhã” này thì phải nghe lời tôi, nếu không tôi đuổi hết cả nhóm các cô, một người cũng không cần!”

Hai má Tiểu Hồng và Mân Côi đều trắng bệch, không dám nói thêm nữa câu.

Mama liếc nhìn từng người một cái. “Tiểu Hồng, hôm nay cô lên đài đầu tiên.”

“Sao? Sao tôi lại là người đầu tiên? Lần trước tôi có phải xếp thứ hạng đâu? Ở đây tôi là người tốt nhất, may mắn nhất, muốn tôi lên sân khấu đầu tiên tôi không làm.” Tiểu Hồng phẫn nộ kêu lên.

Mama cười lạnh hai tiếng. “Tốt! Cô không cần lên sân khấu đầu tiên, về sau cũng không cần nữa.”

Tiểu Hồng tức giận giậm giậm chân, lại không thể không khuất phục dưới sự uy hiếp của mama. “Tôi biết rồi, tôi sẽ là người đầu tiên lên sân khấu.”

Mama không lộ vẻ gì quay sang Như Nhụy nói: “Bịt mắt cô ta lại, đưa vào phòng nghỉ đi.”

** ** *

Lâm Chính Tuyên mang theo Tưởng Quý Đào đi vào một nơi thoạt nhìn như một pub bình thường, đi qua một hành lang dài, nhân viên phục vụ dẫn bọn họ vào một căn phòng nhỏ. Bọn họ đi vào, người nhân viên liền đóng cửa lại.

Quý Đào nhíu mày lại, nhìn quanh bốn phía, trước mắt là một đám người đang tụ tập ở dưới đài, châu đầu ghé tai vào nhau, phía trước có một sân khấu không lớn lắm. Thoáng chốc, trong lòng anh đã hiểu được nơi này là chỗ nào.

“Muốn gạt tôi đến xem vũ nữ thoát y cũng không cần dùng cách này.” Giọng anh lạnh như băng, vẻ mặt lạnh lùng.

Lý Tử Hạo vội vàng nói: “Vũ nữ thoát y thì ra cái gì, nơi này so với vũ nữ thoát y còn đặc sắc gấp trăm lần.”

“Bất luận là cái gì tôi đều không có hứng thú, muốn xem các cậu cứ ở lại, tôi đi trước.” Quý Đào đứng lên chuẩn bị rời đi.

Chính Tuyên vội vàng ngăn cản anh. “Đã đến đây rồi, cần gì phải vội vã đi đâu? Lừa cậu là chúng tôi không đúng, nhưng chúng tôi cũng có ý tốt. Nơi này không phải nơi xem vũ nữ thoát y, mà là một “Phòng đấu giá”.”

“Phòng đấu giá?”

“Cái gọi là “Phòng đấu giá”, chính là ra giá cao nhất để có được người phụ nữ cậu vừa lòng, sau đó có thể cùng ở với họ trong vòng 24 giờ.” Chính Tuyên tiếp tục nói: “Tôi và Tử Hạo đã sớm quyết định, đêm nay chỉ cần cậu vừa ý cô nào, chúng tôi sẽ ra giá mua cô xuống, tặng cho cậu làm quà sinh nhật. Cậu cũng đừng phụ lòng tốt của chúng tôi.”

Quý Đào bất đắc dĩ lắc đầu, biết bọn họ có ý tốt, cũng không tức giận nữa. “Quên đi! Tôi không có hứng thú với mấy người phụ nữ trên đài, với các cậu thì có thể, muốn mua xuống dưới tặng cho tôi làm quà tặng thì không cần.”

Chính Tuyên thở dài một hơi nhẹ nhõm. “Đừng mạnh miệng như vậy, chờ sau khi xem xong hãy kết luận.”

Bọn họ ngồi xuống, bắt đầu thưởng thức những người phụ nữ biểu diễn trên đài.

Quý Đào nhìn động tác của người phụ nữ đứng đầu hàng, cử chỉ khoa trương khiến người ta chán ghét, cứ một lát anh lại liếc nhìn đồng hồ, thỉnh thoảng ngáp dài, trên mặt lộ rõ vẻ buồn chán.

Chính Tuyên lấy khuỷu tay huých vào anh. “Kiên nhẫn một chút, màn diễn chủ đạo sắp bắt đầu rồi.”

“Tôi thật sự nhìn không ra mấy người phụ nữ trên đài này có gì đặc biệt? Nếu qua mười hai giờ mà vẫn vậy, tôi sẽ đi trước.”

Chính Tuyên miễn cưỡng gật đầu, rời mắt nhìn lên đài.

Sau một lúc lâu, Quý Đào lại liếc nhìn đồng hồ một cái, đã đến mười hai giờ, anh vỗ vỗ vai Chính Tuyên, Tử Hạo. “Xem ra sẽ có thứ đặc biệt, tôi muốn đi trước.”

Anh đứng lên, khi đang chuẩn bị ra ngoài, trên đài xuất hiện mama giả dạng một người phụ nữ Ai Cập vô cùng xinh đẹp, cô dùng giọng nói trong trẻo để nghe: “Cảm ơn các vị khách đã hạ cố đến với “Tuyệt đại tào nhĩ”, vừa rồi chỉ là màn hâm nóng không khí. Có lẽ có rất nhiều người đang chờ những tiết mục phía sau, và bây giờ đến chương trình đặc sắc nhất của đêm nay.”

Mama vung tay lên, mảnh che rủ xuống, bốn phía lặng ngắt như tờ.

Như Nhụy vênh tai, tim đập thành thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tùy thời có thể bật ra, cô thấy mình bị một người thô lỗ kéo lên trên đài, sau đó cởi mảnh vải che mắt xuống.

Làm cô bị những đôi mắt háo sắc tham lam dưới đài nhìn thấy, dường như muốn hét ra thật chói tai, cô xoay người muốn lao xuống đài bỏ chạy. Lại bị mama bắt lấy, ngăn hành động của cô lại.

“Mặt mũi tươi cười lên, không cần nghĩ cách chạy trốn đâu, bốn phía đều có bảo tiêu đang bảo vệ.” Khóe miệng mama mang theo ý cười, đôi mắt nhìn thẳng phía trước, giọng nói lạnh như băng. Như Nhụy đau đến muốn hét chói tai, đành phải cố làm ra vẻ tươi cười.

“Các vị khách, Bách Hợp là màn diễn chủ đạo của chúng tôi đêm nay, ai có thể ra giá cao nhất, có thể có được đêm đầu tiên của Bách Hợp. Giá khởi điểm là 100.000 \$.”

“Tôi ra giá 100.000 \$.” Dưới đài bắt đầu có người ra giá.

Như Nhụy nhìn người ra giá, vẻ mặt dữ tợn, nhe răng trợn mắt cười, bụng to như thùng nước, cô hít vội một hơi. Nếu mình rơi vào tay người như vậy, cô thà cắn lưỡi tự sát cũng không cho hắn chạm vào một sợi lông tơ trên người.

Quý Đào bị vẻ đẹp hấp dẫn mà thê lương của cô làm dừng bước, khí chất cô đặc biệt, ánh mắt giống một con vật nhỏ đáng thương làm xúc động trái tim anh, ánh mắt anh không tự chủ được chăm chú nhìn khuôn mặt cô.

“Quý Đào, cô gái này không tồi! Tôi đã sớm bảo cậu, trò hay ở phía sau mà. Ngay bây giờ, chúng tôi mua xuống tặng cho cậu, xem như quà sinh nhật đi.” Chính Tuyên vội vàng chớp lấy cơ hội, giơ tay. “200.000.”

Mama càng ngày càng vui vẻ. “200.000, hiện tại có người ra giá 200.000.”

“400.000.”

“500.000.”

Tình hình tranh đấu dưới đài trở nên vô cùng sôi nổi, Như Nhụy co rúm người lại, trong lòng mỗi lần nghe thấy tiếng kêu dưới đài, lại nhảy lên dữ dội, ánh mắt cũng đảo quanh những người dưới đài. Cuối cùng, cô nhắm mắt lại, giống như đem trái tim mình đóng lại, không để ý tới vận mệnh của mình sẽ đi về đâu.

Ánh mắt Quý Đào thủy chung nhìn chăm chăm cô, tất cả sự thay đổi trên vẻ mặt cô, đều chiếu vào trong đáy mắt anh. Anh không khỏi buồn bực nghĩ: Cô thật sự là một thân xử nữ? Hay đây là tài diễn xuất cao siêu của một gái điếm?

Mặc dù dáng điệu cô diễm đạm đáng yêu, nhưng ánh mắt lại toát lên vẻ kiên nghị, làm cho người ta không thể kháng cự lại vẻ trầm mặc mà bỏ qua cô, thoát nhìn cô giống như một câu đố chưa có đáp án, khiến tim Quý Đào bất giác đập thình thịch, không cách nào kìm nén được quyết tâm quay đầu đi.

Gã to béo lúc đầu lại nhắc tay lần nữa, hô: “800.000.”

Lúc này miệng mama đã cười không khép lại được, mà lòng Như Nhụy càng thất lại.

“2.000.000.”

Toàn hội trường truyền đến một trận tiếng kinh sợ, toàn bộ những ánh mắt đều tập trung trên người Tưởng Quý Đào, ngay đến Như Nhụy đang nhắm mắt lại cũng nhịn không được mở mắt ra xem.

Người đàn ông ra giá cao kia có một đôi mắt thần khí sáng ngời dưới hai hàng lông mày đen rậm, khiến khuôn mặt anh toát vẻ lạnh lùng nhưng vẫn không mất phần hấp dẫn. Khi ánh mắt anh và Như Nhụy chạm nhau, đáy lòng cô không khỏi hơi run run. Cô nhìn thẳng vào người đàn ông độc đáo này, sóng mắt di chuyển từ gương mặt rồi xuống vòm ngực cường tráng rộng lớn và đến cánh tay rắn chắc của anh. Đường như cô có thể cảm nhận được trong cơ thể của anh ẩn chứa một sức mạnh vô tận.

Rơi vào tay anh, dù sao cũng còn tốt hơn rơi vào tay tên bụng phệ kia, may ra đến lúc đó có thể có cơ hội cầu cứu. Cô không khỏi yên lặng cầu nguyện trong lòng, hy vọng đêm nay có thể kết thúc như vậy, không có người cùng anh đấu giá nữa.

Chính Tuyên nhìn Quý Đào liếc mắt một cái, kinh sợ: “2.000.000, cậu điên rồi à?”

Tử Hạo kêu lớn: “Cô ấy cũng có chút xinh đẹp, nhưng cùng lắm cũng chỉ là thân phận gái điếm, 2.000.000 để mua một đêm thực sự quá đắt!”

“3.000.000.” vẻ mặt Quý Đào nghiêm túc, ánh mắt nhìn chăm chăm Như Nhụy, chưa từng rời mắt.

Cả hội trường một trận kinh sợ, những tiếng nói khe khẽ bắt đầu nổi lên, trên đài miệng mama cười đến không khép lại được.

Tử Hạo cực kỳ hối hận! Sớm biết Quý Đào có thể ra giá bừa bãi như vậy, lúc trước anh đã không đáp ứng đề nghị hoang đường của Chính Tuyên, hại anh thiệt hại nặng nề. Anh tức giận trừng mắt nhìn Chính Tuyên, chỉ thấy vẻ mặt Chính Tuyên cũng đầy vẻ lo lắng, nói vậy anh nhất định cũng có cảm nhận giống mình.

Vì thế Tử Hạo xoay người về phía Quý Đào nói: “Cậu bị điên hả Quý Đào, cô gái kia chắc chắn không đáng giá 3.000.000, cậu đừng bị dáng vẻ thanh khiết của cô ta lừa, nói không chừng cô ta là một kẻ lão luyện, cần bản không đáng một đồng, cậu ra giá bừa bãi như vậy chúng tôi sẽ không trả tiền đâu.”

“Chỉ cần cô ấy có thể lấy lòng tôi, số tiền này cũng đáng.”

Tử Hạo bắt đầu lắc đầu. “Quên đi! Dù sao chuyện cậu đã quyết định, không ai có thể thay đổi. Chẳng qua tiền là chúng tôi trả, cậu đương nhiên không có cảm giác gì.”

“Yên tâm đi, các cậu chỉ cần trả 200.000, còn lại tôi lo.”

Mặt Tử Hạo và Chính Tuyên lập tức đỏ bừng, Tử Hạo nói: “nói mà không biết ngượng, chúng tôi đã nói là tổ chức sinh nhật cho cậu, sao có thể để cậu bỏ tiền được?”

“Lúc trước tôi cũng không đáp ứng các cậu, cho nên các cậu đừng để trong lòng.”

Mama ở trên đài đếm ba tiếng, không ai đấu giá lại, vì thế cô tuyên bố nói: “Chúc mừng vị khách mặc áo sơmi đen ở dưới đài, Bách Hợp là của ngài.”

Dưới đài một trận ồn ào, buổi đấu giá cũng kết thúc, từng người đàn ông dẫn người phụ nữ mình đấu giá được tới nơi kín đáo phong lưu khoái hoạt.

Mama kéo Như Nhụy đến trước mặt Quý Đào, cô tươi cười nói: “Tiên sinh ngài họ gì? Sao từ trước tới giờ chưa bao giờ gặp ngài ở đây?”

Lần này Quý Đào càng cẩn thận nhìn rõ khuôn mặt Như Nhụy, dưới ngọn đèn mờ nhạt, sắc mặt cô tái nhợt đến đáng sợ, vẻ mặt có chút tiêu tụy, đôi mắt mơ hồ lộ ra sợ hãi hoang mang, thứ lụa trắng mỏng manh khiến thân thể mảnh khảnh của cô hiện ra không sót chút gì.

Đột nhiên, trong lòng anh có một cảm giác thôi thúc, muốn dùng quần áo che kín thân thể của cô, không muốn người đàn ông khác nhìn thấy cô.

Anh vô cùng kinh ngạc chính mình mới lần đầu gặp mặt liền muốn tham lam giữ lấy người con gái này, huống chi đối phương chỉ là một gái điếm.

Vừa nghĩ đến vậy, vẻ mặt của anh đột nhiên trở nên lạnh lùng. “Tôi muốn đưa cô ấy tới chỗ tôi, hiện tại có thể đi rồi chứ?”

“Có thể, đương nhiên có thể! Chỉ có điều Bách Hợp cũng không thể như vậy mà đi ngay được, tôi đưa cô ấy về phòng mặc thêm quần áo, rồi lập tức ra ngay.”

“Tôi cho các cô 10 phút.”

“Làm gì gấp gáp vậy?” Cô nháy mắt mập mờ nói. “Dù sao hai người có những 24 giờ.....”

Quý Đào cứng rắn cắt ngang lời của cô. “10 phút.”

Mama thấy thế cũng không nói thêm gì nữa, kéo Như Nhụy trở lại phòng. Cửa vừa đóng cô lập tức hiện ra vẻ mặt hung ác: “Cô đừng tưởng cùng khách hàng ra ngoài là có thể lợi dụng cơ hội bỏ trốn, ta khuyên cô tốt nhất bỏ ý nghĩ này ra khỏi đầu đi, bởi vì sẽ có ba gã bảo tiêu đi theo bên hai người, đến đúng giờ sẽ đem cô quay về.” Cô hung tợn nói. “Nếu cô dám nói linh tinh cái gì với khách hàng, trở về tôi sẽ cắt cái lưỡi của cô, cho cô từ nay về sau khỏi phải nói nữa.” Cô mở ngăn kéo, lấy ra một lọ thuốc.

Như Nhụy lùi về phía sau. “Cô muốn làm gì?”

Ma ma lộ ra nụ cười gian xảo. “Cô là xử nữ, lần đầu tiên nhất định rất đau. Để tốt cho cô, uống thuốc này đi, đảm bảo đến lúc đó cô sẽ vui vẻ sung sướng như thần tiên.”

“Không cần! Tôi không cần uống thuốc gì cả, cô bỏ ra.” Như Nhụy đưa tay phá hủy thuốc trong tay cô.

Về mặt mama lập tức thay đổi. “Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.” Cô tức giận túm lấy tóc Như Nhụy, bắt cô nuốt thuốc xuống.

Như Nhụy thống khổ nuốt thuốc xuống họng. “Cô cho tôi uống cái gì vậy?” Cô cực kỳ sợ hãi, không biết sao, cô cảm thấy thân mình nóng lên, đầu óc mờ mịt. Có chút muốn đi ngủ, lại có chút khát nước, toàn thân có cái gì đó không đúng.

Mama hài lòng nhìn dáng vẻ của cô, sau đó lấy áo khoác từ trong tủ, mặc cho cô, rồi dẫn cô ra ngoài gặp Tướng Quý Đào.

Quý Đào trong lúc chờ đợi, trong lòng không hiểu sao cảm thấy bất an, nhưng bề ngoài vẫn bình tĩnh như ngày thường. Anh càng không ngừng hỏi chính mình vì sao lại muốn mua cô gái kia? Nhưng anh không tìm được đáp án, trong đầu lại hiện ra đôi mắt trong suốt lại có vẻ kinh sợ quá mức đến động lòng người của cô.

Thấy mama đưa Như Nhụy đi ra, không hiểu sao nỗi bất an trong lòng Quý Đào càng tăng lên, anh cảm giác ánh mắt của cô không giống với lúc trước, nhưng lại không nói ra được có chỗ nào không thích hợp.

“Tôi giao Bách Hợp cho ngài, cô ấy là tiểu bảo bối của chúng tôi, ngài phải yêu thương cô ấy đấy!” trong mắt mama lộ ra vẻ quý mị.

Quý Đào cảm thấy không thoải mái, một khắc cũng không dừng lại kéo Như Nhụy ngồi vào chiếc BMW của anh.

Chính Tuyên và Tử Hạo tới bên người anh. “Đêm nay đáng nhẽ chúng tôi phải trả tiền, không nghĩ tới lại thành mình cậu trả, chúng tôi thật sự rất áy náy.”

Quý Đào mỉm cười. “Đừng như vậy, nếu các cậu làm chậm trễ việc tôi cùng 3.000.000 \$ tiêu dao khoái hoạt, ta chắc chắn sẽ tức giận.”

Hai người bỗng nhiên tỉnh ngộ, cười cười. “Đúng rồi! Chúng tôi sao có thể quên mất, cậu mất 3.000.000 đương nhiên phải tận dụng từng giây từng phút, không quấy rầy cậu nữa, cậu mau trở về đi!”

Quý Đào cười mà không đáp, lái xe rời đi.

3. Chương 03

Như Nhụy cảm thấy toàn thân khô nóng giống như bị lửa đốt, cả người có cái gì đó không đúng, miệng khô lưỡi khô. Trời ạ! Mình làm sao vậy?

Cô muốn uống nước, còn muốn những thứ khác nữa, nhưng không biết là thứ gì, chỉ cảm thấy giống như có một con côn trùng trong cơ thể mình, liều chết chui vào khắp nơi, khiến cô ngồi không yên, không biết nên không chế sự xôn xao trong cơ thể như thế nào.

Mình rốt cuộc làm sao vậy? Cô lại hỏi bản thân, nhưng thân thể càng ngày càng nóng, càng ngày càng khó chịu, dường như không phải của mình. Cô dùng sức lắc lắc đầu, hy vọng tinh thần có thể minh mẫn một chút.

Đột nhiên, tầm mắt cô dừng lại trên môi Tưởng Quý Đào, không tự chủ được nuốt nuốt nước miếng..... Thoảng thoáng, cô cảm thấy cực kỳ mất mặt, sao mình có thể biến thành loại người không biết xấu hổ như vậy?

Cô cố gắng tập trung ý thức, khó khăn hỏi: “Tôi còn không biết anh tên là gì?”

“Tưởng Quý Đào.” Anh mặt không chút thay đổi nói.

Như Nhụy như mê muội nhìn theo đôi môi khêu gợi của anh càng không ngừng nuốt nước miếng, cảm thấy cả người không được tự nhiên. “anh Tưởng, tôi muốn nói với anh, tôi không phải gái điếm, tôi bị đám người kia bắt, bọn họ giam giữ tôi trái pháp luật, còn ép tôi lên đài bán đấu giá,..... Tất cả đều không phải là..... Tôi tự nguyện.”

Ánh mắt cô từ đôi môi anh chuyển xuống tay đang giữ bánh lái, trong lòng không khỏi xuất hiện ý nghĩ chưa từng có. Không biết tay anh phủ trên người mình sẽ có cảm giác gì, còn ngực của anh rộng lớn như vậy sờ vào có phải sẽ rất thoải mái?

Tưởng Quý Đào lơ dềnh, làm gái điếm lúc nào cũng miệng đầy dối trá, đương dĩ nhiên phải thêu dệt chuyện xảy ra trước đây tốt đẹp một chút để giành lấy sự thông cảm. “Bây giờ là thời đại gì, nếu cô không làm gái điếm, người ta có thể ép người lương thiện làm gái điếm sao?” Anh lạnh lùng cười nhạo.

“Tôi..... Không lừa..... Anh.....” Muốn Như Nhụy nói rõ ràng cho hết câu, càng ngày càng khó khăn. Ánh mắt của cô hướng lên trên, lại lần dừng lại trên môi Tướng Quý Đào, cô không tự chủ liếm liếm môi dưới, động tác hết sức khiêu khích, hơi thở dần trở nên dồn dập, trong đầu thầm nghĩ muốn ném thử cảm giác được anh hôn sẽ như thế nào?

Tay cô không không tự chủ được xoa nhẹ lồng ngực rắn chắc to lớn của Quý Đào, đồng thời không khỏi khát vọng anh sẽ cho mình chạm tới.

“Cô đã không thể chờ được rồi à! Rất có chuyên môn nghiệp vụ.”. Khóe miệng anh nhếch lên đùa cợt “Tôi đang lái xe, đừng có trêu chọc.” Anh thô lỗ gạt tay cô ra.

Thân thể Như Nhụy giống như bắt lửa, căn bản không có cách nào dùng lý trí suy nghĩ hành động của mình, chỉ có thể dựa vào bản năng trời sinh của người phụ nữ. Bất chấp thái độ khinh thường của anh, toàn thân dường như muốn dán lên người anh. Khi tay cô gặp phải trở ngại, trong cổ họng phát ra liên tiếp những tiếng rên rỉ oán giận, điên cuồng xé rách quần áo Quý Đào, không thể chịu được quần áo trên người ngăn cản mình chạm vào người anh.

Hai hàng lông mày đen sậm của Tướng Quý Đào càng nhăn sâu lại. Không thể hiểu được sao cô có thể thay đổi nhanh như vậy? Khi ở trên đài, cô giống như một chú thỏ trắng nhỏ bé chịu đủ khiếp sợ, nhưng bây giờ lại là dáng điệu dõng mãnh như lang sói.

Động tác của cô vội vàng, thân hình nóng như lửa, tất cả cho thấy cô là một gái điếm thuần thực! Anh cười chính mình, không nghĩ tới, chính mình từng trải không biết bao nhiêu người, lại bị diễn xuất cao siêu của cô lừa bịp.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp mang theo tình cảm mãnh liệt, anh vẫn bị sự xinh đẹp của cô thuyết phục. Bất luận như thế nào, cô cũng đáng giá 3.000.000 \$. Do dự trong lòng Quý Đào phút chốc tan biến, đêm nay anh muốn tận tình hưởng thụ!

Anh vẫn nhìn chăm chú về phía trước, một tay bắt được tay Như Nhụy đang ở trong ngực, ngăn cản cô lại tiếp tục hành động quá đáng. Như Nhụy rên rỉ thất vọng, giãy giụa muốn rút tay bị anh giữ về, trong lúc giãy giụa lại mang đến một khoái cảm khác, thân thể ngược lại càng thêm dán vào người anh.

Quý Đào bị thân hình nóng như lửa kích thích mãnh liệt, anh thấp giọng mắng:“Đáng giận!” Giọng điệu sắc bén quát:“Dừng tay! Cô bây giờ là cái dạng gì, đừng trách tôi sẽ muốn cô ở trên xe.”

Như Nhụy bị giọng anh làm cho hoảng sợ, đầu óc nhất thời mình mẫn không ít. Trời ạ! Mình làm sao vậy? Sao lại biến thành loại phụ nữ phóng đảng như thế này? Trong lòng rõ ràng biết như vậy là không đúng, nhưng lại không thể khống chế thân thể của mình bị Quý Đào hấp dẫn, cô chỉ cảm thấy hai má càng ngày càng nóng như lửa, không rõ là vì tình cảm mãnh liệt hay vì ngưỡng ngừng. Nói tóm lại, cô hiện tại chỉ muốn chết đi cho xong, tránh cho lại tiếp tục làm những việc mất mặt.

Cô thống khổ ôm lấy thân mình, cúi đầu, rên rỉ nói:“Tôi..... Cũng không muốn như vậy . Là thật”

Quý Đào thở dài một hơi nhẹ nhõm, anh cũng sợ mình còn bị cô trêu chọc như vậy, không biết có xúc động mà muốn cô ở chỗ này hay không. Trong tiềm thức, anh không biết vì sao kỳ vọng lần đầu tiên của hai người sẽ thật tốt đẹp, không hy vọng xúc phạm tới cô.

Anh đạp chân ga, tăng tốc độ, muốn chạy nhanh về nhà.

Trong giây lát, Như Nhụy bắt được cánh tay anh.“Tôi không thể giải thích..... Hành vi phóng đảng của mình, nhưng những hành động thật sự không phải ý muốn của tôi.....” Cô nghển cổ mong ngóng nói.“Anh có thể đưa tôi tới chỗ Thần Tuyền được không? Anh ấy thấy anh đưa tôi bình an trở về..... Nhất định sẽ cảm tạ anh thật nhiều. Làm ơn..... Làm ơn!”

“Thần Tuyền? Người nào là Thần Tuyền ở đây? Anh ta là ai?”

“Thần Tuyền..... Là bạn trai tôi, qua vài ngày nữa..... sẽ đính hôn Anh ấy hiện giờ chắc là ở phía Đông đường Hoàng Hậu..... Anh có thể đưa tôi đến đây được không?” Cô tràn đầy mong đợi nói.

Lúc này xe đã tiến vào nhà của Quý Đào tọa lạc trên một đỉnh núi. Anh tắt máy, quay đầu nhìn Như Nhụy, tay theo khuôn mặt của cô hạ xuống, cuối cùng nâng cằm cô lên.“Thần Tuyền trong miệng cô rốt cuộc là

ai?”

Như Nhụy rất thích sự đụng chạm của anh, theo bản năng nhắm mắt lại, nâng cằm lên, đôi môi hé mở, hy vọng anh có thể mang cho mình nhiều hơn. “Chính là “Á Vương tàu thủy” Sử Thần Tuyên.” Cô ý loạn thần mê, nỉ non nói nhỏ: “Anh ấy rất yêu tôi, tôi cũng thương anh ấy.”

Đáy mắt Quý Đào một mảnh lạnh lẽo. Cô có thể bày ra loại chuyện quỷ quái này, cũng chỉ có những gái điếm từng trải mới có thể nói ra miệng, nhưng có thể khiến ai tin tưởng “Á Vương tàu thủy” Thần Tuyên đính hôn với một gái điếm? Quả thực là ý nghĩ kỳ lạ, bề ngoài thì hồn nhiên trong sáng bên trong lại là một phù thủy nói dối! Anh khinh thường nghĩ.

Quý Đào cười tà ác, cúi đầu hôn lên môi cô, gần như lập tức, cô giống như bị điện giật, phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp như con thú nhỏ, hai tay đặt lên sau gáy anh, dùng sức ép đầu anh, điên cuồng hôn trả anh.

Quý Đào không chút thương tiếc, thô bạo xoa nắn môi đỏ của cô, như trừng phạt hành động lừa gạt của cô, sau đó kiên quyết ngắt đầu, không cho cô được thỏa mãn. Cô lập tức phát ra âm thanh giận hờn kháng nghị.

Quý Đào cười nhạt: “Nói cho tôi biết, là anh ta hôn lợi hại, hay là tôi?”

Như Nhụy thở dốc, lý trí sớm đã rời khỏi đầu cô, cô cầu xin nói: “Tôi thích anh hôn, xin đừng rời đi..... Tôi còn muốn..... Còn muốn.....”

Con người Quý Đào lấp lánh ánh lửa, là ánh mắt tràn ngập chiếm đoạt. Anh nhanh chóng rời xe, Như Nhụy cũng theo xuống dưới, cô vội vàng bắt được tay anh, ánh mắt như lửa nóng, cơ hồ đốt hai người thành tro. Quý Đào một phen ôm lấy cô, đôi môi khô gợn lập tức bao trùm lấy môi cô. “Đừng vội, chúng ta có cả một đêm để từ từ hưởng thụ –”

** ** *

Như Nhụy nằm bẹp trên giường, cảm thấy toàn thân đau nhức, dường như đã trải qua một cuộc va chạm cực lớn, không chỗ nào không kháng nghị, cô chậm rãi trở mình, mắt đấu tranh muốn mở, nhưng ánh mắt trời rất chói mắt, làm đau mắt cô, làm cô hơi co rúm lại.

Đầu cô đau muốn vỡ tung, miệng thì trào rên rỉ, loại cảm giác từ trước tới nay chưa hề có, như là bị người ta xé nát, cô vừa động dậy thân thể mà càng thêm đau đớn. Cô mắt nhắm mắt mở, chậm rãi thích ứng với ánh sáng buổi sớm. Cô nhìn chằm chằm lên trần nhà xa lạ, gần người một chút, nghĩ không ra mình đang ở đâu.

Khi cô ý thức được dưới lớp khăn trải giường thân thể lộ ra trơn vẹn, trên mặt biến thành trắng bệch, trong khoảng thời gian ngắn vẫn không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Lúc này Tưởng Quý Đào ngủ bên cạnh cô trở mình, một bàn tay đặt trước ngực cô, hô hấp của cô dường như nghẹn lại, thoáng chốc, từng cảnh từng cảnh đêm qua tái hiện trong đầu cô.

Nước mắt xấu hổ lập tức trào ra. Vì sao lại thành ra như vậy? Cô hận hành động của bản thân, nhưng vẫn cắn chặt môi dưới không cho mình khóc thút thanh lên, mà nước mắt lại giống như những sợi trân châu chặt đứt, từng giọt lớn lăn xuống.

Đột nhiên, cô nhớ tới viên thuốc tối hôm qua mama ép cô uống vào, nhất định chính là viên thuốc kia gây ra, mới có hành động phóng đảng tối hôm qua.

Hai tròng mắt cô rưng rưng, bắn ra ánh mắt giết người về phía người đàn ông đang nằm cạnh mình. Điều là do tên đàn độn này! Vì sao không nghe mình giải thích? Nếu tối hôm qua anh có thể đưa cô đến phía Đông đường Hoàng Hậu thì tốt rồi.

Nếu Thần Tuyên biết chuyện này, anh sẽ nghĩ gì đây? Như Nhụy thoáng chốc cảm thấy lạnh cả sống lưng, toàn thân run run như lá rụng mùa thu, khóc lớn hơn.

Mình muốn về nhà..... về nhà..... Trong đầu cô hiện lên hình ảnh bố, cô phải về Đài Loan, đem cơn ác mộng này vĩnh viễn chôn xuống đáy lòng, không bao giờ muốn nhắc tới nữa.

Có chủ ý rồi, cô lau khô nước mắt, xem xét bốn phía, bắt đầu tính toán cách chạy trốn. Cô trừng mắt nhìn cánh tay đang đặt trước ngực mình, thật cẩn thận từng chút từng chút một dịch chuyển thân thể, không dám kinh động đến Tướng Quý Đào, đột nhiên, anh giật mình, cô sợ tới mức hai má trắng bệch, hô hấp như bị ai cướp mất.

Tay của anh chẳng những đặt trên người cô, chân anh và chân cô cũng quấn lấy nhau, hai má cô ngay tức khắc đỏ bừng, trong lòng thẳm mắng không thôi.

Cô dùng sức hít sâu hai cái, ánh mắt bắt đầu tìm tòi chung quanh, cô phát hiện ở đầu giường có một tượng điêu khắc bằng gỗ, mắt sáng rực lên, không chút suy nghĩ với tay lấy tượng gỗ, khước miệng hơi cười, nhìn khuôn mặt anh tuấn của Tướng Quý Đào, lòng cô thoảng chốc nảy lên, có một chút do dự.

Lúc này, cô nhìn mí mắt Tướng Quý Đào giật giật, không còn thời gian lo lắng, cô nhắm vào mục tiêu, nhắm mắt lại hướng trán anh dùng sức đánh xuống.

Tướng Quý Đào rên lên đau đớn.

Nhìn trán anh ứa ra máu, Như Nhụy không còn dũng khí xuống tay lần nữa, cô lập tức nhảy xuống giường, dùng khăn trải giường nhanh chóng quấn lấy thân thể mình, hướng cánh cửa chạy đến, ngay khi cô chạy nhanh đến cửa, một cánh tay thật lớn chặn ngang ôm lấy cô.

Như Nhụy sợ hãi kêu lên.“Buông ra..... Buông ra, tên vô lại này!” hô hấp của cô dường như bị đoạt mất, mắt thấy sắp thành công, lại bị bắt lại.

** ** *

Cô không cam lòng, lại đánh lại cắn anh, hy vọng cánh tay bắt lấy cô có thể buông ra, nhưng tay anh càng dùng sức bóp chặt lại, giống như cái gọng thép giữ chặt lấy cô, khiến cô không thể động đậy.

“Đừng nhúc nhích! Em còn lộn xộn, đừng trách tôi không khách khí.” Quý Đào ấn cái trán không ngừng toác ra máu tươi, sắc mặt xanh mét bắt được tóc Như Nhụy kéo đầu cô ngửa về phía sau.“Em dám lợi dụng lúc tôi ngủ để đánh lén?!” Miệng anh đột nhiên lộ ra nụ cười lạnh lùng độc ác.

Như Nhụy sợ tới mức trên mặt không còn chút máu.“Là anh không tốt..... Anh không nên lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, lúc tinh thần tôi không tỉnh táo khi dễ tôi, bắt buộc tôi làm chuyện tôi không muốn làm.” Nói tới đây, nước mắt của cô lại chực rơi xuống, cô cố gắng khống chế cảm xúc, ương ngạnh nói:“tốt nhất là anh thả tôi ra, không thì anh sẽ phải hối hận.”

“Tinh thần không tỉnh táo? Bắt buộc?” Anh cười nhạt hừ một tiếng.“Biểu hiện của em đêm qua, không hề giống với dáng vẻ bị bắt buộc, mà là thỏa mãn thích thú.”

Hai má Như Nhụy giống như bị lửa đốt nóng rực lên, cô lúng túng, tức giận hét to:“Anh là đồ vô lại!”

“Bị tôi bắt buộc? Tối hôm qua rõ ràng thích thú vô cùng, sao buổi sáng nay đã trở mặt vậy? Được! Chúng ta sẽ ôn lại mộng cũ đêm qua, trông dáng vẻ em có vẻ vẫn chưa thỏa mãn?” Anh không quan tâm Như Nhụy giãy dụa, khiêng cô trên vai, đi đến bên giường, dùng sức ném cô lên giường.

Đôi mắt Như Nhụy ngập tràn kinh sợ, toàn thân căng thẳng. Không được! Mình không thể để chuyện đêm qua xảy ra lần nữa, tuyệt đối không thể! Cô tuyệt vọng kêu gào trong lòng.

Cô giống một con nhím liều chết bảo vệ thân mình, giọng điệu kiên quyết nói:“Tôi cảnh cáo anh tốt nhất đừng tới gần tôi, nếu không.....”

Quý Đào lộ ra ý cười nguy hiểm.“Nếu không cô muốn thế nào?”

Như Nhụy nắm tay chặt lại, cổ họng điên cuồng gào to:“Cứu mạng! Cứu mạng!”

Đầu tiên Quý Đào sững sốt một chút, sau đó cười ha ha.“Đây là nhà của tôi, có gào khản cả cổ cũng không có người tới cứu cô đâu.” qttp.wordpress/

Cô không để ý tới anh, tiếp tục gào lên.“Cứu mạng Cháy! Cháy!”

Nụ cười trên môi Quý Đào biến mất.“Câm miệng! Bảo cô câm miệng không nghe thấy à?”

Ngược lại cô càng hoan hỉ, tiếp tục gào to: “Cháy Cháy”

Lúc này cửa phòng bị mở ra, một người mặt mũi nghiêm túc, người trung niên thoạt nhìn trên dưới 50 tuổi xông đến. Ông nhìn khắp phòng không có dấu hiệu cháy, sau đó lại nhìn thấy Như Nhụy quần áo xốc xếch nằm ở giữa giường, hai má lập tức đỏ bừng. Khi ông quay đầu nhìn thấy trán Quý Đào chảy máu, sự xấu hổ lập tức biến mất, ông nhíu mày lại hỏi: “Thiếu gia, sao lại thế này? Trán cậu sao lại bị chảy máu? Có cần tôi đi gọi cảnh sát tới không?”

Quý Đào tức giận: “Không cần, không có việc gì.”

Như Nhụy há có thể buông tha cơ hội ngàn năm có một này. “Muốn! Muốn! Muốn, vị tiên sinh này, ông nhất định phải đi báo cảnh sát.” Cô chỉ vào Quý Đào: “Tên đàn ông này chẳng những giam giữ tôi trái pháp luật, lại..... Cưỡng..... bức tôi. Xin ông nhất định phải cứu lấy tôi, tôi van xin ông!” m/

Quý Đào nheo mắt lại, mày hằn sâu xuống, không nói một câu.

Về mặt quần gia Trần vô cùng khó xử, ông liếc nhìn Như Nhụy một cái, lại nhìn Quý Đào, nhất định là cô dâu mới giận dữ, nhưng chưa thấy vị tiểu thư này bao giờ, không biết thiếu gia đưa ở đâu về. Cô có khí chất tao nhã, dung nhan diễm lệ ưu thương, làm người ta thương xót.

Nhưng vì sao cô lại làm thiếu gia bị thương? Quên đi! Ông ít can thiệp vào thì tốt hơn. Vì thế ông nói: “Thiếu gia, để thám Trần vào cầm máu cho cậu, tôi sẽ mời bác sĩ đến xem vết thương cho cậu.” Nói xong, ông thông dong rời đi.

“Này, ông đừng đi!” Như Nhụy quỳnh lên đến mức nước mắt lại mau rơi xuống.

“Lộn đủ chưa?” toàn thân Quý Đào ngập tràn tức giận, trọng lòng lại cười đắc ý, lạnh lùng thốt: “Đã biết rồi chứ! Nơi này là địa bàn của tôi, không ai giúp em đâu.”

Nước mắt Như Nhụy trào ra: “Tôi hận anh! Tôi hận anh.....”

“Cứ việc hận đi! Đây là địa bàn của tôi, không ai có thể giúp em.”

Như Nhụy hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng đối với anh một chút biện pháp cũng không có.

Quý Đào đi tới mép giường ngồi xuống, giọng điệu mạnh mẽ: “Lại đây.”

Đáy mắt Như Nhụy tràn ngập sợ hãi, sống chết túm lấy khăn trải giường che trước ngực, liếc mình lui ra sau: “Tôi nói cho anh biết, anh mà còn tiến lại gần, tôi sẽ chết cho anh xem.”

Khóe miệng Quý Đào khẽ nhếch lên, giọng điệu lạnh như băng: “Nếu em không lại đây, để tôi bắt được..... Hậu quả em tự chịu.”

Như Nhụy co rúm người lại, lo lắng sự nguy hiểm trong lời nói của anh, cuối cùng cô quyết định thỏa hiệp trước, dù sao hảo hán không so đo cái trước mắt, hiện tại chộc giận anh đối với mình không tốt chút nào.

Cô kéo sát quần áo trên người, dùng sức hít một hơi, ngẩng đầu ưỡn ngực, thông thả tới gần Quý Đào: “Anh muốn làm gì?”

Quý Đào mặt không chút thay đổi: “Giúp tôi cầm máu.”

“Cái gì?” Cô cực kỳ kinh ngạc, sau đó còn nói: “Vì sao lại là tôi?”

“Vết thương này là em gây ra, nhất định em phải tự điều trị.”

Như Nhụy khẽ cắn môi dưới, không nói được một lời, đi vào phòng tắm cầm một cái khăn lông ướt ra, dịu dàng ngồi xuống trước mặt anh, nhẹ lau vết máu trên trán anh.

Cô phát hiện tay mình khẽ run, máu rất nhanh thấm vào khăn mặt, cảm giác áy náy dâng lên trong lòng: “Anh chắc là rất đau!”

Quý Đào vẫn duy trì tư thế ngồi, không thấy anh nhăn mặt chút nào.

Đốt ngón tay Như Nhụy túm lấy chăn đơn trở nên trắng bệch, cảm giác có lỗi tự nhiên nảy sinh: “Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý muốn đả thương anh.”

Mây Quý Đào giật giật, vẫn im lặng không nói như trước.

Như Nhụy thở dài một hơi thật sâu. “Tôi làm anh bị thương, là vì tôi phải chạy trốn, nếu không sau khi anh tỉnh lại, nhất định sẽ đem tôi trở về.” Giọng cô run nhẹ, vừa nghĩ tới việc phải trở về nhà chứa, thân thể cô run lên sợ hãi. “Tôi đúng là bạn gái của Sử Thần Tuyên, anh ấy có rất nhiều tiền, cũng rất có thể lực, chỉ cần anh bằng lòng đưa tôi trở về, tôi sẽ không nói ra chuyện anh đã làm với tôi, thật sự, van xin anh!”

“Em là bạn gái của Sử Thần Tuyên?” Quý Đào nâng cằm cô lên, ngón cái vuốt ve môi cô, trong nháy mắt trợn mắt nói: “Nói dối!”

Như Nhụy điên cuồng hét lên nói: “Tôi không nói dối, những gì tôi nói đều là thật, nếu không anh có thể gọi điện cho anh ấy, lúc ấy sẽ biết những gì tôi nói có phải sự thật hay không.”

“Ở một buổi gặp gỡ tôi từng thấy anh mang theo bạn gái, trong trí nhớ của tôi, bạn gái anh là người đoan trang hiền thực, dáng vẻ cao sang, không hề giống một gái điếm.”

Trong mắt Như Nhụy tràn ngập không tin. Không có chuyện đấy! Thần tuyên ngoài tôi ra, không có bạn gái khác, anh nhất định là nhìn lầm rồi, nếu không chắc anh là gạt tôi.

Lúc này Trần thẩm đi vào, bà tiếp nhận xử lý miệng vết thương của anh, băng bó đơn giản, rất nhanh trán Quý Đào liền sạch sẽ gọn gàng, lại rời đi.

“Anh nhất định là nhìn lầm rồi, Thần Tuyên thật sự chỉ có một người bạn gái là tôi.”

Nhìn dáng điệu ngây thơ của cô, Quý Đào nghĩ rằng, cô gái này nhất định bị Sử Thần Tuyên lừa. Với thân phận của Thần Tuyên, sao có thể đi lấy một gái điếm? Những lời phong hoa tuyết nguyệt, sao có thể tin là thật? Có lẽ là do cô mang ảo tưởng trong lòng. /

Quý Đào có chút không đành lòng. “Được! Nếu cô chưa từ bỏ ý định, tôi sẽ gọi điện thoại cùng Sử Thần Tuyên chứng thực.”

Về mặt cô lập tức tràn trề phấn khởi. “Anh cuối cùng cũng hiểu những lời tôi nói là sự thật.”

“Số điện thoại bao nhiêu?”

Như Nhụy đọc ra một dãy dài con số, lòng tràn đầy chờ mong tin tốt sẽ đến.

“Alô, xin hỏi tìm ai?” Giọng nói Diệp Phương Chi dịu dàng vang lên.

Quý Đào hơi sửng sốt, liếc mắt nhìn Như Nhụy một cái, giọng nói trầm xuống: “Xin chào, tôi tìm Sử Thần Tuyên.”

“Xin hỏi anh gặp có việc gì?”

Quý Đào im lặng một chút. “Ở đây có một cô gái, tự xưng là bạn gái của Sử Thần Tuyên, tôi nghĩ nên cùng anh ta chứng thực một chút.....”

Chân mày Diệp Phương Chi nhăn sâu lại, thật cẩn thận nói: “Không có chuyện đấy, tôi mới là bạn gái của Thần Tuyên. Tuy nhiên, những người có tiếng như Thần Tuyên, ít nhiều đều gặp phải những chuyện như thế này, có đôi lúc thật sự rất đau đầu.”

“Tôi có thể hiểu được. Thật sự xin lỗi, đã quấy rầy cô.”

“Không có gì.” Diệp Phương Chi nhìn Sử Thần Tuyên đang nằm ngủ trên sofa, đề thấp giọng tiếp tục nói: “Anh có thể cho tôi biết, cô gái tự xưng là bạn gái Thần Tuyên tên là gì không?”

“Cô chờ một chút.” Ánh mắt anh thản nhiên nhìn Như Nhụy. “Cô tên là gì?”

Như Nhụy một lòng bất an, nghĩ đến có tin tức tốt, vội vàng nói: “Tôi là Trần Như Nhụy, anh ấy biết tên của tôi.”

Anh tiếp tục nói vào điện thoại: “Cô ấy nói, cô ấy là Trần Như Nhụy.”

Diệp Phương Chi hít vội một hơi, cưỡng chế khiếp sợ trong lòng, bình tĩnh nói: “Chúng tôi không biết cô ấy, bảo cô ấy sau này không cần làm ra trò đùa như vậy.”

“Tôi sẽ chuyển lời tới cô ấy.” Nói xong, Quý Đào tắt điện thoại.

“Thế nào?” Như Nhụy hưng phấn hỏi.

Về mặt Quý Đào lạnh lùng: “Điện thoại là bạn gái anh ta tiếp.”

Vẻ tươi cười của Như Nhụy trong nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi. “Không có chuyện đấy! Không có chuyện đấy! Sao có thể như vậy được?” Khuôn mặt trong chốc lát trở nên uể oải, cô ngân ngấn nước mắt nhìn anh. “Những gì tôi nói đều là sự thật, tôi không lừa anh, tôi không hiểu sự tình sao lại thành ra thế này? Thật sự!”

Quý Đào mặt không chút thay đổi, làm cho lòng Như Nhụy như rơi vào đáy cốc. Chẳng lẽ cô thật sự bị đưa trở về nhà chứa sao?

Diệp Phương Chi tắt di động, tay vẫn còn khê run. Trần Như Nhụy không phải là đã bị bán đi sao? Như thế nào còn ở lại Hồng Kông? Đáng giận! Nhất định là mama nhận tiền, lại không tiến hành theo kế hoạch.

Vì sợ Như Nhụy lại gọi điện thoại đến, cô liền tháo pin điện thoại ra.

Nằm ở sofa ngủ Thần Tuyên lúc này đã tỉnh, về mặt anh mệt mỏi tiêu tụy, hai mắt ửng hồng, giọng nói khàn khàn hỏi: “Đã có tin tức gì của Như Nhụy chưa?”

Diệp Phương Chi chột dạ xoay người đưa lưng về phía anh: “Không có, một chút tin tức cũng không có.”

Thần Tuyên xoa xoa cái trán đau đớn. “Đã một tháng trôi qua, mà vẫn không có nửa điểm tin tức của cô ấy.” Anh phẫn nộ dùng sức đánh xuống mặt bàn, thủy tinh vỡ tan, cắt vào tay anh, máu tươi chảy ròng. “Đáng giận! Anh không tin lực tung hết cả Hồng Kông mà không tìm thấy cô ấy.”

Diệp Phương Chi kinh hoàng chạy tới dùng quần áo băng bó lấy bàn tay đầy máu của anh, cực kỳ đau lòng. “Anh làm cái gì vậy? Làm tổn thương bản thân mình thì có lợi sao? Đã qua một tháng rồi, nói không chừng Như Nhụy đã xảy ra chuyện bất trắc, anh hãy bỏ cuộc đi không cần tìm cô ấy nữa, không cần tra tấn chính mình.”

Mặt Thần Tuyên trầm xuống: “Không có chuyện đó, Như Nhụy không phải người đoán mệnh! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.”

Diệp Phương Chi cảm thấy cổ họng như bị vật cứng chặn lại, khiến hô hấp trở nên không thông. Cô trăm cay nghìn đắng mới loại bỏ được Như Nhụy, vì muốn có được tình yêu của Thần Tuyên.

Cô không muốn sự tình cuối cùng lại thành công dã tràng, cô tin rằng thời gian có thể thay đổi tất cả, dần dà anh sẽ quên Như Nhụy. Thần Tuyên cuối cùng sẽ là của cô, Diệp Phương Chi tin tưởng mười phần như vậy.

4. Chương 04

“Từ nay về sau tôi không muốn nghe thêm bất kỳ câu nói dối nào từ miệng cô nữa. Chỉ có nói thật, tôi mới có thể giúp được cô.” Giọng nói Tưởng Quý Đào lạnh lùng như cửa vào đau thương trong lòng Như Nhụy.

Như Nhụy giống như con búp bê mất hồn, giọng nói yếu ớt lặp lại: “Tôi cũng nói thật, Thần Tuyên thật sự là bạn trai tôi.”

Anh phất phất tay, về mặt không kiên nhẫn. “Chỉ cần tôi nghe được bất kỳ câu nói dối nào của cô, tôi sẽ ném cô về nhà chứa.”

Như Nhụy trợn to hai mắt, rưng rưng. Không được, mình tuyệt đối không thể trở lại nhà chứa!

Cô đau đớn ôm lấy mình, đấu tranh trong lòng sau một hồi, mới khàn khàn nói: “Lúc trước những gì tôi nói là gạt anh. Thật ra cha tôi chỉ là chủ một tiệm tạp hóa nhỏ ở vùng nông thôn Đài Loan thôi. Bởi vì tôi ham mê hư vinh, bị kẻ xấu lừa đến Hồng Kông , tưởng rằng sẽ có cơ hội được lên màn bạc trở thành minh tinh sáng giá, không ngờ lại bị đẩy vào chỗ chết. Một lần vô tình nhìn thấy Sử Thần Tuyên trả lời phỏng vấn trên báo chí, biết anh ấy hiện đang là đại sứ giúp đỡ những gái điếm, tôi nghĩ là nếu nói láo mình là bạn gái Sử Thần Tuyên, anh sẽ đưa tôi đến chỗ của anh ấy, vậy thì tôi có thể được cứu giúp.” Cô ngẩng đầu lên: “Hiện tại những lời tôi nói là sự thật, anh có thể phái người đưa tôi tới chỗ của anh ấy được không?”

Cô đang nói láo! Quý Đào hết sức rõ ràng, nhưng tại sao vậy? Là vì sợ bị đuổi về nhà chứa? Vừa nghĩ tới chuyện cô trở lại nhà chứa, tên đàn ông nào cũng có thể có cô, từ trong lòng Tưởng Quý Đào dâng lên một cảm giác không vui, nhưng anh sắp tới Venice, nên xử trí cô như thế nào đây?

Quý Đào nheo mắt lại, ngắm kĩ khuôn mặt dưới ánh mặt trời của cô, tóc dài thẳng xõa ra sau vai, rất dày mà tự nhiên, trong tròng mắt hàm chứa nước mắt, đôi môi no đủ, mềm mại, thân thể mềm mại được bọc trong chiếc khăn trải giường màu trắng, thoát nhìn vừa gợi cảm vừa ngây thơ. Thân thể của anh lại có phản ứng, rất muốn hôn lấy đôi môi tình tứ của cô.

Như Nhụy bị anh nhìn chăm chú toàn thân không được tự nhiên, tối hôm qua mặc dù là do tác dụng của thuốc, nhưng cô vẫn nhớ rõ ràng những hình ảnh kích tình đêm qua, cô cảm thấy khắp mình từ ngón chân lên đến đỉnh đầu đều nóng lên.

Cô không có cách làm thành chuyện gì cũng chưa từng trải qua chuyện như vậy, mà bây giờ chỉ có thể xin anh sẽ bỏ qua cho mình, sau đó tìm nơi an dưỡng cả thể xác lẫn tinh thần, từ đó đem chuyện này chôn xuống đáy lòng.

Cửa truyền đến một tràng tiếng gõ cửa dồn dập, đánh vỡ bối rối giữa hai người, Quý Đào di chuyển tầm mắt: “Vào đi.”

Trần quản gia đi tới, nhìn hai người một cái: “Thiếu gia, trực thăng đã chuẩn bị xong, cậu có muốn tới Venice sớm hơn kế hoạch không? Hay là.”

Quý Đào cắt đứt lời Trần quản gia: “Mười phút sau lên đường.”

Trần quản gia liếc Như Nhụy một cái: “Vâng” sau đó cung kính đi ra ngoài.

Hai người lại rơi vào im lặng bất an ngột thở.

Như Nhụy liếm liếm môi dưới, chờ đợi nhìn anh: “Tôi đã nói thật với anh rồi, giờ có thể cho tôi đi được không?”

Trong lòng Quý Đào đã có quyết định. Anh muốn Chính Tuyên giúp anh đến nhà chứa mua đứt Như Nhụy, như vậy, anh cao hứng dẫn người phụ nữ mình mua đi đâu tới đâu, ai cũng không quản nổi!

Khóe miệng anh hiện lên nụ cười tà khí: “Không, cô vẫn không thể đi. Tôi muốn mang theo cô đến Venice, cho đến khi cô nói thật mới thôi.”

Như Nhụy như bị đánh một quyền thật nặng, trên mặt không còn huyết sắc, ánh mắt cô cuồng loạn, không khống chế được cảm xúc dùng sức đánh vào ngực Quý Đào: “Anh gạt tôi.”

Quý Đào bắt được cánh tay của cô, đem cô ôm vào trong ngực: “Tôi đã cho cô mấy cơ hội nói thật, nhưng cô đều bỏ qua. Cô cho rằng tùy tiện thêu dệt mấy câu chuyện tới ồn ào tôi, tôi sẽ tin sao? Hiện tại, cô phải đi theo tôi, cho đến khi tôi cho rằng lời cô nói là thật, tôi mới có thể suy nghĩ để cô tự do.” Ánh mắt anh biến đổi: “Dĩ nhiên, nếu cô muốn trở lại nhà chứa, vậy không cần bàn về vấn đề này nữa.”

Cả người Như Nhụy lập tức đông cứng lại, giống như toàn thân đang đứng giữa trời đông giá rét, ánh mắt đầy hoảng sợ. Cô hận chết người đàn ông đang đứng trước mắt, không nhìn được mở miệng nguyên rủa: “Anh sẽ phải hối hận ! Nếu Thần Tuyên biết anh đối xử với tôi như vậy, anh ấy sẽ lột da anh, tôi sẽ mong đợi thời khắc này suốt ngày dài đêm thâu!”

Ánh mắt Quý Đào trong nháy mắt còn lạnh hơn băng Bắc Cực, giọng nói lạnh như băng khiến người ta phát run: “Những lời tôi vừa nói cô lập tức đã quên, xem ra tôi đối với cô quá nhân từ, hẳn là phải dạy dỗ

cho cô ghi nhớ thật kỹ mới được.”

Như Nhụy hít vào một hơi, xoay người muốn chạy trốn, Quý Đào đã bắt được cô, thô lỗ giật chiếc khăn trải giường trên người cô xuống.

Như Nhụy cảm thấy máu trên mặt hoàn toàn biến mất, cô kinh hãi hét lên chói tai, liều mạng giãy dụa. “Anh là đồ vô lại máu lạnh, không cho phép cái tay bẩn của anh chạm vào tôi!”

Quý Đào không để ý tới cô mắng, đem cô xoay người nằm sấp ở trên đùi mình, dùng sức phát vào mông cô. “Hi vọng cô có thể nhớ kỹ lần dạy dỗ này.”

Như Nhụy cực kỳ tức giận, cắn chặt môi dưới, không để cho mình khóc ra thành tiếng, lại càng không cầu xin anh tha thứ. Đau đớn trên thân thể vĩnh viễn không bằng vết thương trong lòng.

Quý Đào ngừng đánh cô, dịu dàng ôm lấy cô, nhìn đôi mắt sưng đỏ đầy ô nhục của cô, trong lòng anh không hiểu sao không vui chút nào, chán ghét hành động thô bạo của mình.

Như Nhụy nhìn chằm chằm anh, miệng chậm rãi thốt ra: “Cầm thú!”

Mắt Quý Đào không chớp, lần nữa giật chiếc khăn trải giường trên người cô, sau đó đem cô vác lên vai như hàng hóa đi ra cửa, trực tiếp đi lên phi cơ riêng.

Như Nhụy cố nén cảm giác quay cuồng trong dạ dày, nuốt nước mắt căm hận vào lòng, tự nói với mình: cô nhất định phải báo thù!

** ** *

Cho tới bây giờ Như Nhụy chưa bao giờ phải chịu qua nhục nhã như vậy, trên người cô chỉ quấn một chiếc khăn trải giường, cả người co rúm vào một góc trong phi cơ, cố ý giữ khoảng cách thật xa với Quý Đào.

Thỉnh thoảng cô dùng ánh mắt tràn đầy căm hận nhìn chằm chằm Quý Đào, trong lòng liên tưởng đến hàng trăm cách thức trả thù, khiến cho lòng tự trọng bị tổn thương của cô được an ủi một chút.

Quý Đào từ sau khi lên phi cơ, liền nhắm mắt dưỡng thần, chỉ thấy anh sau một lát nghỉ ngơi, liền hết sức chăm chú bắt tay vào xử lý các văn kiện giấy tờ, không hề để ý tới Như Nhụy.

Như Nhụy nhìn bộ dáng lơ đãng của anh, ngọn lửa trong lòng càng bùng cháy lớn. Chỉ trong 24 tiếng ngắn ngủi mình chẳng những mất đi trình tiết, hiện tại lại bị bắt ép lên phi cơ đến Venice, đều do người đàn ông trước mắt này làm hại!

Nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Quý Đào, dưới đôi lông mày rậm đen sẫm, là đôi mắt sâu khó hiểu, sống mũi cao vút, tướng mạo trầm tư trước mặt, ngay cả Thần Tuyên mà cô cho là đã rất tuấn tú, so ra vẫn hơn một chút.

Anh rốt cuộc là mẫu đàn ông gì? Như Nhụy chăm chú ngắm nhìn những đường viền rõ nét trên khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh, thoáng chốc thở dốc, gương mặt đỏ bừng. Quý Đào bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt không lay động nhìn cô, trong con ngươi đen ẩn chứa ý cười. Như Nhụy vội vàng nhìn đi chỗ khác, nhưng tim đập không khỏi tăng tốc.

Mình bị sao vậy, sao có thể cho rằng tên khốn này anh tuấn mê người? Anh là kẻ thù của mình, cũng là vết thương vĩnh viễn trong lòng mình, vĩnh viễn không cách nào gột rửa vết nhơ này. Cô đau thương nghĩ tới.

Không biết lúc nào, bầu trời bao la bên ngoài đã chuyển thành một mảng đen u tối, nhân viên trên phi cơ phục vụ thức ăn cho Quý Đào, cũng chuẩn bị một phần cho Như Nhụy, nhưng lại đặt ở bên cạnh Quý Đào.

Quý Đào ăn bò bít tết, uống rượu vang đỏ, thấy vậy bụng Như Nhụy cũng đói theo, cô nuốt nuốt nước miếng, cố ý đem tâm mắt dời về phía ngoài cửa sổ.

Giọng nói Quý Đào trầm thấp vang lên. “Đói bụng rồi sao? Thức ăn của cô đây.”

Như Nhụy vẫn giữ tư thế cũ, không nhúc nhích.

“Đến sân bay lớn tổng cộng cũng mất 16 tiếng, cô tính không ăn không uống sao?”

Mùi thơm bánh bao mới vừa nướng kích thích dạ dày Như Nhụy, cô cảm thấy bụng đói kêu vang, ôm dạ dày cực kỳ khó chịu, nhưng ý chí quật cường, không cho cô mất mặt ngồi cạnh anh dùng cơm.

Như Nhụy định nhắm mắt lại, bắt buộc mình ngủ, ngủ sẽ không có cảm giác, cũng sẽ không cảm thấy đói bụng. Nghĩ đi nghĩ lại, cô bắt đầu buồn ngủ. Đang cảm thấy sắp rơi vào giấc ngủ, đột nhiên cảm giác thân thể bị nhắc bổng, cô bị Quý Đào ôm lấy.

Cô phẫn cảm phẫn bất bình hô: “Thả tôi xuống.”

Quý Đào đặt cô xuống chỗ ngồi bên cạnh, đem dao nĩa đặt vào trong tay cô. “Mặc kệ cô muốn chết đói, nhưng tôi sẽ không cho phép cô làm vậy. Biết điều ăn chút thức ăn, nếu không tôi sẽ tự nhét thức ăn vào miệng cô.”

Như Nhụy nhìn thức ăn mê người trên bàn, trong lòng tranh đấu, một hồi lâu. “Ai nói tôi muốn chết đói, tôi muốn giữ sức để chiến đấu đến cùng.” Nói xong, cô nhanh chóng thưởng thức thức ăn.

Nửa giờ sau, cơm nước đã no nê, cô nhìn Quý Đào một cái, không nhận được hỏi: “Tôi không hiểu tại sao anh muốn mang tôi đến Venice? Trừng phạt tôi cũng không cần mang tôi đến nơi xa như vậy!”

Quý Đào chăm chú vào văn kiện trước mắt. “Thả cô ở Hồng Kông quá nguy hiểm, bọn người ở nhà chứa sẽ không bỏ qua cho cô.”

Anh cố ý không nói thật với Như Nhụy. Trong loáng thoáng, anh cảm thấy một khi nói thật với cô, sẽ không thể khống chế được hành động của cô, anh còn không nghĩ đến chuyện mất đi cô, sao có thể chán ghét cô.

Như Nhụy vội vàng nói: “Chỉ cần anh đưa tôi trở về, Thần tuyên sẽ bảo vệ tôi.”

Phút chốc sự dịu dàng của Quý Đào biến mất, thay thế là một mảnh băng lạnh. Chỉ cần vừa nghe thấy Như Nhụy nhắc tới hai chữ “Thần Tuyên” cả người anh liền cảm thấy không thoải mái, nổi giận trong lòng. “Cô rốt cuộc muốn nói dối tới khi nào đây?”

Như Nhụy kích động giải thích. “Tôi không nói láo, từ đầu tới cuối tôi nói đều là thật, chẳng qua là anh không tin mà thôi.”

Quý Đào cười nhạt. “Xem ra cô vĩnh viễn cũng không dạy dỗ được.”

Cô chỉ cảm thấy lông tơ sau lưng dựng đứng, chưa kịp phản ứng, hai bàn tay to của anh đã bóp lấy hông cô, môi của anh giống như cuồng phong bạo vũ tàn sát bữa bãi môi cô.

Như Nhụy tức giận đánh vào lồng ngực anh, giống như nước mưa rơi xuống biển, đối với anh một chút ảnh hưởng cũng không có. Anh mạnh mẽ xâm nhập môi cô, làm cho anh càng thâm nhập cô hơn.

Cho đến khi Quý Đào nếm được mùi vị của máu trên môi, anh mới buông Như Nhụy ra, lau vết máu trên khóe miệng. “Cô đúng một chú mèo hoang nhỏ bé.” /

“Đây là kết quả của việc tùy tiện đụng chạm tôi. Nếu còn chưa được tôi cho phép mà đụng chạm vào, tôi sẽ cho anh nếm mùi vị lợi hại hơn.” Tay cô ôm chặt trước ngực, ánh mắt tràn đầy oán hận, lưng thẳng đứng, giống như trở về vị trí nữ hoàng cao quý ban đầu.

Cô cố nén nước mắt, những vết thương trên người tích tụ lại, cả người đau muốn chết. Nghĩ tới một tháng qua mất đi tấm thân xử nữ, cô càng thêm khổ sở, mang theo tất cả tâm tình bị thương, cô mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Tất cả đều lọt vào mắt Quý Đào, yêu thương ôm cô trở về trên ghế, không chút nào kinh động cô. Nhìn khuôn mặt cô ngủ say không chút phòng bị, anh không nhận được nhẹ hôn lên trán cô, hi vọng cô có một giấc mơ đẹp.

Anh không sao hiểu được mỗi lần đối mặt với cô, tâm tình lại chuyển biến kịch liệt như vậy?

** ** *

Như Nhụy chậm chạp mở hai mắt mờ sương ra, lười nhác duỗi người, sau đó thoải mái cuộn người lại, ôm chăn bông tiếp tục ngủ. Cảm giác về đến nhà thật tốt! Cô ngán ngơ nghĩ.

Lúc cô sắp chìm vào giấc mơ lần nữa, bỗng nhiên nhớ lại mọi chuyện trên phi cơ, cả người hoảng sợ nhảy dựng lên, kinh hoàng nhìn bốn phía. Nơi này rốt cuộc là nơi nào? Cô cúi đầu xuống, phát hiện chiếc khăn trải giường không thấy, đổi thành một bộ đồ ngủ mềm mại, thoải mái.

Đây là nơi nào? Là ai thay mình mặc đồ ngủ? Các vấn đề liên tiếp nảy sinh trong đầu.

Cô đang buồn bực không giải thích được, một cô gái phương Đông thoát nhìn 25, 26 tuổi đi tới, trên mặt cô nở nụ cười, dùng tiếng Trung nói chuyện với Như Nhụy: “Cô đã dậy? Đã đói bụng chưa?”

“Cô là ai? Nơi này là nơi nào? Là ai thay tôi thay quần áo?” giọng nói Như Nhụy đầy cảnh giác.

“Chào cô, tôi tên là Mỹ Quyên, là thiếu gia phái tôi tới hầu hạ cô. Nơi này là Venice. Là tôi thay quần áo giúp cô.”

Cô hoảng sợ hét lên: “Venice! Tôi đã ở Venice, sao lại nhanh như vậy?” Cô kích động tiếp tục hỏi: “Tên khốn kia đâu? Anh chạy đi đâu rồi?”

Mỹ Quyên “phù” một tiếng nở nụ cười: “Tôi đã phục vụ ở đây 3 năm rồi, cho tới bây giờ cũng chưa nghe thấy người nào gọi thiếu gia là tên khốn kiếp, cô là người đầu tiên. Hai người cãi nhau à?” Cô thử dò hỏi.

Mặt Như Nhụy ửng hồng: “Đừng đem tôi cùng tên khốn kia gộp chung một chỗ.” Vừa nói, trong đầu cô hiện lên ý nghĩ, giọng nói biến đổi: “Cô vừa mới nói Quý Đào đi ra ngoài à?”

Mỹ Quyên không nghi ngờ gì đáp: “Hôm qua thiếu gia đến Milan, chắc là khuya hôm nay mới về. Cô tìm cậu ấy có việc gấp sao?”

Anh tốt nhất vĩnh viễn không cần về! Như Nhụy mừng thầm, nhưng vẻ mặt vẫn duy trì trầm ổn, giọng nói tỉnh táo: “Tôi nghĩ nên gọi điện thoại về Hồng Kông báo bình an cho người nhà, cô có thể giúp tôi không?”

Mỹ Quyên lắc đầu: “Không được. Thiếu gia đặc biệt dặn dò, cô yêu cầu bất kỳ cái gì cũng không được đáp ứng, trừ phi cậu ấy đồng ý mới được.”

“Ghé tởm!” Như Nhụy buồn bực đánh xuống giường: “Anh ta thực sự quá thông minh!” Sau đó, cô đổi thành giọng cầu khẩn: “Xin cô! Thiếu gia nhà cô không được sự cho phép của người nhà tôi, đã tự động mang tôi đến Venice, tôi thật sự sợ người nhà giờ đang phát điên, xin cô! Tôi van xin cô, chỉ cần cô không nói tôi không nói, sẽ không ai biết chuyện này.”

Mỹ Quyên bị vẻ khẩn cầu trên mặt cô giao động, cô do dự: “Chắc cô nghĩ sai rồi, thiếu gia không phải loại người bắt buộc người khác, có lẽ.”

“Anh ta chính là loại người vô lý, thô bạo, vì lợi ích bản thân, chẳng khác gì loại người dã man.” Giọng nói của cô ác độc.

Mỹ Quyên mày nhíu lại càng sâu: “Tôi nghĩ hai người nhất định có hiểu lầm, thiếu gia không thể nào là loại người đó được.”

“Quên đi! Cô không giúp tôi thì thôi, tôi cũng không muốn làm khó dễ cô, tôi sẽ nghĩ cách khác.” Vẻ mặt cô không vui: “Tôi hơi đói bụng, cô có thể chuẩn bị một chút đồ ăn vào đây cho tôi không? Tôi nghĩ chuyện nhỏ này, hẳn là không cần anh ta đồng ý cô mới có thể đi làm!”

Mỹ Quyên dùng sức gật đầu: “Việc này không cần, tôi sẽ đi chuẩn bị thức ăn cho cô ngay.” Cô đi tới cửa, dừng lại một chút, quay đầu lại nói: “Có lẽ. Tôi có thể giúp cô gọi điện thoại đến Hồng Kông, nhưng cô tuyệt đối không được nói là tôi giúp cô.”/

Vẻ mặt lo lắng của Như Nhụy phút chốc tan biến, lộ ra nụ cười: “Cám ơn cô! Nếu tôi có thể trở về Hồng Kông, tôi nhất định sẽ tạ ơn cô.”

“Cô muốn tạ ơn cái gì?” giọng nói Quý Đào vang lên. Anh mệt mỏi tựa vào cánh cửa, khoe miệng lộ ra nụ cười nhợt nhạt.

Tim Như Nhụy dường như muốn nhảy ra ngoài, giọng nói anh lạnh lùng làm Như Nhụy không rét mà run, Mỹ Quyên lập tức cúi đầu lui ra ngoài.

Như Nhụy thấp thỏm không yên, đánh đòn phủ đầu.“Anh đi ra ngoài! Đây là phòng tôi, sao anh có thể không mời mà tới?”

Quý Đào giật nhẹ cà vạt trên cổ, đi đến.“Thật xin lỗi, cô lầm rồi, đây là phòng của tôi, không phải của cô.”

Như Nhụy mở to mắt, lúc này mới cẩn thận xem xét cả căn phòng. Nhìn bốn phía bày trí không hề tầm thường, mà tràn đầy mùi vị nam tính, nhất thời cảm thấy mình thật ngu xuẩn,sao có thể không phát hiện ra đây là phòng của anh?

Cô vén chăn lên.“Trả cho anh, ai cần ngủ ở nơi này. Phòng ngủ của tôi đâu?”

Quý Đào tới trước mặt, ngăn cô xuống giường, dịu dàng cầm tay cô lên, giọng nói nhu hòa êm dịu: “Tôi không còn sức lực gây lộn. Vốn lên kế hoạch 3 ngày là xong việc, tôi chỉ làm xong trong 1 ngày rưỡi, hiện tại mệt muốn chết, chỉ muốn ngủ.” Anh chăm chú nhìn vào mắt cô.“Chúng ta tạm thời ngừng chiến được không?”.

Sự đụng chạm của anh làm thần kinh Như Nhụy không khỏi căng thẳng, muốn rút tay mình về, nhưng Quý Đào không làm cho cô như ý. Cô cao giọng nói: “Đừng hòng! Ngày nào anh còn chưa thả tôi tự do, ngày đấy chúng ta còn chưa ngừng chiến.”

Đôi lông mày đen sẫm của anh giương lên.“Nghiêm trọng như vậy sao?”

Như Nhụy quật cường nói: “Đúng! Thề không lưỡng lập.”

Về mặt Quý Đào đột nhiên trở nên sâu không lường được, anh ngấm nhìn Như Nhụy.“Nếu thông minh thì cô nên biết, chọc vào tôi cũng không có chuyện gì tốt đâu.” Anh đứng lên, mở nút áo sơ mi, đem áo sơ mi cởi xuống, bình tĩnh nói: “Đây là địa bàn của tôi, chỉ cần tôi ra lệnh một tiếng, không người nào dám giúp cô. Cho dù hiện tại tôi muốn lột quần áo cô chiếm đoạt cô, cũng sẽ không có người nhúng tay.”

Như Nhụy vội vàng lui về phía sau hai bước, nắm chặt vạt áo trước ngực, hung hăng trừng mắt nhìn anh, giận dữ mắng: ” Tiểu nhân hèn hạ vô sỉ!”

Nhìn dáng điệu khấn trương của cô, Quý Đào ngược lại cười ha ha.“Cô yên tâm đi, cho dù tôi có muốn cô, cũng là có lòng có dư mà lực không đủ. Hiện tại tôi chỉ muốn yên ổn ngủ một giấc, cô đồng ý ngừng chiến chứ?”

Như Nhụy nhìn anh, trong lòng không ngừng đấu tranh, cuối cùng, cô miễn cưỡng gật đầu.

Quý Đào được cô cho phép, cởi hết quần áo trên người. Khi tay anh đặt trên đùi quần, Như Nhụy kinh hãi hét lên.“Anh đang làm cái gì vậy? Có cần thiết phải cởi hết khi ngủ không?”

“Tôi có thói quen ngủ trần.”

Gương mặt của cô đã đỏ bừng lên.“Không được, chỉ cần tôi còn ngủ ở căn phòng này một ngày, thì anh không thể ngủ trần.”

Giọng nói Quý Đào mang mấy phần hoài nghi.“Cô ở nhà chưa không phải là thấy đầy đàn ông trần truồng à, không cần phải bày ra dáng điệu kệt cớm đấy, như vậy vẫn không thể giấu diếm sự thật cô là một gái điếm.”

Như Nhụy không chút nghĩ ngợi, ném gối về phía anh.“Anh đi chết đi! Cho dù tôi có làm gái điếm, tôi cũng có lòng tự trọng. Mọi người sinh ra đều ngang hàng, anh không thể vì người ta gặp bất hạnh, mà mặt sất lòng tự trọng của người ta.”

Ánh mắt Quý đào trầm xuống, cực kỳ giống Satan, tràn đầy mị lực làm người ta khó có thể chống cự. Giọng nói anh dịu xuống: “Tôi thu hồi lời vừa nói. Nhưng quần áo tôi không thể không cởi, dù cô có thích hay không, tôi cũng không mặc quần áo đi ngủ. Cùng lắm. Tôi mặc quần lót, đây là nhượng bộ lớn nhất rồi.”

Như Nhụy trầm mặc không nói, cô nằm trên giường, nghiêng lưng về phía anh, tỏ vẻ thỏa hiệp.

Khóe miệng Quý Đào nhếch lên nụ cười gần như không thấy, còn lại duy nhất quần lót, anh bò lên giường, rất tự nhiên ôm lấy eo Như Nhụy.

Thoảng chốc toàn thân Như Nhụy cứng ngắc: “Anh đã nói không đụng vào tôi.”

“Tôi thật sự rất mệt! Không có những ý nghĩ khác trong đầu, chỉ là muốn ôm cô ngủ mà thôi.” Giọng điệu của anh tràn đầy mỏi mệt.

Như Nhụy có chút không đành lòng, cô không nói thêm gì nữa, im lặng không nhúc nhích. Một hồi lâu, bên tai truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng của Quý Đào, cô biết anh đã ngủ, tinh thần căng thẳng cũng từ từ hòa hoãn xuống.

5. Chương 05

Tưởng Quý Đào khôi ngô tuấn tú tham gia phát biểu tại lễ kỷ niệm 199 năm thời trang mùa xuân Milan, tất cả những siêu sao điện ảnh và truyền hình nổi tiếng từ khắp nơi trên thế giới, những nhân vật nổi tiếng trong giới thương nhân cũng như chính trị nhất loạt đều tề tụ nơi đây.

Trên đài một người mẫu hàng đầu đang diễn xuất hết mình, không khí dưới đài vô cùng sôi nổi, náo nhiệt, mà Quý Đào lại chỉ yên lặng ngồi một chỗ, trên mặt không có biểu tình gì đặc biệt, thậm chí ngay cả khi Chu Khiếu Hồng đã ngồi bên cạnh anh từ lúc nào, anh cũng không biết.

Khiếu Hồng buồn bực liếc mắt nhìn anh một cái, nhỏ giọng hỏi: “Anh đang nghĩ gì mà nhập thần vậy?”

Quý Đào đang trầm tư suy nghĩ thì bị cắt đứt, nhưng ánh mắt anh vẫn như trước nhìn chăm chú vào trước đài: “Không, anh không nghĩ gì cả.”

“Thật không?” con ngươi đen của Khiếu Hồng nhìn thẳng vào anh: “Mọi chuyện giải quyết sao rồi?”

Anh hơi sững sốt: “Chuyện gì?”

“Tôi hôm qua anh khẳng khái phải về Venice, cho nên em đoán nhất định có chuyện quan trọng cần giải quyết.” Cô cố ý tạm dừng một chút: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Cũng có thể nói như vậy.” giọng điệu Quý Đào trầm xuống, hơi tức giận.

Ngay cả anh cũng không hiểu được, vì sao bản thân muốn ngàn dặm xa xôi từ Milan chạy về Venice, sau đó lại trở lại Milan, cũng chỉ vì muốn gặp Như Nhụy một cái, muốn nhìn hai gò má phấn hồng của cô một chút, đáng vẻ vì tức giận mà đỏ bừng. Không biết từ khi nào nhất cử nhất động của cô đã ràng buộc suy nghĩ của anh, làm cho anh chiêm bao.

“Chuyện ở Venice giải quyết thế nào rồi?” Khiếu Hồng lại hỏi.

“Bên đây không còn việc gì.” Anh đơn giản trả lời.

“Ngày mai cùng em đến sân khấu kịch Milan xem “Romeo và Juliette” nhé! Có được không?”

“Để mai rồi nói sau!”

Khiếu Hồng cảm thấy hành động của anh có chút khác thường, cô ở cùng anh không phải chuyện ngày một, ngày hai, nếu có chuyện gì sao cô có thể không nhận ra?

Gần ba năm nay, hai người chẳng những là đồng nghiệp trên công việc, cũng là tri kỷ trong chuyện tình cảm. Tuy không ước định trời buộc đôi phương, mỗi người có một không gian sống riêng. Nhưng Khiếu Hồng cho rằng, ngày nào đó Quý Đào nói muốn kết hôn, đối tượng chắc chắn là mình, cô vô cùng tin tưởng về bản thân mình, với Quý Đào lại càng nắm chắc.

Cô không biến sắc, đưa tay dịu dàng cầm lấy tay anh, trong giọng nói có chút thất vọng. “Em đã chờ xem vở ca kịch này từ rất lâu rồi, nếu anh thật sự có việc, thì thôi vậy. Để lần khác chúng tôi cùng đi xem!”

“Em không nhất định phải đi xem cùng anh, cũng có thể rủ người bạn khác cùng đi!”

“Người khác cũng không phải anh, cảm giác sẽ không giống nhau.” Cô thản nhiên cười. “Không sao, chờ anh rảnh, chúng ta sẽ cùng đi xem!”

Quý Đào trầm mặc một lát, rất nhiều hình ảnh chạy qua trong đầu, từng bóng dáng đều là của Như Nhụy. Đột nhiên, anh vô cùng chán ghét cái cảm giác này, vì thế nói: “Thật ra ở Venice cũng không có việc gì, ngày mai anh cùng em đi xem kịch “Romeo và Juliette” !”

Khiếu Hồng nở nụ cười, dịu dàng vuốt ve tay anh. “vở kịch “Romeo và Juliette” ngày mai nhất định vô cùng đặc sắc.”

Quý Đào cười cười, trong lòng dâng lên cảm giác tội lỗi. Từ khi Như Nhụy bước vào cuộc đời anh, suy nghĩ của anh trở nên không hề bình tĩnh, lý trí, cuộc sống cũng đột nhiên trở nên không hề bình thường. Anh không thích loại cảm giác không thể khống chế này..... Có lẽ ở chung với Khiếu Hồng cũng sẽ có cảm giác giống như vậy. Anh nghĩ vậy, tay dịu dàng ôm lấy Khiếu Hồng, ánh mắt chăm chú nhìn về sân khấu phía trước.

Khiếu Hồng mơ hồ có thể cảm nhận được sự rối bời trong suy nghĩ của Quý Đào, rốt cuộc là chuyện gì làm cho anh mất hồn mất vía như vậy? Trong lòng cô đột nhiên trào lên cảm giác khó hiểu bất an.

“Lễ Noel, chúng ta cùng đến Pháp nghỉ phép được không? Chồng trước của em có một vườn nho ở Pháp, nơi đó rất yên bình, rời xa thành thị ồn ã, không ai có thể quấy rầy chúng ta. Chúng ta tạm thời gác lại mọi công việc, tới đó nghỉ vài ngày thật thoải mái, anh thấy có được không?”

“Đến lúc đó rồi nói sau! Anh không thể đáp ứng em trước được, nếu đến lúc đó không thể thực hiện, sẽ khiến em thất vọng.”

“Haiz!” Cô thất vọng than thở một tiếng, trong mắt không che giấu được thất vọng. “Không sao, em lúc nào cũng chờ anh trả lời.”

** ** *

Đã một tuần nay không có tin tức của Tưởng Quý Đào, giống như anh đã biến mất trong không khí vậy, không ai biết khi nào anh trở về. Trần Như Nhụy không hiểu được là trong lòng nhẹ nhõm hay là thất vọng, nói tóm lại trong lòng có cảm giác không nói được thành lời, cảm thấy phiền muộn bức tức.

Sáng sớm mùa đông ở Venice đặc biệt rét lạnh, ngoài cửa sổ sương trắng mờ mờ, càng tăng thêm nỗi nhớ quê nhà của cô. Đài Loan bây giờ có lạnh không? Không biết cha thế nào rồi? Trần Tuyên còn tìm cô nữa không? Cô càng nghĩ càng khổ sở.

Tương lai vận mệnh của mình rồi sẽ đi về đâu? Anh sẽ đuổi mình về nhà chứ? Sợ hãi quẩn luyến cô, làm cô lạnh run người, tâm tình rơi xuống đáy vực.

Mỉ Quyên đẩy cửa vào. “Chào buổi sáng. Tối hôm qua rất lạnh, cô ngủ có thoải mái không? Tôi mang bữa sáng vào nhé?”

Như Nhụy lười nhác duỗi người, cười ngại ngùng. “Buổi sáng thật sự rất lạnh! Bên ngoài sương mù dày đặc, Thời tiết khắc nghiệt như vậy cho tới khi nào?”

“Sương mù dày đặc như vậy, chúng tôi đã sớm quen rồi. Ở Venice quanh năm suốt tháng đều có thể thấy được loại sương mù dày đặc cả người không thấy được năm ngón tay này. Venice là thành phố nhiều mưa, nhiều sương, khi trời mưa, trong thành phố còn lút sâu như nước biển, cho nên mỗi người đều chuẩn bị một đôi giày đi mưa.”

Cô thì thào tự nói. “Hóa ra là như vậy.” Lại tiếp tục hỏi: “Bình thường thời tiết như thế nào cô mới ra ngoài?”

Mỉ Quyên nở nụ cười. “Dù cho mưa to gió lớn, chúng tôi cũng sớm quen rồi. Nên khi cần ra ngoài mua đồ, thì vẫn phải ra thôi.”

“Cô có thể đưa tôi ra ngoài đi dạo được không?” Cô khẩn cầu. “Tôi đến Venice đã mấy ngày rồi, đang ở thành phố nổi tiếng thế giới, nhưng lại chưa hề được ra ngoài mở mang kiến thức về diện mạo của nó, thật

đáng tiếc..... Tôi cũng không muốn làm khó dễ cô, chỉ cần cô đưa tôi đi dạo quanh đây cũng được. Làm ơn!”

“Điều này.....”

“Tôi đã buồn chán hơn một tuần nay rồi, tên vô lại kia lại không biết khi nào trở về.....” Cô có vẻ hơi phiền muộn bực tức.

“Tôi có thể đưa cô ra ngoài, nhưng mong cô đừng làm tôi khó xử.”

Lúc này Như Nhụy mới vui vẻ nở nụ cười, luôn miệng bảo đảm :“Cô yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ ngoan ngoãn nghe lời .”

Sau khi Như Nhụy dùng xong bữa sáng, Mĩ Quyên chuẩn bị áo khoác ngoài cho cô, cùng nhau rời khỏi phòng. Vừa ra khỏi cửa, liền bị một cơn gió lạnh mang mùi vị mặn mặn của nước biển thổi tới luồn vào cả áo khoác ngoài, cô dùng sức xoa bóp hai tay vào nhau, miệng thở ra khói.“Trời ạ, lạnh quá! Sao ở đây có thể lạnh như vậy? Ngón tay sắp đông cứng lại rồi!”

Mĩ Quyên bị dáng vẻ hồn nhiên của cô chọc cười.“Chưa hết đâu! Khi trời mưa, nhiệt độ không khí còn có thể hạ thấp nữa, đến lúc đó còn lạnh hơn.”

“Lạnh như vậy còn có du khách tới sao?”

“Bình thường lúc này du khách cũng giảm đi nhiều.” Mĩ Quyên nhìn hai gò má của cô hồng lên vì lạnh.“Nếu cô thấy lạnh, chúng ta trở về thì hơn.”

“Không, không. Vừa mới bắt đầu nên còn chưa thích ứng, giờ đã tốt hơn nhiều.” Cô tiếp tục hỏi:“Sao cô đến được Italia? Vì sao lại giúp việc ở nhà Quý Đào?”

Về mặt Mĩ Quyên mang ít buồn bã.“Tôi bị bọn buôn người ở Đại Lục bán tới Italia, lúc ấy may mắn gặp được thiếu gia, là người đã cứu tôi, nếu không tôi cũng không biết bây giờ mình đã lưu lạc ở nơi nào, biến thành bộ dạng gì.”

Như Nhụy cực kỳ kinh ngạc.“Tôi không nghĩ cô cũng gặp phải chuyện như vậy.” Cô lại vội vàng hỏi:“Anh ta không muốn thả tự do cho cô ư?”

“Không, không phải. Là tôi tự nguyện ở đây, dù sao trở lại Đại Lục, cũng lại bị bán vào nhà chứa thôi, tôi thà ở đây, còn tự do hơn.” Cô nhẹ nhàng băng quơ nói.

Như Nhụy có thể hiểu được khổ sở trong lòng cô, chủ động nắm tay cô.“Thực xin lỗi, đã nhắc tới chuyện đau lòng của cô.”

“Không sao, tôi sớm đã không còn cảm giác.”

Cô kéo tay Mĩ Quyên.“Đi nào, Đi nào! Chúng ta đến cây cầu Gondola nổi tiếng, ngắm những đôi tình nhân ôm ấp tình cảm lãng mạn như thế nào.”

Mĩ Quyên “Phì” một tiếng bật cười.“Thời tiết này làm gì có ai ra ngoài chèo thuyền đâu?”

Mặt cô ửng đỏ.“Vậy ư? Tôi không biết, tôi rất hưng phấn . Đưa tôi đến “Dodge Palace”, “Quảng trường thánh Mark”, còn có tòa nhà nơi quay bộ phim “A little romance” ... còn có cầu gì đó.”

Mĩ Quyên tươi cười rạng rỡ.“ Cầu than thở”. Cô có biết vì sao nó tên là “Cầu Than thở”không?”

Như Nhụy lắc đầu.

Mĩ Quyên vừa đi vừa nói. “Nguyên nhân là thế này, đối diện “Dodge Palace” là một nhà giam, sau khi phạm nhân được thẩm tra ở “Dodge Palace”, sẽ phải đi qua cây cầu này đến nhà giam ở bờ bên kia. Mỗi phạm nhân khi đi trên cây cầu này, đều không nhìn được vì tội lỗi mình gây ra mà thở dài, bởi vậy cây cầu này mới được gọi là “Cầu than thở”.”

“Thì ra là thế.” Cô tán thưởng nói.

“Mặt khác, “Cầu Than thở” còn có một truyền thuyết vô cùng mỹ lệ. Tương truyền rằng chỉ cần hai người yêu nhau, vào lúc mặt trời lặn, ôm hôn nhau trên cây cầu, hai người có thể đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không thể chia lìa.”

“Truyền thuyết đẹp quá.....” Như Nhụy quay đầu nhìn Mĩ Quyên trêu ghẹo.“VẬY cô có từng cùng bạn trai ôm hôn nhau ở trên cây cầu này chưa?”

Mĩ Quyên lập tức đỏ mặt, cúi đầu thẹn thùng.“Chúng tôi sẽ không làm những việc nhàm chán như vậy đâu!”

“Gạt người, hai người nhất định có!” Như Nhụy cười vô cùng vui vẻ .

Nửa giờ sau, hai người đã đến “Quảng trường Thánh Marc”. Ánh mắt Như Nhụy sùng bái nhìn lớp sương mù dày đặc bao phủ chung quanh quảng trường, đối với nơi này, vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, không biết đã xem qua bao nhiêu lần trên chương trình du lịch, nay đích thân tới trong lòng có bao nhiêu xúc động khó hiểu.

“Tôi không biết nên dùng từ ngữ nào để diễn tả xúc động trong lòng.”

Mĩ Quyên cười nhạt.“Cô mới tới Venice, không tránh khỏi bị thành phố này mê hoặc. Như chúng tôi đã ở lâu ở nơi này, cũng dần mất đi sự xúc động ban đầu. Mỗi ngày, chỉ cần nhìn đến thấy cả bầu trời mây đen dày đặc, lại lo lắng trời mưa. Quanh năm ẩm ướt, khiến người ta sau này già đi, đều không tránh khỏi bệnh tật.”

Một cơn gió lạnh thổi tới, Như Nhụy vội vàng kéo sát áo khoác trên người.“Nếu vậy, vì sao cô không rời khỏi thành phố này?”

Cô thở dài một hơi, trong ánh mắt có vô hạn tình cảm.“Không thể nào, tôi đã sớm sinh sống ở thành phố này, đối nó có một tình cảm vô cùng đặc biệt, không thể rời khỏi.”

Như Nhụy nhắm mắt lại, tinh tế cảm nhận những những tình cảm trong lời nói của Mĩ Quyên. Ở nơi đất khách, có thể cảm nhận được loại tình cảm này, nỗi buồn nhớ nhà, khiến tâm trạng cô đang cao hứng bỗng rơi xuống đáy vực.

Cô mạnh mẽ khôi phục tinh thần, thấy trên hành lang gấp khúc ở quảng trường có một tiệm cà phê, cô liền kéo Mĩ Quyên hướng về quán cà phê.

“Lạnh quá! Chúng ta đi uống một tách cà phê nóng, nhân tiện cô kể cho tôi thêm những truyền thuyết về Venice.”

Vì thế hai người đi quán cà phê, gọi hai tách espresso, chọn một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống.

Như Nhụy kể lại cho Mĩ Quyên chuyện mình bị Tưởng Quý Đào đưa đến Venice như thế nào, chuyện mình ở Hongkong chuẩn bị kết hôn bạn trai Sử Thần Tuyên.

Mĩ Quyên nghe được trợn mắt há mồm, sợ hãi than liên tục, không nghĩ tới chủ nhân mình luôn tôn kính lại là người không phân rõ phải trái như vậy, thật khiến cô không thể tin.

Trên trời mây đen ngày càng dày đặc, chỉ lát sau mưa to mưa tầm tã, sương mù trắng xóa thoáng chốc bị tản ra không ít, mưa to bao trùm toàn bộ thành phố, tiếng mưa rơi rầm rầm át hết tiếng nói chuyện của mọi người.

Mĩ Quyên hoảng hốt đứng lên.“Không xong rồi, trời mưa, làm sao bây giờ? Chúng ta không mang theo ô khi ra ngoài.”

Như Nhụy hồn nhiên nói:“Không sao, vậy đợi mưa tạnh thì đi.”

Mĩ Quyên cười khổ.“Mưa lần này, không biết đến khi nào mới ngừng.” Trông mắt cô đảo quanh thật nhanh.“Cô ngồi đây chờ tôi một chút, tôi đến những cửa hàng xung quanh xem có mua được áo mưa không.”

Như Nhụy nhún đôi mi thanh tú lại.“Cô có muốn tôi đi cùng không?”

“Không cần, tôi sẽ đi nhanh về nhanh.”

Sau khi Mĩ Quyên rời đi, Như Nhụy ngồi một mình nhàm chán tại quán cà phê, ánh mắt nhìn chăm chăm cảnh mưa gió ngoài cửa sổ. Đột nhiên trong lúc đó, trái tim của cô đột nhiên nhảy lên, vừa rồi loáng thoáng thấy Quý Đào xuất hiện trên quảng trường.

Không có khả năng ! Nhất định là mưa gió quá lớn, làm mình hoa mắt. Tuy cô tự an ủi bản thân như vậy, nhưng vẫn cảm thấy an ổn hơn.

Lát sau, Mĩ Quyên mang theo hai cái ô trở về.“Giày đi mưa đều đã bán hết, nhân lúc mưa chưa quá lớn chúng ta chạy nhanh về, nếu không với loại thời tiết này, bàn chân sẽ rất dễ dàng bị tổn thương do giá rét.”

Lúc này, Như Nhụy hoảng sợ nhìn nước mưa trong quảng trường, mới chớp mắt, nước đã ngập đến mắt cá chân.“Nước ngập lên nhanh quá.”

Mĩ Quyên lo lắng liếc nhìn ra bên ngoài.“Đúng vậy, chúng ta mau chạy nhanh đi.”

Vừa rời khỏi quán cà phê, Như Nhụy đã bị gió lạnh đến thấu xương thổi tới, cô cúi đầu, theo thật sát sau Mĩ Quyên. Một chiếc ô nhỏ, căn bản không thể chống đỡ được cơn mưa to bất ngờ xảy ra.

Như Nhụy chỉ cảm thấy mưa tạt trên mặt, hai má dường như bị đông cứng lại, tầm nhìn trước mắt bị mưa che khuất, một mảnh mơ mơ hồ hồ. Chân bị nước bao phủ, vừa hồng vừa cứng, đi không thoải mái.

Khi các cô băng qua một cây cầu hình vòm khác, Như Nhụy đã sớm cảm thấy toàn thân cứng ngắc, quần áo trên người bị mưa làm ướt hết. Cô mất thăng bằng, cả người ngã xuống nước.

Mĩ Quyên sợ tới mức ngây ngẩn cả người, chưa đến nửa giây, cô hét đến rách cổ họng:“Cứu mạng! Cứu mạng! Có người rơi xuống nước.” Nước mắt lăn chã rơi.

Bóng dáng Quý Đào bất ngờ xuất hiện, Mĩ Quyên vừa mừng vừa sợ.“Thiếu gia.....”

Không đợi cô nói xong, Quý Đào đã cởi quần áo dày cộp nặng nề trên người, tung mình nhảy xuống nước.

Như Nhụy chỉ cảm thấy rét lạnh bao quanh, thân thể chìm vừa nặng, vẫn tiếp tục rơi xuống, trong lỗ tai, trong mắt, miệng..... Đều là nước..... Nước.

Trong lúc nào vô cùng tuyệt vọng, đột nhiên cảm thấy có người giữ chặt lấy thân thể của cô, ngăn cô rơi xuống, sau đó có người đem dưỡng khí đưa vào trong miệng cô. Cô muốn mở to mắt, một gương mặt mơ hồ trong nước biển phản chiếu vào trong mắt, sau đó cô liền mất đi cảm giác .

** ** *

Như Nhụy cảm thấy cả người nóng lên, miệng khô lưỡi khô, bóng tối xa xăm mênh mông vô tận bắt đầu vây quanh cô, đột nhiên hình ảnh biến đổi, nước biển bao phủ miệng mũi của cô, cô đau khổ nức nở đứng lên, hai tay quơ loạn xạ, muốn bắt được thứ gì đó.

Không biết một vật thể ấm áp nào, ôm chặt lấy cô, nhẹ giọng nỉ non, gạt bỏ sợ hãi cho cô, bàn tay to lạnh lẽo, vuốt ve trên thân thể cực nóng của cô, khiến cô lại lần nữa yên ổn đi vào giấc ngủ.

Cả đêm cứ như thế lặp lại mấy lần, cho đến khi cơn sốt của cô qua đi, thời gian cô yên ổn ngủ cũng trở nên dài hơn.

Khi Như Nhụy mở đôi mắt mơ màng, đầu vô cùng đau, so với thân thể còn đau hơn, cổ họng khô khốc, nhưng lò sưởi ấm áp bên cạnh khiến cô thật thoải mái, cô theo bản năng càng thêm gần sát vật thể ấm áp này.

Một tiếng nói trầm thấp vang lên từ đỉnh đầu cô.“Cô tỉnh rồi.” Quý Đào đặt tay lên trán cô kiểm tra độ ẩm, lại kiểm tra trán mình “Hình như đã hạ sốt rồi. Cô có muốn uống nước không?”

Toàn thân Như Nhụy trở nên cứng ngắc, hai má từ trắng chuyển sang hồng.“Vì sao anh lại ở chỗ này?”

Cô không những phát hiện cả người Quý Đào trần truồng ngủ bên cạnh mình, mà quần áo trên người mình cũng đều không thấy. Trời ạ! Chẳng lẽ chuyện xưa lại vừa diễn ra sao? Nước mắt nhanh chóng trào ra hốc mắt, giọng nói Như Nhụy bén nhọt: “Rốt cuộc anh đã làm chuyện gì với tôi? Tên khốn này!”

Cô vung tay muốn tát cho Quý Đào một cái, tay đã bị chặn lại giữa không trung. “Cô nghĩ rằng tôi và cô sẽ làm chuyện gì khi cô đang bị bệnh?”

“Tôi làm sao mà biết được? Loại cầm thú như anh thì chuyện gì mà chẳng làm được.”

Quý Đào hất tay cô ra, cười lạnh hai tiếng. “Cô quá đề cao mình rồi, cho dù cô có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, tôi cũng không có hứng thú đi xâm phạm một cô gái không có cảm giác.”

Như Nhụy bị quần chặt trong chăn. “Đừng ngủ biện. Anh giải thích vì sao cả người anh lại trần trụi thế này? Còn nữa, tại sao không thấy quần áo trên người tôi đâu?”

Quý Đào xoay người đứng lên, không để ý toàn thân mình trần trụi. “Tôi không cần phải giải thích mọi chuyện với cô.”

“Anh đang làm gì vậy?” Ánh mắt Như Nhụy trừng lên còn lớn hơn chuông đồng, giọng điệu phẫn nộ. “Vì sao anh không chịu học cách tôn trọng cảm nhận của người khác?”

Ánh mắt Quý Đào trầm xuống, cực kỳ giống Ác ma, vẻ mặt lạnh đến dọa người. Anh thô lỗ nâng cằm cô lên, lúc hai người gần gũi cô có thể cảm giác được hơi thở của anh phả trên mặt mình.

Khóe miệng nhếch lên nụ cười khiến người ta run rẩy. “Đừng quên thân phận của cô, cô là nô lệ do tôi mua về, không có cảm giác, không có quyền lên tiếng, tôi muốn cô đi hưởng đồng cô không thể đi hưởng tây, biết không?”

Như Nhụy không cần nghĩ ngợi, tát anh một cái, âm thanh trong trẻo vang lên, khiến bản thân cô cũng ngạc nhiên. Cô cắn chặt môi dưới, lưng thẳng tắp, không muốn biểu hiện ra sự sợ hãi trong lòng, miệng vẫn ương ngạnh nói: “Anh đi chết đi! Tôi không phải nô lệ của anh, không ai có thể khống chế tư tưởng, hành động của tôi.”

Đôi mắt Quý Đào thoáng chốc biến lạnh. “Đáng giận!”

Ngay sau đó, môi Quý Đào hung hăng in lên môi Như Nhụy. Mọi thứ diễn ra quá đột ngột, cô cố gắng phản kháng, nhưng Quý Đào căn bản không cho cô trốn, đầu lưỡi thô lỗ bắt buộc cô khẽ mở gần bó, tiến tới công thành chiếm đất.

Như Nhụy cảm thấy vô cùng nhục nhã và phẫn nộ, cô dùng hết sức lực vẫn không đẩy được anh ra, xấu hổ đến rơi nước mắt, cô dứt khoát nhắm mắt lại, coi bản thân như khúc gỗ, không hay biết gì.

Quý Đào phẫn nộ đẩy cô ra. “Chẳng khác gì khúc gỗ.” Anh đi đến bên tủ quần áo, lấy áo sơ mi ra, mặc quần vào, không quay đầu lại bỏ đi.

Như Nhụy lần đầu nếm được khoái cảm trả thù, khóe miệng lộ ra miệng cười hiểm thấy, trong lòng lại cảm thấy đau khổ, vô cùng đau khổ, nước mắt như sợi trăn châu bị chặt đứt lã chã rơi xuống.

Cô vừa khóc vừa cười, lâm vào tình trạng vô cùng khó khăn.

Quý Đào cực kỳ tức giận, tay anh không tự chủ được nắm lại thành quyền, căm ghét bản thân quá thô bạo, căm hận mình không biết lựa lời, hoàn toàn làm tổn thương cô. /

Sao bản thân lại để ý một cô gái do mình mua về được? Tôi muốn em yêu tôi, em nhất định phải yêu tôi, cho dù là hư tình giả ý, em cũng phải làm, cãi lời tôi, chỉ khiến cho em bị tổn thương vô ích. Vì sao em không chịu chịu khuất phục tôi?

Từ sau khi mua cô về từ “Tuyệt đại tào nhã”, đôi mắt đen có hồn, biến ảo muôn vẻ của cô, luôn quanh quẩn trong đầu anh, không thể xóa đi được, luôn vô thanh vô tức xuất hiện trong đầu anh, chiếm lĩnh trái tim của anh.

Đi vào phòng khách, anh uống một ngụm rượu brandy, ánh mắt mờ sương, nhìn bầu trời đầy mưa qua lớp kính thủy tinh, mưa rơi rả rích, tâm tình của anh càng thêm trầm xuống, cứ như vậy thức trắng một đêm.

6. Chương 06

Trong những ngày kế tiếp, một mặt Như Nhụy cố gắng dưỡng bệnh, một mặt bồi đắp tình cảm với Mĩ Quyên, thỉnh thoảng hỏi han tin tức, giúp cho việc bỏ trốn sau này.

Ban ngày, cô không nhìn thấy Quý Đào, chỉ có buổi tối khi cô chìm vào giấc ngủ, mới có thể cảm thấy dường như một có một cánh tay mạnh mẽ ôm siết cô. Khi sáng ra thức dậy, bên cạnh lại không một bóng người, nhưng giường chiếu hỗn độn, khiến cô biết Quý Đào có về nhà ngủ.

Cơ thể cô ngày càng khỏe mạnh hơn, dần dần , cô có thể bắt đầu xuống giường đi lại. Mỗi khi buồn chán, tự nhiên cô lại nhớ tới Quý Đào.

Không phải cô muốn Quý Đào vĩnh viễn đừng xuất hiện sao? Nhưng..... Cô biết trong lòng mình không hề nghĩ vậy, bóng dáng Quý Đào luôn không biết tự bao giờ luôn xuất hiện tận sâu trong cô. Sao có thể như vậy? Cô vừa khó hiểu vừa buồn phiền.

Hôm nay vẫn như mọi ngày, cô thức dậy thì người nằm cạnh đã sớm không thấy. Cô ngẩn người trên giường, hôm nay không biết phải giết thời gian như thế nào, đến thư phòng đọc sách, rồi ra phòng khách uống trà.

Trong tất cả những căn phòng ở đây, nơi cô thích đến nhất chính là phòng khách. Trong phòng khách, không có nhiều đồ vật, chỉ có một chiếc sofa và bàn trà nhỏ vô cùng thoải mái, bốn phía có rất nhiều cây cối, đặc biệt nhất là một nửa trần nhà được thay bằng thủy tinh, có thể cảm nhận được rõ ràng sự biến đổi của thời tiết bên ngoài.

Như Nhụy nằm trên sofa, có thể nhìn thấy trời mưa tầm tã bên ngoài qua lớp kính thủy tinh, tiếng mưa rơi giống như hàng vạn con ngựa đang chồm tới, khiến tâm thần bất định, làm cô từ đầu tới cuối không thể yên tĩnh thưởng thức quyển sách trên tay.

Mĩ Quyên bưng cà phê tiến vào.“Tiểu thư, bệnh của cô vừa mới đỡ, không nên quá sức. Nghỉ ngơi một chút, đến uống tách cà phê!”

Như Nhụy buông sách.“Đợt mưa bão này đã kéo dài suốt một tuần nay, rốt cuộc đến khi nào thì dừng đây? Tôi sợ Venice sẽ bị trận mưa này nhấn chìm mất .” Cô lười biếng duỗi lưng, ngáp một cái.

“Không nghiêm trọng như vậy, mọi lần đều thế.”

Như Nhụy bưng lên cà phê nhấp nháp .“Đúng rồi, tôi quên hỏi cô, ngày đó khi tôi rơi xuống nước ai đã cứu tôi?”

“Là thiếu gia à!” Cô rất tự nhiên trả lời.

Như Nhụy vừa nghe thấy, thiếu chút nữa sặc nước.“Cái gì? Cô nói cái gì?”

“Ngày đó tình hình quá nguy hiểm, đột nhiên thiếu gia xuất hiện, cậu ấy không nói hai lời liền nhảy xuống nước cứu cô.” Cô không hề nhận thấy sự chuyển biến trên nét mặt Như Nhụy, tiếp tục nói:“Sau khi cứu cô, lại bởi vì cô sốt không ngừng, cậu ấy đã thức trắng đêm không ngủ để chăm sóc cô, cho đến sau khi cô tỉnh lại, cậu ấy mới tới Milan.”

“Sao có thể như vậy được?” Cô thì thào tự nói.“Tôi tưởng người qua đường đã cứu tôi, không nghĩ tới lại là anh.....”

“Làm sao vậy? Cô lại cãi nhau với thiếu gia à?” Mĩ Quyên quan tâm hỏi.

Cả người cô không được tự nhiên, giọng nói hơi nghẹn ngào.“Tôi hiểu lắm anh, tưởng anh lúc ấy muốn ức hiếp tôi.....” Nói xong lời cuối cùng, giọng nói càng ngày càng nhỏ.

Cô cười cười. “Không sao đâu, thiếu gia sẽ không giận cô đâu.”

Như Nhụy buồn bã nói: “Chắc tôi và anh vĩnh viễn cũng không thể sống chung hòa bình nổi một ngày! Chỉ cần ngày nào anh còn chưa tin lời tôi nói, ngày đấy chúng tôi còn chưa thể thương lượng bất cứ điều gì.”

“Mọi chuyện nghiêm trọng như vậy sao?”

“VẬY CÔ NÓI XEM?”

Mĩ Quyên nhú mày, không phản bác được.

Như Nhụy lộ ra nét tươi cười, vẻ mặt mệt mỏi, ngáp liên tục: “Thật kì lạ, dạo này tôi rất hay buồn ngủ, toàn thân mệt mỏi, một chút sức lực cũng không có.” Cô liếc mắt ra bên ngoài: “Hy vọng trận mưa này mau chóng ngừng, chúng ta có thể ra ngoài một lát, có lẽ tinh thần tôi sẽ tốt hơn lên.”

“Cô đang bị bệnh, đương nhiên cảm thấy toàn thân không có sức lực, tốt hơn là vào phòng ngủ nghỉ ngơi thêm!”

Toàn thân Khiếu Hồng bị khí thế của cô ép đến phát sợ. Rốt cuộc cô gái này là ai? Cách nói năng cùng khí chất cao nhã của cô là thứ một giá điểm không thể nào có được, mà Thần Tuyền trong miệng của cô là ai? Là “Á vương tàu thủy” Sử Thần Tuyền sao?

“Mặc kệ cô là ai, nói tóm lại, hiện tại ở nơi này tôi và cô vốn không thể cùng tồn tại.” Cô quay đầu nhìn Mỹ Quyên: “Giúp cô ta thu dọn hành lý mời cô ta đi.” Dặn dò xong, Khiếu Hồng liền xoay người rời đi.

Mĩ Quyên cuống quýt đến độ nước mắt rơi xuống: “Tiểu thư Như Nhụy đừng buồn, tôi đã gọi người liên lạc với thiếu gia rồi, chỉ cần thiếu gia trở về, mọi chuyện sẽ được giải quyết.”

Mặt Như Nhụy xám như tro: “Giúp tôi thu dọn mọi thứ, tôi muốn rời khỏi nơi này.”

“Tiểu thư Như Nhụy, cô đừng nóng giận, thiếu gia.....”

“Đừng nói nữa!” Như Nhụy phẫn nộ cắt đứt lời của cô: “Tôi sẽ không ở chỗ này chờ anh trở về, tôi không muốn bất kì kẻ nào làm nhục mình. Quên đi! Dù sao những thứ này không phải của tôi, sau này cũng thế.” Cô ngẩng đầu, kiên cường nuốt nước mắt vào trong lòng, mặc bộ quần áo dày nhất vào, giống như một nữ hoàng cao nhã đi ra khỏi phòng ngủ.

Cô không cần người ta chê cười cô. Bây giờ cô tự rời đi, còn hơn để người ta đuổi. Như Nhụy hoàn toàn không lo lắng sau khi ra ngoài sẽ phải đi đâu, chỉ ý thức phải rời khỏi nơi này.

Mĩ Quyên không làm cách nào giữ Như Nhụy lại được, chỉ có thể lo lắng nhìn theo bóng cô rời đi, trong lòng cầu nguyện cô sẽ bình an vô sự.

** ** *

“Alô! Tôi tìm Sử Thần Tuyền.” Như Nhụy dùng những đồng tiền cuối cùng trên người, gọi điện thoại đường dài về Hồng Kông.

“Xin hỏi ai đấy ạ? Sử tiên sinh đang ở họp không thể tiếp điện thoại.” thư ký Trần khách sáo mà chuyên nghiệp trả lời.

“Nói với anh ấy tôi là Trần Như Nhụy, bảo anh ấy nhanh chóng tiếp điện thoại, trên người tôi còn thừa không nhiều tiền lắm.”

“Vâng! Cô chờ một chút.”

Thư ký Trần kích động vội vàng đứng lên, chạy nhanh đi tìm Sử Thần Tuyền, trên hành lang không cần thận trọng vào Diệp Phương Chi.

Diệp Phương Chi lùi lại hai bước, kinh ngạc hỏi: “Thư ký Trần, có chuyện gì mà vội vàng hấp tấp vậy?”

“Tiểu thư Trần gọi điện thoại đến đây, đang ở đường dây số 3, tôi muốn chạy nhanh tìm tổng tài tiếp điện thoại.”

Sắc mặt Diệp Phương Chi bỗng trở nên trắng bệch. “Như Nhụy gọi điện thoại đến đây?” Cô cười yếu ớt. “Anh nhanh mời Thần Tuyên tới nghe điện thoại.”

Thư ký Trần tránh ra sau, Diệp Phương Chi lập tức tiếp lấy đường dây điện thoại. “Là Như Nhụy sao?”

Ngón tay Như Nhụy nắm lấy điện thoại trở nên trắng bệch. “Phương Chi sao? Tôi là Như Nhụy! Tôi sắp hết tiền rồi, cô đi nói cho Thần Tuyên bảo tôi ở Venice –”

Điện thoại cắt đứt, Diệp Phương Chi thở dài một hơi nhẹ nhõm, cô vui sướng treo điện thoại lên, dường như không có việc gì xảy ra. Trong đầu luẩn quẩn lời nói của Như Nhụy, lẩm bẩm: “Cô ta ở Venice sao?”

Không có khả năng. Đây đã là lần thứ hai nhận được điện thoại của Như Nhụy, còn như vậy sẽ rất nguy hiểm, mình phải nhanh chiếm được tình cảm của Thần Tuyên mới được, để anh ấy từ nay về sau chỉ thuộc về một mình mình!

Như Nhụy chán nản cúp điện thoại, tâm tình cực kỳ u ám. Vừa rồi gọi điện thoại đã tiêu hết sạch tiền của cô, không biết Phương Chi có nghe rõ hay không.

Trời đã ngừng mưa nhưng lại bắt đầu có mưa phùn, những ngôi sao xa xôi như ẩn như hiện, làm cô nhớ tới con người đen láy của Quý Đào, chỉ là con người đen của Quý Đào càng nhìn càng sâu, càng khó biết. Cô bỗng nhiên muốn khóc, lần này Quý Đào sẽ không giống như lần trước tới cứu mình sao?

Trời càng lạnh hơn, đêm càng sâu. Cô đau khổ nghĩ, có lẽ anh cũng muốn bỏ rơi mình, chẳng qua chỉ là không có cơ hội mà thôi.

“Mình nên làm gì bây giờ?” Cô không khỏi nước mắt tràn mi.

Cô không mang theo đồ che mưa, cho nên chỉ có thể đứng ở hành lang gấp khúc trên “quảng trường thánh Mark” trú mưa, có người lại ngồi trên bậc thang, bụng sôi lên ừng ực, làm cô cực kỳ khó chịu! Đột nhiên, cô cảm thấy trên hành lang gấp khúc không chỉ có mình cô, có một đám đầu trâu mặt ngựa ở cách đó không xa, châu đầu ghé tai vào nhau, dùng ánh mắt không có ý tốt nhìn cô chằm chằm, làm cô rùng cả mình. Bọn họ đứng lên đi tới chỗ của cô.

Cô lại nhớ tới kí ức bị bắt cóc ở Cửu Long, thoáng chốc sợ hãi run rẩy, lập tức đứng lên, không để ý ngoài trời mưa to gió lớn, liều mạng chạy về phía trước.

Mình không muốn lại bị đưa tới nhà chứa, không muốn lại bị biến thành gái điếm..... Không muốn, không muốn, cô phân biệt được nước trên mặt mình là nước mắt hay nước mưa, trong đầu chỉ muốn chạy thật nhanh khỏi đây.

Mưa làm ướt hết quần áo cô, làm ướt hết đầu tóc cô, hơi lạnh tràn ngập trong phổi, làm cô hô hấp không khỏi đau đớn, cô chỉ biết chấp nhận.

Trong giây lát có người từ đằng sau chặn ngang ôm lấy cô. Cô hoảng sợ hét ầm lên: “Buông ra..... Buông!” Cô nắm tay đánh lại, điên cuồng đẩy giũa.

“Cô bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút! Tôi Quý Đào đây.” Quý Đào giữ lấy mặt cô, khiến cô nhìn thẳng vào mình.

Cô sợ hãi trừng lớn ánh mắt, chưa hết hoảng sợ, ôm lấy anh lớn tiếng khóc.

“Đừng sợ, có tôi ở đây rồi.” Anh vỗ nhẹ bả vai Như Nhụy, ôm cô vào trong ngực, sờ nhẹ mái tóc của cô. “Khi biết cô một mình chạy đến đây, có biết tôi sốt ruột thế nào không? Nếu cô bị bọn đầu trâu mặt ngựa bắt đi thì phải làm sao bây giờ?”

Cuối cùng cũng tìm được cô. Quý Đào thở dài một hơi nhẹ nhõm, đem cô ôm chặt vào trong ngực, thật lâu không muốn buông ra.

Khi anh nhận được thông báo trở về gấp của Mĩ Quyên, Như Nhụy không biết đã đi đâu, sắc trời dần tối, lại bắt đầu có mưa phùn, trong lòng anh nóng như lửa đốt, chỉ cần nghĩ đến chuyện cô gặp chuyện bất trắc, trong nháy mắt nỗi sợ hãi khó hiểu chiếm lĩnh toàn bộ lòng anh, làm anh một lát cũng không dám dừng lại, lập tức lao tới tìm người. Giờ phút này, anh còn khôn dám tin mình đã ôm Như Nhụy trong ngực, mà không phải đang nằm mơ.

“Không cần của anh giả bộ.” Đột nhiên cô dùng sức đẩy Quý Đào ra, không cảm kích nói: “Cho dù tôi chết đói, hoặc bị bọn đầu trâu mặt ngựa bán đi, tôi cũng sẽ không trở về với anh.” Cô kích động nói: “Tôi đã nói với chính mình, tuyệt đối không trở về cho các người dẫm nát tôn nghiêm của tôi dưới chân. Kẻ sĩ chịu chết chứ không chịu nhục, cho dù tôi là phụ nữ, nhưng cũng không phải gái điếm trong miệng các người!”

“Không kẻ nào dám đối xử với cô như gái điếm.” Quý Đào nhìn cô: “Cô một thân một mình không xu dính túi, không thể nào sống sót ở Venice, chẳng lẽ cô thật muốn bị bán đi sao?”

Mưa, gió lạnh vẫn còn đọng lại ở trên người cô, cả người cô co rúm lại phát run, nhìn khuôn mặt Quý Đào, không chỉ có thân thể lạnh, mà lòng cũng run rẩy.

“Trừ phi anh đáp ứng đưa tôi trở về Hồng Kông, bằng không tôi sẽ không theo anh trở về.”

Ánh mắt Quý Đào híp lại như sợi chỉ, lạnh lùng nói: “Không có chuyện cô không đi theo tôi, vận mệnh của cô nằm trong tay tôi, chỉ có tôi mới có thể chi phối cô.”

“Không! Tôi mới là chủ nhân duy nhất của chính mình, không ai có thể điều khiển được suy nghĩ của tôi. Tôi tuyệt đối không trở về!” Cô giận dữ hét lên.

Quý Đào chăm chú nhìn Như Nhụy trong mưa, nhìn dáng vẻ cô đứng dậy thật điềm đạm đáng yêu, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống. “Vậy phải xem ai là chủ nhân của cô.”

Như Nhụy thấy trong mắt anh lóe ra sáng, lập tức xoay người rút chân bỏ chạy. Quý Đào giống như Báo săn trong bóng đêm, không tốn vài phút liền bắt được cô, không để ý tới phản kháng của cô, khiêng cô trên vai như hàng hóa.

“Thả tôi xuống dưới, tên vô lại này!”

Quý Đào bình tĩnh nói: “Cả đời này cô đừng hòng chạy trốn khỏi tôi, chỉ cần là thứ thuộc về tôi, dù có chân trời góc biển tôi cũng sẽ đem cô trở về.”

Như Nhụy điên cuồng hét lên: “Anh là tên khốn kiếp, tôi vĩnh viễn sẽ không thuộc về anh, cho dù anh có giữ lấy cơ thể của tôi, cũng không thể có được trái tim tôi!”

Quý Đào cười ha ha: “Tôi muốn trái tim của cô làm gì? Cô cứ giữ lại đi!”

Thoáng chốc toàn thân Như Nhụy cứng ngắc, hai mắt trợn trừng, hai má còn tái nhợt hơn giấy trắng, dạ dày đã sôi lên không dứt, hiện tại không khống chế được, muốn ói ra.

Cô mệt mỏi nắm lấy bả vai Quý Đào: “Cầu xin anh, mau buông tôi xuống, dạ dày tôi không được thoải mái, sắp ói ra rồi.”

“Đừng có giả vờ lừa bịp với tôi. Với hận thù của cô với tôi, tôi tin rằng cô sẽ rất vui mừng khi phun trên người tôi.”

Cô yếu ớt nói: “Tôi nói thật, tôi thật sự sắp ói ra.....”

Quý Đào do dự một chút, liền buông cô xuống. Cô lập tức chạy đến bên cầu không nhận được ói ra.

Ánh mắt Quý Đào nhìn cô sâu xa, cho đến khi cô đứng lên, anh lập tức đưa cánh tay ra: “Cô ăn phải cái gì không tốt ư?”

Mặt cô trắng như tờ giấy khê lác đầu.

Quý Đào lại lần nữa ôm cô vào trong ngực, cô giãy dụa nói: “Thả tôi xuống dưới.”

“Đừng tiếp tục tranh cãi với tôi nữa, cô đã yếu đến sắp té xỉu rồi, cả người lạnh như băng.” Anh thay đổi sự ngang ngược ngày thường, dịu dàng nói: “Mệt lắm phải không? Yên tâm ngủ một giấc đi, mọi chuyện đều có tôi, không kẻ nào dám làm tổn thương cô đâu.”

Như Nhụy cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng trĩu xuống, hôm nay thật sự quá mệt mỏi, Dù là thân thể hay tinh thần cô đều đã kiệt sức. Lúc này, cô chỉ cảm thấy nằm trong ngực Quý Đào thật ấm áp, một cảm giác an toàn bao trùm lấy tâm tư của cô, khiến cô dần dần thả lỏng chìm vào giấc ngủ.

7. Chương 07

Thấy Quý Đào đường hoàng ôm Như Nhụy trở về, Chu Khiếu Hồng đứng ở nơi đó, con ngươi đen tràn đầy bất mãn, căm giận và nén chịu, con mắt chăm chú nhìn thấy hai người bọn họ thân mật với nhau, trong khoảng thời gian ngắn, sự đố kỵ trong lòng cô đẩy lên hừng hực, đốt ngón tay bởi vì dùng sức mà trắng bệch.

Phòng khách yên tĩnh đến không ngờ, dường như ngay cả một cây kim rơi xuống cũng nghe thấy tiếng động. Đôi mắt Khiếu Hồng bừng lên lửa giận nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh như băng của Quý Đào, cô bình tĩnh hỏi: “Anh như vậy là có ý gì?”

Giọng nói và đôi mắt Quý Đào vẫn như trước lạnh như băng. “Vì sao em lại đuổi cô ấy đi?” Anh đứng ở giữa phòng khách, hướng về phía mọi người tuyên bố: “Sau này nếu ai không có lệnh của tôi dám vô lễ với Như Nhụy hoặc là đuổi cô ấy đi, chính là không muốn làm việc nữa, cũng chính là chống đối lại tôi.”

Gương mặt Khiếu Hồng trắng bệch, đáy lòng thất lại, chấn động mãnh liệt, trong đáy mắt lạnh lẽo tối tăm mờ mịt. Cô thẳng lưng kiêu ngạo, tự cười chính mình nói: “Đúng! Tôi chẳng là cái gì, không nên không biết lượng sức mình đuổi cô ta đi, người phải rời đi là tôi mới đúng.” Dứt lời, cô xoay người rời đi.

Môi Quý Đào khẽ nhếch lên, im lặng không nói ôm Như Nhụy trở về phòng ngủ. Mỹ Quyên theo sau đi vào chăm sóc cô.

Quý Đào đặt Như Nhụy ở trên giường, thâm tình đưa mắt nhìn khuôn mặt như hoa sen tái nhợt của cô: “Đi mời bác sĩ, cô ấy vừa nôn ra rất nhiều.” Anh dịu dàng vuốt ve gò má cô. “Chăm sóc cô ấy thật tốt.”

“Vâng.”

Quý Đào đứng lên, rời khỏi phòng ngủ, đi thẳng tới phòng của Khiếu Hồng. Nhìn Khiếu Hồng đang thu dọn quần áo, đáy lòng không khỏi dâng lên cảm giác náy cảm.

Anh đi đến, nhẹ giọng nói: “Đừng như vậy, vừa nãy anh không có ý đó.”

Khiếu Hồng vẫn cúi đầu một mực thu dọn quần áo, không muốn nhìn mặt anh.

“Đừng như vậy.” Tay của anh đặt lên tay cô. “Tha cho anh lỗi lầm, anh. . . .”

“Anh chẳng qua là như thế nào?” Cô ngân ngấn nước mắt, oán hận lên án anh. “Có phải rất đau lòng hay không? Thấy cô ấy ở bên ngoài chịu khổ, lòng của anh giống như bị chảy máu, có phải hay không?”

Anh vò đầu bứt tai. “Cô ấy là do anh mua về, anh có nghĩa vụ phải chăm sóc cô ấy.”

“Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?” Hai hàng nước mắt chậm rãi chảy xuống, Khiếu Hồng cắn chặt môi dưới, không để cho mình khóc ra thành tiếng. “Chẳng lẽ em so ra kém một kẻ anh dùng tiền mua được sao?”

Da thịt trên mặt Quý Đào nhả lại.

Khiếu Hồng cười chính mình nói: “Thử nghĩ xem, em với một cô gái anh mua về có gì khác biệt?” Cô cố gắng giữ bình tĩnh nói. “Chẳng qua cô ta là do anh dùng tiền mua về, còn em thì tự nguyện, nói toạc ra chẳng phải là gái điếm hay sao?”

“Đủ rồi!” Anh gầm lên. “Em rốt cuộc đang nói cái gì vậy?”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Cô gái anh mua về có thể ngang nhiên nằm trên giường của anh, hoàn toàn xem thường sự tồn tại của em, rốt cuộc trong lòng anh em có vị trí như thế nào?” Khiếu Hồng nhin không được, nước mắt theo khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết chảy xuống. “Cho tới bây giờ anh cũng chưa từng nói với

em. Anh yêu em. Từ đầu tới cuối chỉ có em đơn phương tình nguyện thôi, nếu em có thể nhận biết điều này sớm một chút, thì hôm nay đã không phải chịu sự sỉ nhục lớn như vậy.”

Trên trán Quý Đào nổi đầy gân xanh.“Sau khi cơ thể cô ấy hoàn toàn hồi phục anh sẽ đưa cô ấy đi.” Anh hướng về phía cô, nhẹ lau đi những giọt nước mắt.“Đừng suy nghĩ lung tung nữa.”

Khiếu Hồng ngược nhìn anh.“Có thật không?”

“Anh nói rồi anh chỉ nói một lần thôi?” Về mặt nghiêm túc.

“Bao nhiêu năm nay anh có yêu em không?” Khiếu Hồng nhìn anh chờ đợi, ngừng thở, nội tâm nhảy lên mãnh liệt.

Quý Đào cúi người xuống, lướt nhẹ một nụ hôn lên môi cô, sau đó ngẩng đầu lên.

Lòng Khiếu Hồng lạnh đi phân nửa, nụ hôn hời hợt này đại biểu cho cái gì đây? Song cô cũng không có dũng khí để tiếp tục hỏi, cô sợ biết được đáp án chính xác, chỉ có thể nói: “Tại sao bây giờ không đưa cô ấy đi luôn?”

Lông mày Quý Đào cau lại.“Không được, hiện tại cơ thể cô ấy rất yếu, để cô ấy một thân một mình bên ngoài, anh sợ cô ấy gặp chuyện.”

Đáy mắt Khiếu Hồng hiện lên tia thất vọng, lòng trầm xuống.“Cô ấy từ Hồng Kông tới, vậy thì giúp cô ấy mua vé máy bay trở về Hồng Kông là được rồi, như vậy lương tâm của anh cũng không bị cắn rứt.”

”Đợi cơ thể cô ấy hồi phục, anh tự có tính toán.” Anh ôm nhẹ hông của cô.“Chúng ta không nói về cô ấy nữa, theo anh đến phòng ăn thưởng thức một bữa tối ngon lành nào? Anh thực sự rất đói.”

Khiếu Hồng không hỏi tới nữa, thuận theo anh đi ra ngoài.

** ** *

Mọi thứ chìm vào tĩnh lặng, Quý Đào ngồi đầu giường đưa mắt nhìn khuôn mặt ngủ say của Như Nhụy. Về mặt cô khinh ngủ thật bình thản, đầu tóc tản ra ở trên gối, sắc mặt mặc dù không hồng hào, cũng không mất đi nửa phần mỹ lệ, cô giống như một tiên nữ xinh đẹp không vướng chút khói lửa nhân gian, nắm chặt lấy trái tim của anh.

Lần này anh thật sự bị lạc lối. Nhờ có Khiếu Hồng, khiến anh giật mình thấy chiều hướng tình cảm của mình, rốt cuộc anh đối với Như Nhụy là cảm giác gì đây? Nghĩ đến vẻ mặt ai oán khóc như mưa của Khiếu Hồng tối nay, muốn anh buông tha cho Như Nhụy, nhưng anh vẫn không có biện pháp bỏ mặc cô.

Từng cử chỉ hành động của Như Nhụy, không khỏi khiến anh nóng ruột nóng gan. Rốt cuộc là tại sao? Chẳng lẽ mình yêu cô sao?

Tối nay đừng nghĩ đến ngủ, vấn đề phiền não này không thể sáng tỏ chỉ trong một ngày được, lại một ngày anh không được an ổn. anh một lòng nặng trĩu tâm sự, bước chân loạng choạng rời khỏi phòng ngủ.

Trong lòng vô cùng buồn bực, tối nay đừng nghĩ tới yên ổn ngủ. Anh dứt khoát lao vào thư phòng uống rượu giải sầu.

Như Nhụy chậm rãi mở mắt, bên người cô, túm nhanh lấy khăn trải giường lên trước ngực. Anh tới đây làm gì? Cô gái kiêu ngạo kia cho phép mình ở đây sao? Có cô, vốn không cần đến sự tồn tại của mình, anh sẽ thả mình đi sao? Không biết sao lại như vậy, vừa nghĩ tới anh muốn mình rời đi, trong lòng dường như đau như dao cắt, cực kỳ khó chịu.

Tại sao có thể như vậy? Mình phải vui vẻ mới đúng, đây không phải là chuyện mình vẫn luôn mong đợi hay sao? Nhưng Sao nước mắt của cô lại như nước biển giàn dụa chảy xuống thế này, trong đầu đều là hình ảnh của Quý Đào, không thể gạt đi được.

Khiếu Hồng nhìn Quý Đào ra khỏi phòng Như Nhụy sau đó một mình vào thư phòng, lòng của cô dường như bị rỉ máu, cũng không có cách nào ngủ nữa. Cô đi tới sân thượng, đẩy cửa sổ ra, để gió lạnh thổi vào mặt lạnh thấu xương, làm lạnh đi cơn tức giận trong từng mạch máu.

Đưa mắt nhìn bầu trời phía Đông bao la mờ mịt, một nỗi buồn phiền dâng lên trong lòng, nỗi sợ hãi mất đi Quý Đào xông lên trong đầu. Chẳng lẽ không có cách nào xoay chuyển trái tim của anh sao? Bao nhiêu năm cố gắng, đổi lại là công dã tràng sao? Không, tuyệt đối không thể được! Cô tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra được

Trong đầu Khiếu Hồng đột nhiên hiện lên ba chữ “Sử Thần Tuyên”

Thần Tuyên mà cô nói phải chăng là “Á Vương tàu thủy” Sử Thần Tuyên sao? Cô cúi đầu đi tới đi lui ở trên ban công, cuối cùng âm thầm quyết định, phải báo cho Sử Thần Tuyên chuyện có liên quan tới Trần Như Nhụy, bất kể anh không biết cô gái kia, hiện tại cô chỉ có thể “Chữa ngựa chết thành ngựa sống”.

** ** *

Chu Khiếu Hồng đồng ý chờ cho đến khi thân thể Như Nhụy hồi phục mới để cô rời đi, vì không để cho Khiếu Hồng không vui, Quý Đào chuyển ra khỏi phòng Như Nhụy, khiến Khiếu Hồng có thể tạm thời thở dài nhẹ nhõm, nhưng trong lòng nặng trĩu. Cô biết chỉ cần Như Nhụy còn một ngày không rời đi, cô ấy vẫn sẽ trở ngại chuyện của cô và Quý Đào, bất an trong lòng, vĩnh viễn không thể nào biến mất.

Quý Đào chuyển đi, cũng không làm cho Như Nhụy cảm thấy vui vẻ chút nào, ngược lại trong lòng phảng phất một nỗi buồn. Thường ngày vì tránh Chu Khiếu Hồng, cô không bước chân ra khỏi nhà, chỉ có thể đọc mấy quyển sách giết thời gian, không có cảm giác khổ sở gì, nhưng nửa đêm giấc mộng kia trở về, nỗi buồn kia hóa thành ngàn vạn con côn trùng gặm nhấm lòng cô, làm cô ngày càng gầy gò xanh xao.

Hơn nữa khi cô thấy Quý Đào cùng Khiếu Hồng thành đôi ra ra vào vào, lòng của cô đau đớn như có hàng vạn mũi tên xuyên qua, hận không thể từ nay về sau vĩnh viễn biến mất. Cô không biết tại sao bản thân lại có cảm giác như vậy?

Vẫn là hận anh sao? Nhưng vì sao hình bóng của Thần Tuyên trong trí nhớ cô ngày càng xa xôi, mơ hồ, ngược lại từng đường nét của Quý Đào hàng đêm đều xuất hiện trong giấc mơ của cô, làm cô hàng đêm không thể chớp mắt đến tận hừng đông.

Như Nhụy càng ngày càng tái nhợt, vẻ mặt thường hay hờ hững, khiến cho người luôn bên cạnh chăm sóc cô là Mỹ Quyên vô cùng lo lắng.

Khó được mấy ngày Khiếu Hồng không có ở đây, Như Nhụy thừa dịp ra ngoài hóng mát một chút, cô đi tới phòng khách yêu thích, ngồi trên ghế salon, nhìn ngắm những vì sao hiếm thấy trên bầu trời. Gần đây tình trạng mưa ở Venice đã tạm ngừng, cô mới có cơ hội được thưởng thức một bầu trời đêm đầy sao như vậy.

Buồn bực ở trong phòng gần hai tuần lễ, cả ngày không có việc gì, thật vất vả mới có cơ hội đến phòng khách hóng mát một chút, đưa mắt nhìn ánh sao nơi xa xôi kia, khiến cô càng khát vọng về một thế giới bên ngoài mới mẻ, không khí tự do. “Gần đây dường như mưa đã ngừng, không còn cả ngày mưa dầm dề liên tục, khiến người ta thấy phiền muộn nữa!”

Mỹ Quyên đưa tới cho cô một tách cà phê nóng. “Mùa xuân sắp đến, thời tiết sẽ không còn lạnh như vậy nữa.”

“Mùa xuân đến. . . .” Cô rơi vào im lặng suy nghĩ. Nghĩ tới mình đến Venice đã được ba tháng rồi, thời gian thật nhanh, không biết cha có khỏe không? Thần Tuyên có còn tìm cô hay không? Bọn họ có phải nghĩ cô đã chết hay không? Nỗi nhớ nhà khiến cô mặt mày ủ dột.

“Cô đang nghĩ gì thế?”

“Tôi nghĩ đến người thân ở Đài Loan, không biết bọn họ có nghĩ là tôi đã chết hay không?” Như Nhụy đau thương nói .

“Đừng suy nghĩ lung tung, có lẽ lát nữa thiếu gia sẽ về” Mỹ Quyên an ủi cô.

Cô cười lạnh một tiếng, giọng nói chua chát: “Bây giờ anh ta căn bản không có thời gian nghĩ đến tôi, cô gái bên cạnh cũng đủ khiến anh bận rộn rồi.”

Mỹ Quyên cười cười, ánh mắt quái dị nhìn cô. “Tiểu thư Như Nhụy. . . . Cô như vậy có phải là đang ghen không đây?”

Như Nhụy lập tức đỏ mặt. “Cô đang nói nhăng nói cuội gì vậy, tôi vui sướng còn không kịp, làm sao có thể ghen tị được? Tốt nhất cô gái kia vĩnh viễn cứ dán lấy anh ta, để anh ta không có thời gian tới quấy rầy tôi.”

“Vây cũng thật không may mắn, không thể để cô được toại nguyện, tôi lại tới quấy rầy cô.” Tiếng nói trầm thấp của Quý Đào đột nhiên vang lên, toàn thân anh phát ra một sức hấp dẫn nguy hiểm như Ác ma.

Như Nhụy khó khăn nuốt nước miếng, phải thừa nhận trong lòng rất nhớ anh, không khỏi trách mắng anh mấy ngày hôm nay đối xử lạnh nhạt với mình.

Mỹ Quyên thức thời lấy cớ rời đi, để bọn họ lại trong phòng khách.

“Khó có được lúc anh nhớ tới tôi, tôi tưởng có mỹ nhân làm bạn, anh đã sớm quên mất sự tồn tại của tôi rồi.” Giọng nói của cô tràn đầy đùa cợt.

“Sao giọng nói lại sắc mùi dấm chua thế này, không phải cô rất hận tôi sao? Tôi còn tưởng đây là biểu hiện của sự ghen tuông đấy.”

Như Nhụy tim đập thành thịch. “Đừng tự đề cao bản thân, ít dắt vàng lên mặt mình đi.”

Dáng vẻ Quý Đào thông dong nhân nhả, dù bận nhưng vẫn muốn thưởng một tách cà phê cho bản thân, ngồi đối diện cô, thoải mái mà thưởng thức cà phê. “Hôm nay khí trời thật tốt, hiếm có dịp được ngắm sao.”

Như Nhụy ngược lại bất an đứng lên. “Anh rốt cuộc muốn tôi phải như thế nào đây, tôi không muốn như con chim hoàng yến bị nhốt trong lồng, tôi muốn về nhà. Trở về Đài Loan.”

Về mặt Quý Đào vẫn như cũ. “Hiếm có hôm thời tiết tốt, chúng ta không thể cùng chung sống hòa bình sao?”

“Không thể nào.” Cô nói như chém đinh chặt sắt. “Trước này giữa chúng ta không có chung nhận thức, căn bản không thể nào tồn tại hai chữ “Hòa bình”.”

“Tình trạng giữa chúng ta lại tệ hại đến như vậy sao? Dù sao tôi cũng từng cứu cô hai lần.”

“Vây cô ấy thì sao?” Ánh mắt của cô bao trùm một vẻ thăm thiết bi thương. “Anh đã có Khiếu Hồng ở đây giúp anh, thật sự không có cần thiết cố chấp giữ tôi ở lại đây gây mâu thuẫn giữa hai người.” Giọng cô càng thêm bình tĩnh, nhưng trong lòng lại vô cùng đau đớn. “Anh nên đối xử tốt với Khiếu Hồng, không nên làm tổn thương cô ấy mới đúng.”

Quý Đào đứng lên, đi tới trước mặt cô, hai người gần gũi như vậy đến mức Như Nhụy có thể cảm giác được hơi thở nóng hừng hực của anh thổi tới trên mặt, cô thần kinh băng bó tới cực điểm, ánh mắt cảnh giác càng thêm sợ hãi.

“Đừng nhúng tay vào chuyện giữa tôi và Khiếu Hồng.”

“Tôi không nhúng tay, mà hiện tại tôi bị lôi vào chuyện này.”

Quý Đào dùng ngón tay nhẹ nhàng đè lại môi của cô. “Hiếm có lúc hai người chúng ta có cơ hội ở cùng một chỗ, đừng làm hỏng sự yên lặng tuyệt vời này được không? Chúng ta nói tới chuyện khác, để cô và tôi cùng vui vẻ được không?”

Cô nghiêng đầu sang bên. “Giữa chúng ta ngoại trừ chuyện vừa rồi, không còn chuyện gì khác để nói.”

“Có thật không?” Anh im lặng chốc lát. “Chẳng lẽ cô không nghĩ tới việc thay đổi cách sống chung giữa hai chúng ta sao? Có thể làm cho tôi vui vẻ, đối với cô mà nói cũng không phải là chuyện xấu, có lẽ khi tôi cao hứng. nói không chừng có thể thả cô tự do.”

Trên mặt Như Nhụy hiện lên tia hi vọng. Ánh mắt cô nghi ngờ dò xét anh, muốn thử nhìn thấu ý đồ của anh, trong lòng rối bời, suy nghĩ hỗn loạn. Cô không biết anh lại đang giở trò quỷ gì, song. Thử một chút có làm sao, dù sao cô cũng không còn gì để mất.

Cô nghiêm túc nhìn anh, giọng nói cứng ngắt. “Anh muốn nói chuyện về vấn đề gì?”

Quý Đào không tự chủ nhoen miệng cười. “Vì nguyên nhân gì cô lại bán thân. Làm gái điếm?”

“Tôi không phải là gái điếm!” Cô tức giận hét lớn. “Tôi rất cuộc phải nói bao nhiêu lần anh mới tin đây? Tôi Trần Như Nhụy là con gái thứ hai của nhà họ Trần ở Đài Loan, là bạn gái của ” Á Vương tàu thủy” Sử Thần Tuyên.” Về mặt cô chán nản đi tới phía trước cửa sổ, lúc người cơn giận, khổ sở nói: “Nếu ngày đó tôi không bị bắt tới “Tuyệt đại tao nhã”, tôi đã cùng Thần Tuyên đính hôn rồi, hiện tại đã sớm là vị hôn thê của anh ấy.”

Quý Đào nhìn vẻ đau thương của cô, nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy cô ở “Tuyệt đại tao nhã”. Cô đứng ở trên đài đấu giá, đôi mắt đen có cả hoảng sợ và bất mãn, gắt gao nhìn mọi người phía dưới, khí thế khinh người, để lộ ra ánh mắt không chịu khuất phục, mới khiến cho anh bất chấp mọi thứ mua cô.

Lần đầu tiên cùng cô lên giường, cũng là một lần duy nhất, khi đó cô là thân xử nữ, điểm này từng để cho anh hoang mang hồi lâu, nhưng sau anh đã nghĩ thông suốt.

Bất quá anh chỉ là vị khách ngẫu nhiên trong đêm đầu tiên của cô mà thôi. Cứ nghĩ đến, mama sẽ đặt cô ở vị trí cuối cùng, hơn nữa giá tiền lại lên cao ào ào như thế, nếu như không phải là tốt nhất, lại là lần đầu tiên phá trình con gái, sao có thể bán với giá như vậy?

Về phần mama luôn miệng lừa dối trá, điểm này cũng không cần lo lắng, tới đó mọi người đều là những nhân vật có tiền, mama sẽ không dám lừa dối trong trường hợp này, trừ khi bà ta mạo hiểm không sợ bị vạch trần, nhưng khả năng này không cao.

Nếu như ban đầu anh không kiên quyết đem cô tới Venice, có phải sẽ lưu lạc xóm cô đầu, trở thành đồ chơi nam nhân hay sao?

Nghĩ đến đây, cảm giác đổ kị tràn đầy trong lòng, theo bản năng nắm chặt đốt ngón tay. Anh chậm rãi dò xét Như Nhụy. “Tại sao cô lại xuất hiện ở phòng đấu giá của “Tuyệt đại tao nhã”?”

“Tôi cùng hai người bạn đến Cửu Long dạo phố, lúc trời tối tôi bị tách ra, tôi vội vàng tìm cô ấy, kết quả mình lại bị lạc đường, mới có thể bị người xấu lừa gạt đến “Tuyệt đại tao nhã”.”

Quý Đào nhìn cô chằm chằm. “Cô không nghĩ tới việc chạy trốn sao?”

“Ai nói tôi không có nghĩ tới? Nhưng tôi bị tiêm thuốc mê, cả người không tỉnh táo, thời gian mình mất cũng không nhiều lắm, trong phòng từ đầu tới cuối luôn có người canh giữ tôi, cho dù tôi tỉnh táo, cũng không có cơ hội chạy trốn. Tôi chỉ còn cách đem mọi hi vọng ký thác vào buổi đấu giá, nói không chừng sẽ tìm được cơ hội chạy trốn, nhưng tất cả hi vọng của tôi đều thất bại.” Hai gò má cô trắng bệch. “Cuối cùng tôi chỉ có thể đem toàn bộ hi vọng đặt ở người mua tôi, đây là hy vọng cuối cùng của tôi, song. . . .” Cô nhìn anh một cái. “Không ngờ tôi bị bọn họ hạ được, căn bản không có cách khống chế được hành vi của mình, mới có thể phát sinh quan hệ. . . .” Giọng nói của cô càng ngày càng nhỏ, gương mặt bởi vì thống khổ mà co rúm vào.

Thì ra đêm đó cô bị hạ xuân dược, khó trách biểu hiện của cô lại nhiệt tình như lửa, cùng với vẻ lạnh lùng băng giá lúc trước như hai người khác nhau. Trong lòng Quý Đào trải qua thời gian dài nghĩ vấn cuối cùng đã được sáng tỏ, anh cảm thấy sáng tỏ thông suốt.

“Nếu đêm đó cô không bị bỏ thuốc, còn đối phương lại không tin tưởng lời cô nói thì phải làm sao?”

Như Nhụy im lặng, nhìn ngoài cửa sổ suy nghĩ sâu xa hồi lâu. “Nếu như chuyện không được như ý nguyện, tôi đã tính đến việc kết thúc cuộc sống của mình, cũng không mặc người khác chà đạp.”

Quý Đào hít vào một hơi, trong lòng âm thầm cảm tạ ngày đó cô bị khống chế bởi xuân dược, đồng thời cũng may mắn là mình mua cô, nếu rơi vào trong tay tên bụng phê kia. . . . Anh thật không dám tưởng tượng hậu quả.

“Bây giờ anh nguyện ý tin tưởng lời tôi nói sao?” Trong lòng cô tràn đầy hi vọng nhìn anh.

Quý Đào vô đầu bút tai, trong lòng vô cùng mâu thuẫn. Tin tưởng lời của cô sao? Một khi anh thừa nhận lời cô nói, tức là sẽ phải đem cô về Hồng Kông, để cô trở lại bên cạnh Sử Thần Tuyên, cái ý nghĩ này khiến cho anh không hề vui vẻ.

Anh chăm chú nhìn Như Nhụy, đặt tay lên người của cô. “Tại sao cô vẫn muốn thoát khỏi tôi? Ở bên cạnh tôi không tốt sao?”

Như Nhụy bị ánh mắt của anh mê hoặc, trái tim nhỏ bé nhảy loạn lên, vội vàng mở to mắt. “Mặc dù anh cho tôi ăn, cho tôi ở, nhưng không cho tôi chút gì tự do, dù cho là người nào cũng không thể chịu được. Huống chi, tôi là một cô gái độc lập tự lập, không phải vật nuôi trong nhà, tôi không có cách nào chịu được cuộc sống không có chút tôn nghiêm này, còn khổ hơn chết.” Nói đến câu sau, cô bởi vì kích động mà khóe mắt ngấn lệ.

Những sợi tóc của Quý Đào, rủ xuống trán anh, khiến anh thoát nhìn càng thêm nguy hiểm, trông mắt thâm thúy nhìn cô chăm chú. “Không phải đàn bà đều thích có được cuộc sống vô âu vô lo sao? Cô muốn tôn nghiêm, tôi sẽ cho cô tôn nghiêm, tôi chỉ cần ra lệnh một tiếng từ nay không ai dám ở sau lưng cô nói nửa câu lời ra tiếng vào. Nếu cô muốn tiền, tôi sẽ đưa cho cô một thẻ vàng không giới hạn, tùy cô cao hứng chi tiêu. Chẳng qua là muốn cô biết điều một chút ở lại bên cạnh tôi, tôi nguyện ý vì cô làm bất cứ chuyện gì.”

Như Nhụy giữ vững hô hấp, ánh mắt kiên quyết nhìn anh. “Tiền của anh không mua được người của tôi.”

Quý Đào nhíu mày lại. “Vậy tôi phải làm thế nào?”

“Lòng của anh.” Như Nhụy vì lời mình vừa thốt lên cảm thấy tim đập kịch liệt, đồng thời cảm thấy hết sức kinh ngạc với lời của mình.

Quý Đào đột nhiên cảm thấy khó thở, sắc mặt trở nên cứng ngắt. Một hồi lâu, anh tiến tới gần cô, nâng mặt của cô lên, nhẹ nhàng mà nói: “Tôi có thể cho cô bất cứ cái gì, nhưng lại không có cách cho cô lòng của tôi.”

Anh cúi xuống hôn môi đỏ mọng của cô. Lòng Như Nhụy chìm xuống, sống lưng lạnh hơn phân nửa, cô giống như một khúc gỗ, không có bất kỳ phản ứng gì.

Quý Đào ôm thật chặt thân thể của cô, bàn tay đặt trên người của cô, nâng đầu của cô lên, khiến cho anh có bữa bãi mút lấy cái lưỡi của cô hơn, thăm dò, cướp lấy, muốn hòa tan thân thể cứng ngắt của cô.

Dần dần, thân thể của cô trở nên mềm mại, khuất phục dưới nhiệt tình của anh, trong lòng không có thuốc nào cứu được thuận theo anh, cô biết mình đã yêu anh sâu đậm rồi.

Sau đó, anh đột nhiên buông cô ra. “Cô lần đầu tiên cam tâm tình nguyện để cho tôi hôn.”

Cô cười xấu hổ. “Cho hôn cũng không đại biểu cho cái gì.”

Anh lộ ra nụ cười nhàn nhạt. “Phải không?” Ánh mắt anh chuyên chú. “Không phải tôi đã có được lòng cô rồi sao?”

Cô chấn động, hết sức khống chế cảm giác rung động do lời nói của anh, thở ra một hơi. “Anh vĩnh viễn cũng không có được.” Dùng giọng nói ngay cả mình cũng không dám tin tưởng vững vàng nói. “Giống như tôi biết anh vĩnh viễn cũng sẽ không cho tôi lòng của anh, cho nên tôi mới có thể đạt được tự do.”

Quý Đào nghe vậy cười lên ha hả. “Lợi hại! Lợi hại! Mới vừa rồi tôi cũng bị cô làm cho sợ hết hồn. Như vậy tôi càng không thể thả cô đi. Nói tóm lại, ở giữa chúng ta ai cũng không chịu đầu hàng trước, tình huống trước mắt chắc là không thể thay đổi.”

Như Nhụy chăm chú nhìn anh, im lặng không nói.

8. Chương 08

“Anh có thấy Như Nhụy đâu không?” Giọng nói Chu Khiếu Hồng vang lên từ sau lưng Tưởng Quý Đào, nét mặt vui mừng.

Quý Đào ngẩng đầu lên từ trong cuốn sách, nghi ngờ nhìn cô. “Em tìm cô ấy có chuyện gì?”

“Em có gặp một người bạn ở Milan, đúng lúc anh ta cũng biết Như Nhụy, cho nên em đã dẫn anh ta tới.” Giọng điệu của cô vô cùng vui sướng. “Tin là Như Nhụy thấy anh ta nhất định sẽ rất vui mừng.”

“Như Nhụy ở Ý căn bản không có nửa người thân thích, sao em có thể đưa người đến gặp cô ấy?”

Khiếu Hồng cười nhẹ một tiếng. “Anh ta đặc biệt từ Hồng Kông tới.”

Thoáng chốc, sắc mặt Quý Đào trở nên hết sức khó coi, giọng nói cứng ngắc. “Anh ta là ai vậy?”

“Người sắp tới đây anh cũng biết, anh ta chính là Sử Thần Tuyên.” Lời theo ra khỏi miệng, vẻ mặt Khiếu Hồng lại càng vui vẻ.

Khuôn mặt Quý Đào sa sầm xuống, cắn chặt môi, cứng ngắc ngồi tại chỗ, sự sợ hãi xẹt qua trong lòng, anh tức giận quát: “Ai cần em dẫn anh ta tới?”

Khiếu Hồng ngăn cả người. Cô chưa từng thấy Quý Đào nổi giận như vậy, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm thế nào cho đúng. “Em không thể dẫn anh ta tới gặp Trần Như Nhụy sao? Anh ta là vị hôn phu của Trần Như Nhụy, đang đi tìm cô ấy khắp nơi, chẳng lẽ em biết Trần Như Nhụy ở đâu nhưng không thể nói cho anh ta biết sao?”

Quý Đào giận đến nắm chặt tay lại. “Ai nói anh ta là vị hôn phu của Như Nhụy?”

Khiếu Hồng lạnh lùng hừ hai tiếng. “Thật ra thì anh đã sớm nghi ngờ Như Nhụy không phải là gái điếm, nhưng bởi vì bản thân anh đã động lòng, nên từ đầu tới cuối anh không thể chính thức đối mặt với thân phận chân chính của cô ấy. Anh đã yêu cô ấy rồi đúng không?”

Trái tim Quý Đào bỗng chốc kinh hoàng, gần như khẳng định: “Anh không yêu cô ấy.”

Khiếu Hồng âm thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, nếu Quý Đào nói đã yêu Trần Như Nhụy. Cô căn bản không dám nghĩ tới hậu quả, thật là đáng sợ.

Giọng nói Khiếu Hồng dịu xuống. “Có phải hay không, chờ bọn họ gặp mặt chẳng phải sẽ biết hay sao, chúng ta cần gì đứng đây cãi vã?”

Đôi môi Quý Đào mím lại thành đường, im lặng không nói.

Khiếu Hồng hít sâu một hơi. “Xem ra anh cũng không biết Như Nhụy ở đâu, tự em đi tìm cô ấy.” Đi tới cửa, cô quay đầu lại nói: “Nếu anh không tin lời em nói, anh có thể đến đại sảnh xem tình hình thực tế, sẽ biết là thật hay giả.”

Như Nhụy mệt mỏi ngồi trong phòng khách, trên ghế sa lon, tâm trạng cực kì kém! Gần đây luôn muốn ói, toàn thân mệt mỏi, không có chút tinh thần nào, hơn nữa lần đó cùng Quý Đào nói chuyện với nhau, tâm tình của cô quả thực rơi xuống đáy cốc.

Cô càng ngày càng sợ phải đối mặt với Quý Đào, trước kia có thể cây ngay không sợ chết đứng, lớn tiếng cùng anh cãi vã, nhưng bây giờ. Chỉ sợ tình cảm của bản thân với anh đã sâu nặng đến mức không thể kiềm chế được, tổn thương lại càng lớn, cô thực sự không có cách nào đối mặt với anh.

“Thì ra cô ở đây.” Giọng nói Khiếu Hồng vang lên.

Cắt đứt suy nghĩ của Như Nhụy, đôi mi thanh tú cau lại, giống như một con nhím nhìn Khiếu Hồng, lạnh lùng thốt: “Cô tìm tôi có việc sao?”

Khiếu Hồng đi tới, trên mặt lộ ra vẻ thân mật hiếm thấy. “Thái độ của tôi trước đây với cô không được tốt, nhưng chúng ta có thể. Chúng ta có thể hóa thù thành bạn, sống chung hòa bình được hay không?”

Như Nhụy nghi ngờ nhìn cô, không hiểu vì sao thái độ của cô lại thay đổi 180 độ như vậy? Cô dè dặt nói: “Tại sao cô muốn sống chung hòa bình?”

Cô cười cười. “Bởi vì tôi biết giữa cô và Quý Đào không có gì.” Cô lại nhún vai. “Thái độ của tôi có chút không đúng, nếu lúc đó cô nói cho tôi biết trước cô là bạn gái chuẩn bị kết hôn của Sử Thần Tuyên, tôi tuyệt đối sẽ không giận dữ.” Cô xoay người đối mặt với Như Nhụy. “Quên đi! Chúng ta không đề cập tới chuyện lúc

trước, hôm nay tôi đặc biệt mang một người bạn tới gặp cô, hi vọng cô có thể nể tình tôi dẫn anh ta tới, quên hết ân oán trước kia.”

Như Nhụy kinh ngạc mở to hai mắt: “Sao cô biết tôi có quan hệ với Thần Tuyên?”

Khiếu Hồng thu lại thù hận ngày trước: “Tôi từng nghe cô nhắc tới tên Sử Thần Tuyên, cho nên tôi đã liên lạc với anh ta, không ngờ anh ta cũng đang tìm một người, điều kiện rất ăn khớp với cô, vì vậy tôi hẹn anh ta tới đây.”

Như Nhụy kích động nắm lấy vai của cô: “Thần Tuyên tới đây? Anh ấy ở nơi đâu?”

“Đừng gấp, anh ta đang ở phòng khách chờ cô.”

Như Nhụy vụt qua cô, vội vàng chạy tới phòng khách.

Khiếu Hồng ở sau lưng gọi theo cô: “Như Nhụy, tôi không phủ nhận lúc trước vô cùng căm ghét cô, nhưng tôi hi vọng từ nay về sau chúng ta có thể hóa thù thành bạn, theo đuổi hạnh phúc của riêng mình.”

Như Nhụy hơi khựng lại, không quay đầu lại, cũng không cho cô bất kỳ đáp án nào, đi ra phòng khách. Cô giống như một cơn gió, xông thẳng đến đại sảnh, dừng lại trước cửa, vỗ về trái tim đang kinh hoàng, vừa sợ vừa vui từ từ đi vào. qttp.wordpress/

Cảm giác chùn bước tự nhiên dâng lên, đột nhiên cô không biết phải dùng tâm trạng gì đối mặt với Thần Tuyên. Thấy bóng lưng quen thuộc của Thần Tuyên hiện lên ở trước mắt, lập tức nước mắt ứa ra, hai tay vội che lên miệng, rất sợ lúc đó khóc lên.

Thần Tuyên đứng ngồi không yên. Anh đứng lên nhìn chung quanh, đi tới đi lui, dường như muốn phá nát tấm thảm ở đại sảnh.

Đột nhiên, anh cảm thấy sau lưng có một ánh mắt nóng rực, theo tầm mắt quay đầu lại nhìn thấy Như Nhụy đứng ở cửa trước, trái tim nao loạn thiếu chút nữa nhảy ra.

“Như Nhụy!” Anh kinh hô, một bước dài xông đến dùng sức ôm lấy cô: “Thật sự là em. Thật sự là em.”

Như Nhụy nước mắt giàn dụa: “Là em, thật sự là em.”

Anh ôm chặt lấy Như Nhụy, rất sợ chỉ cần thả tay ra cô lại biến mất bất vô âm tín: “Cuối cùng anh cũng tìm được em. Em có biết mấy ngày nay, vì tìm em tôi sắp phát điên lên, Hồng Kông, Tân Giới, Cửu Long anh dường như đã lật tung hết lên, nhưng vẫn không có chút tin tức của em.” Anh cực kỳ kích động: “Nhiều lần không tìm thấy bất cứ manh mối nào liên quan đến em, có lúc khiến anh không thể không từ bỏ.” Anh nâng mặt cô lên, lau đi nước mắt trên mặt cô: “Ông trời không phụ lòng người, cuối cùng cũng để cho anh tìm thấy em.”

Như Nhụy cười yếu ớt, vuốt ve gương mặt của anh: “Thần Tuyên anh gầy đi quá, cũng là em hại anh.”

“Đừng nói như vậy.” Anh vừa lần nữa kéo cô vào lòng: “Chỉ cần em bình an vô sự, có khổ hơn anh cũng cam chịu.”

“Thần Tuyên.” Như Nhụy khẽ gọi tên của anh, vì mình mấy ngày nay thiếu chút nữa đã quên anh mà đau lòng.

Về mặt Anh dịu dàng: “Chúng ta phải cảm tạ Chu tiểu thư, nếu không phải cô ấy cho anh biết em đang ở Venice, anh làm sao cũng không thể ngờ tới em sẽ xuất hiện ở chỗ này.”

Như Nhụy trong nụ cười có chút khổ sở: “Đúng vậy! Chúng ta phải cảm tạ cô ấy.”

Anh dịu dàng nâng khuôn mặt cô lên: “Em ở Hồng Kông rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại chạy tới Venice?”

Sắc mặt Như Nhụy trắng bệch, cô xoay người thoát khỏi tay anh, tâm tình rối loạn. Trời ạ! Mình làm sao có thể nói cho anh ấy biết tất cả những chuyện đã xảy ra đây? Ở Hồng Kông phát sinh một đêm tình cùng Quý Đào, cô không có cách nào mở miệng nói rõ với Thần Tuyên. Cảm giác xấu hổ xông lên đầu, trong tích tắc, cô hi vọng Thần Tuyên không tới đây tìm mình.

Thần Tuyên phát hiện vẻ mặt cô khác thường, càng khẩn trương hỏi: “Mấy ngày nay, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Như Nhụy thở dài một hơi, chậm rãi kể lại: “Ngày đó sau khi bị lạc với Phương Chi ở Cửu Long, bởi vì muốn tìm Phương Chi, kết quả chưa quen cuộc sống nơi đây, em bị lạc đường ở Cửu Long, lại tin lầm người ta, vì vậy bị bắt đến nhà chứa.” Cô nói qua loa. “Trong lúc hoang mang, có một lần, có người đã cứu em, nên em có thể trốn thoát.”

Thần Tuyên khẩn trương hỏi: “Em bị bắt đến nhà chứa, bọn họ có đối với em như vậy không?”

“Không có.” Cô rũ mi xuống. “Rất may, khi họ đang tính chuyện bắt lợi cho em, có người đã cứu em, cho nên đã tới Venice.”

“Đáng giận!” Anh nổi giận nói. “Rốt cuộc là nhà chứa nào dám bắt em? Trở lại Hồng Kông, anh không đập tan cái nhà chứa đấy, thì anh không mang họ Sứ.” Anh cau mày tiếp tục hỏi: “Là ai dẫn em tới Venice? Chúng ta cần phải cảm ơn người ta.”

Mặt Như Nhụy lúc trắng lúc xanh, đột nhiên cô thấy vẻ mặt âm u bất định của Quý Đào, ánh mắt lạnh lẽo đứng ở phía trước nhìn bọn họ.

Trái tim của cô dường như sắp ngừng đập, vẻ mặt chợt biến đổi, hô hấp trở nên dồn dập, sợ hãi nhìn anh, rất sợ anh vạch trần tất cả mọi chuyện, cô Cô căn bản không dám nghĩ thêm nữa.

Thần Tuyên cũng thấy Tưởng Quý Đào, lông mày anh nhíu lên, nhìn chăm chăm người đàn ông phong độ trước mắt. Anh để ý Tưởng Quý Đào có một đôi mắt sâu sắc, phát ra mị lực khiến người khác không thể xem nhẹ, là thứ phụ nữ khó có thể kháng cự. Đột nhiên, Đáy lòng Thần Tuyên có một dự cảm xấu xẹt qua, khiến anh cau mày nhíu mày.

Quý Đào cũng dùng ánh mắt như vậy đánh giá Sứ Thần Tuyên. Ánh mắt của anh lộ ra hơi tiêu tụy, tóc đen rủ ở trên trán, càng tăng thêm vẻ đau thương, kích động sâu sắc, có thể tưởng tượng được, Như Nhụy mất tích mấy ngày nay, anh nhất định không tốt chút nào, có thể thấy được tình cảm sâu nặng của anh. Nghĩ tới đây, cảm giác ghen tị xâm chiếm trái tim Quý Đào.

Anh đi tới, giọng nói lạnh lùng. “Là tôi đem Như Nhụy tới Venice.”

Giữa hai người đàn ông tràn ngập mùi thuốc súng, hết sức căng thẳng. Nhìn chăm chăm đối phương, thật lâu không nói lời nào.

“Anh ta là ai vậy?” Thần Tuyên cố ý không nhìn anh, hướng về phía Như Nhụy hỏi.

Như Nhụy nuốt nghẹn trong cổ. “Là anh ấy dẫn em tới Venice. Anh ấy họ Tưởng, Tưởng Quý Đào.”

Thần Tuyên cẩn thận trả lời: “Cảm ơn anh đã cứu Như Nhụy. Vì đáp tạ ân cứu mạng của anh, chỉ cần anh mở miệng yêu cầu chuyện gì, tôi nhất định sẽ thay anh hoàn thành.”

Ánh mắt Quý Đào lạnh hơn băng Bắc Cực, lạnh lùng hừ một tiếng. “Tôi không cần sự giúp đỡ của anh.” Anh xoay người đưa lưng về phía Thần Tuyên. “Anh cũng lắm cả chuyện kia rồi, tôi không cứu cô ấy, mà là mua cô ấy.”

Như Nhụy giống như bị người ta đánh một cái, máu trên mặt chảy ngược lại, toàn thân không còn chút sức lực.

Chân mày Thần Tuyên càng cau lại, giọng nói không vui. “Anh đang nói cái gì vậy?”

Quý Đào lặp lại: “Tôi không cứu cô ấy, mà là mua cô ấy, không có sự đồng ý của tôi không ai được mang cô ấy đi!”

Như Nhụy cũng hít vào một hơi, hung hăng nhìn chăm chăm Quý Đào, thực hận anh vì sao có thể không chút tình cảm nào nói ra câu như vậy?

Thần Tuyên sững người, sắc mặt càng ngày càng khó coi. “Như Nhụy, anh ta đang nói cái gì? Sao anh nghe không hiểu? Cái gì mua với không mua, rốt cuộc anh ta mua thứ gì của em?”

Tròng mắt Như Nhụy trải ra nước mắt, cô cúi đầu, lắc mạnh, cắn chặt môi dưới, cảm xúc kích động, khiến cô một câu cũng nói không nên lời.

Thần Tuyên bắt được cánh tay của cô, âm lượng cao lên. “Nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc anh ta đã mua thứ gì của em?”

Khóe miệng Quý Đào lộ ra nụ cười nhạt, chậm rãi từ trong miệng nói: “Tôi mua thân thể cô ấy.”

Như Nhụy mở to hai mắt, máu khắp người nhanh chóng tuôn trào, giơ tay lên tát một cái trên mặt Quý Đào, nước mắt như suối rơi xuống. “Vết thương anh gây ra cho tôi còn chưa đủ sao? Nhất định phải khiến tôi mình đầy thương tích anh mới cam lòng? Tại sao anh có thể tàn nhẫn với tôi như vậy? Tôi hận anh! Tôi, hận, anh.”

Như Nhụy giống như phát điên lao ra ngoài.

Thần Tuyên giống như bị người ta dùng gậy đánh vào ngực, đau đớn không dứt, trong mắt của anh lóe lên thù hận dày đặc. “Họ Tưởng kia, nếu những gì anh nói đều là thật, tôi bảo đảm anh sẽ chết rất khó coi!”

Kim nén cảm giận, Sử Thần Tuyên vội vàng chạy ra ngoài. “Như Nhụy. Như Nhụy.”

Toàn thân Quý Đào cứng ngắc, sắc mặt cực kỳ khó coi. Sờ nhẹ lên bên má bị tát đến ửng đỏ, cảm thấy chán ghét chính mình. Rõ ràng anh không muốn nói những lời làm tổn thương cô, nhưng nhìn thấy đáng điệu cô cùng Sử Thần Tuyên thân mật, tất cả lý trí, tính táo toàn bộ đều ném ra khỏi đầu, cảm giác đồ kị ghen ghét chiếm cứ lấy trái tim anh.

Mình không thể để cho bất kỳ kẻ nào cướp Như Nhụy đi! Ý nghĩ này khiến anh nói ra lời không nên nói, cuối cùng còn xúc phạm tới cô.

“Đáng giận!” Anh âm thầm mắng.

Khiếu Hồng thờ ơ lạnh nhạt mọi việc. Cô đã tưởng rằng Sử Thần Tuyên sẽ vui mừng hân hoan mang Trần Như Nhụy rời đi, sau này tất cả mọi thứ sẽ trở về như cũ, cô lại có thể độc chiếm một mình Quý Đào.

Nhưng khi cô thấy biểu hiện khác thường của Quý Đào, lòng cũng nguội lạnh đi rất nhiều, việc cô lo lắng cuối cùng đã xảy ra.

Cô đi tới trước mặt Quý Đào. “Anh thật sự quá kém, lại làm trò trước mặt Sử Thần Tuyên khiến Như Nhụy làm sao dám đối diện đây? Điều này không giống với tác phong của anh!”

“Anh chỉ nói cho anh ta biết chân tướng sự thật mà thôi.”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, hít sâu một hơi. “Cho tới bây giờ em chưa bao giờ thấy anh mất bình tĩnh như vậy, nhưng vì Trần Như Nhụy, anh lại đắc tội “Á Vương tàu thủy” Sử Thần Tuyên, sau này hàng hóa của anh đừng nghĩ có thể cập bờ ở bất kỳ cảng nào ở Châu Á.”

Anh lạnh lùng nhìn cô. “Anh không hối hận những việc mình đã làm.”

Sắc mặt Khiếu Hồng đột nhiên trắng bệch. “Tùy anh.” Cô tức giận xoay người rời đi.

Khuôn mặt Quý Đào căng thẳng, môi mím lại thành đường, đứng yên tại chỗ.

** ** *

Thần Tuyên đuổi theo Như Nhụy tới bến tàu.

Anh bắt được Như Nhụy, kích động nói: “Như Nhụy nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt Như Nhụy điên cuồng, giống như bị bệnh điên. “Em van anh, bây giờ đừng hỏi em chuyện gì nữa, mang em rời khỏi đây. Em muốn rời khỏi ngay bây giờ, em muốn trở về Đài Loan, em không thể ở đây nữa, van xin anh. Van xin anh.”

Thần Tuyên ôm chặt lấy thân thể mảnh mai của cô. “Đừng kích động, đừng kích động!” Anh nhìn bốn phía, thấy một chiếc thuyền máy chuẩn bị khởi động rời bến tàu. Anh hướng về phía Như Nhụy nói: “Chúng ta rất may mắn, vẫn còn một chiếc thuyền máy chuẩn bị rời bến, trước hết chúng ta rời Venice, sau đó sắp xếp lộ trình trở về Đài Loan được không?”

Thấy Như Nhụy gật đầu, Sử Thần Tuyên vội vàng mang Như Nhụy lên thuyền.

Mặc dù anh vẫn muốn đối chất với Tướng Quý Đào một lần nữa, nhưng nhìn những giọt nước mắt như hoa lê của Như Nhụy, đáng điệu diệu đậm đáng yêu, những lời muốn nói lên miệng lại nuốt vào lòng.

Chốc lát, tâm tình kích động của Như Nhụy dần lắng xuống, một mình ngồi yên đầu thuyền, xuất thần nhìn mặt trời chiều ngả về tây, khóe mắt như trước ngân ngấn nước mắt, nhìn bầu trời bao la và mặt biển bị chiếu rọi thành một màu trần bì, như một quả cầu lửa rơi xuống đáy biển.

Cảnh đẹp chiều tà ở Venice quả nhiên danh tiếng gần xa. Như Nhụy lẳng lặng nhìn mặt biển, trong lòng tràn ngập một nỗi thê lương.

Tới đây đã được mấy tháng, lần đầu tiên cảm nhận được trời chiều lại đẹp như vậy, cũng là lúc phải rời đi, khắp người cô vô cùng khó chịu, nước mắt vừa rơi xuống.

Đột nhiên, cô thấy cây cầu Than thở, chuyện xưa Mỹ Quyên nói vẫn còn rõ ràng bên tai, đã từng trong một khắc, cô tưởng tượng có thể cùng Quý Đào đi trên cây cầu Than thở, lưu lại những hồi ức tốt đẹp. Cô cười khổ lắc đầu, cảm thấy đáng thương với ý nghĩ hoang đường của mình.

Thần Tuyên khoát cánh tay ấm áp lên vai cô, nhẹ giọng hỏi: “Nói cho anh biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cô lắc mạnh đầu, nước mắt giống như vỡ òa, càng không ngừng rơi xuống, cái gì cũng không chịu nói, nhưng lại càng không ngừng khóc.

Thần Tuyên cực kỳ đau lòng: “Đừng khóc! Đừng khóc! Anh không hỏi nữa.”

Đột nhiên, cô cảm thấy dạ dày sôi trào khó nhịn, tay che đôi môi.

Thần Tuyên quan tâm nói: “Em làm sao vậy? Sao sắc mặt tái nhợt như vậy?”

“Em. Em muốn ới.”

“Em cố nhịn một chút, chờ anh.” Anh chạy nhanh vào trong khoang thuyền, mượn nhân viên phục vụ một túi nhựa, vừa chạy về bên cạnh Như Nhụy.

Như Nhụy nhìn thấy túi nhựa, không nhịn được nữa, cúi đầu đem toàn bộ mọi thứ trong dạ dày phun hết ra ngoài.

“Sao em say tàu dữ vậy?” Một bên Thần Tuyên thấy vậy vô cùng đau lòng, vỗ nhẹ lưng của cô: “Phía ngoài trời lạnh, hay là chúng ta vào trong nghỉ ngơi đi!”

Như Nhụy ới xong cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cô không có ý kiến gì, đi theo Thần Tuyên trở lại trong khoang thuyền.

Một hồi lâu, thuyền cập bờ, Thần Tuyên đỡ lấy thân thể mềm mại vô lực của cô lên bờ: “Tình trạng cơ thể em cực kỳ kém, anh nghĩ tạm thời chúng ta tìm một khách sạn nghỉ tạm, mời Bác sĩ tới xem, rồi mới quyết định thời gian trở về.”

“Không! Em không sao, chúng tôi đến luôn sân bay đi, em muốn sớm thấy cha em.” Cô bướng bỉnh di chuyển thân thể về phía trước.

Thần Tuyên ngăn cô đi tới, chân mày hằn sâu lại: “Không được, em đừng nên miễn cưỡng. Rõ ràng trông như sắp xỉu rồi, còn muốn thể hiện mạnh mẽ, anh lo lắng đến cỡ nào, em có biết không?” Anh không để ý cô giãy dụa bồng cô lên: “Không hiểu tên họ Tướng kia đã hành hạ em ra sao, mà trông em tiêu tụy suy yếu như vậy. Một ngày nào anh sẽ đòi lại công bằng giúp em. Trước hết bây giờ anh đưa em tới bệnh viện, em đừng phản đối nữa, nếu tình trạng cơ thể em chuyển biến tốt, anh lập tức đưa em trở về Đài Loan.”

Như Nhụy muốn tranh cãi nữa, nhưng cảm thấy thân thể càng ngày càng nặng nề, vô cùng mệt mỏi, dạ dày lại lộn lên như cũ, khiến cô không được thoải mái. Cô ngược đôi mắt vô thần lên, lẩm bẩm nói: “Lần này nghe theo anh! Nhưng nếu Bác sĩ cho phép em lên phi cơ, thì anh không được ngăn cản em đâu đấy.”

“Anh đáp ứng em.”

Thần Tuyên vẫy một chiếc tắc xi, chạy thẳng tới bệnh viện phụ cận.

** ** *

Như Nhụy rên rỉ, sau đó chậm rãi mở mắt, thần trí có chút mê hoặc, dần dần trí nhớ trở lại trong đầu, cô thấy Thần Tuyên đang đứng bên cửa sổ đưa lưng về phía mình.

“Em muốn uống nước.” Cô vắt vẻo ngồi dậy. “Bác sĩ nói như thế nào vậy?”

Thần Tuyên giúp cô rót chén nước, đi tới bên giường cô, giúp cô từ từ uống nước.

“Rốt cuộc Bác sĩ nói như thế nào vậy?”

Thần Tuyên nhìn chằm chằm cô, im lặng không nói.

Như Nhụy cảm thấy kì lạ, một cảm giác không tốt dâng lên. Cô cố nặn ra nụ cười. “Trên mặt của em có cái gì sao? Sao cứ nhìn em chằm chằm vậy? Hay là. Thân thể của em có vấn đề sao?” Giọng nói của cô vô cùng khản khàn.

“Bác sĩ vừa mới kiểm tra cho em. Ông ấy nói do em quá mệt nhọc, thiếu chút nữa. Thiếu chút nữa bị sanh non, cho nên hiện tại em phải nằm viện để theo dõi một thời gian.” Anh nói liền một hơi, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Toàn thân Như Nhụy cứng ngắc, kinh ngạc mở to mắt, gương mặt còn tái nhợt hơn quý. “Làm sao có thể. Không thể nào, không thể nào!” Cô không ngừng lẩm bẩm với chính mình.

Thần Tuyên kích động bắt lấy hai vai của cô. “Cha đứa bé có phải là Tưởng Quý Đào không?” Anh dùng lực lay cô. “Cuối cùng có phải anh không? Có phải anh đã cưỡng bức em không? Nói cho anh biết, anh muốn biết chân tướng sự thật!”

Như Nhụy điềm đằm đáng yêu sững người ở trên giường, nước mắt cuộn cuộn chảy xuống, đôi môi đầy đặn biến thành xám ngắt, toàn thân không ngừng run rẩy, cô lắc mạnh đầu.

Anh tức giận buông vai cô ra. “Quên đi! Em không nói cho anh, vậy anh sẽ nghe từ miệng Tưởng Quý Đào.”

Như Nhụy cầu xin nói: “Đừng! Van xin anh đừng đi tìm anh ấy.”

“Nếu thật là Tưởng Quý Đào làm, anh muốn anh phải trả giá.” Anh ném cho Như Nhụy ánh mắt giận dữ không thể kìm chế được, xoay người rời khỏi bệnh viện, muốn trở về Venice tìm Tưởng Quý Đào hỏi cho rõ chân tướng sự thật.

Như Nhụy căn bản vẫn không thể tiếp nhận tin mình mang thai, Thần Tuyên vừa tức giận rời đi, khiến cô vô cùng rối loạn, trong đầu không ngừng suy đoán sau khi Quý Đào biết tin mình mang thai, sẽ có phản ứng gì, tâm tình phập phồng không dứt, vừa khóc vừa cười.

Cuối cùng cô quyết định không thể ở nơi này chờ anh quyết định vận mệnh của mình, cô nhanh chóng thu dọn xong quần áo, thưa dịp bác sĩ và nhân viên chăm sóc không chú ý, lén chuồn ra khỏi bệnh viện, chạy thẳng tới sân bay.

9. Chương 08

“Anh có thấy Như Nhụy đâu không?” Giọng nói Chu Khiếu Hồng vang lên từ sau lưng Tưởng Quý Đào, nét mặt vui mừng.

Quý Đào ngẩng đầu lên từ trong cuốn sách, nghi ngờ nhìn cô. “Em tìm cô ấy có chuyện gì?”

“Em có gặp một người bạn ở Milan, đúng lúc anh ta cũng biết Như Nhụy, cho nên em đã dẫn anh ta tới.” Giọng điệu của cô vô cùng vui sướng. “Tin là Như Nhụy thấy anh ta nhất định sẽ rất vui mừng.”

“Như Nhụy ở Ý căn bản không có nửa người thân thích, sao em có thể đưa người đến gặp cô ấy?”

Khiếu Hồng cười nhẹ một tiếng: “Anh ta đặc biệt từ Hồng Kông tới.”

Thoáng chốc, sắc mặt Quý Đào trở nên hết sức khó coi, giọng nói cứng ngắt: “Anh ta là ai vậy?”

“Người sắp tới đây anh cũng biết, anh ta chính là Sử Thần Tuyên.” Lời theo ra khỏi miệng, vẻ mặt Khiếu Hồng lại càng vui vẻ.

Khuôn mặt Quý Đào sa sầm xuống, cắn chặt môi, cứng ngắt ngồi tại chỗ, sự sợ hãi xẹt qua trong lòng, anh tức giận quát: “Ai cần em dẫn anh ta tới?”

Khiếu Hồng ngăn cả người. Cô chưa từng thấy Quý Đào nổi giận như vậy, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm thế nào cho đúng: “Em không thể dẫn anh ta tới gặp Trần Như Nhụy sao? Anh ta là vị hôn phu của Trần Như Nhụy, đang đi tìm cô ấy khắp nơi, chẳng lẽ em biết Trần Như Nhụy ở đâu nhưng không thể nói cho anh ta biết sao?”

Quý Đào giận đến nắm chặt tay lại: “Ai nói anh ta là vị hôn phu của Như Nhụy?”

Khiếu Hồng lạnh lùng hừ hai tiếng: “Thật ra thì anh đã sớm nghi ngờ Như Nhụy không phải là gái điếm, nhưng bởi vì bản thân anh đã động lòng, nên từ đầu tới cuối anh không thể chính thức đối mặt với thân phận chân chính của cô ấy. Anh đã yêu cô ấy rồi đúng không?”

Trái tim Quý Đào bỗng chốc kinh hoàng, gần như khảng định: “Anh không yêu cô ấy.”

Khiếu Hồng âm thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, nếu Quý Đào nói đã yêu Trần Như Nhụy. Cô căn bản không dám nghĩ tới hậu quả, thật là đáng sợ.

Giọng nói Khiếu Hồng dịu xuống: “Có phải hay không, chờ bọn họ gặp mặt chẳng phải sẽ biết hay sao, chúng ta cần gì đứng đây cãi vã?”

Đôi môi Quý Đào mím lại thành đường, im lặng không nói.

Khiếu Hồng hít sâu một hơi: “Xem ra anh cũng không biết Như Nhụy ở đâu, tự em đi tìm cô ấy.” Đi tới cửa, cô quay đầu lại nói: “Nếu anh không tin lời em nói, anh có thể đến đại sảnh xem tình hình thực tế, sẽ biết là thật hay giả.”

Như Nhụy mệt mỏi ngồi trong phòng khách, trên ghế sa lon, tâm trạng cực kì kém! Gần đây luôn muốn ói, toàn thân mệt mỏi, không có chút tinh thần nào, hơn nữa lần đó cùng Quý Đào nói chuyện với nhau, tâm tình của cô quả thực rơi xuống đáy cốc.

Cô càng ngày càng sợ phải đối mặt với Quý Đào, trước kia có thể cây ngay không sợ chết đứng, lớn tiếng cùng anh cãi vã, nhưng bây giờ. Chỉ sợ tình cảm của bản thân với anh đã sâu nặng đến mức không thể kiềm chế được, tổn thương lại càng lớn, cô thực sự không có cách nào đối mặt với anh.

“Thì ra cô ở đây.” Giọng nói Khiếu Hồng vang lên.

Cắt đứt suy nghĩ của Như Nhụy, đôi mi thanh tú cau lại, giống như một con nhím nhìn Khiếu Hồng, lạnh lùng thốt: “Cô tìm tôi có việc sao?”

Khiếu Hồng đi tới, trên mặt lộ ra vẻ thân mật hiếm thấy: “Thái độ của tôi trước đây với cô không được tốt, nhưng chúng ta có thể. Chúng ta có thể hóa thù thành bạn, sống chung hòa bình được hay không?”

Như Nhụy nghi ngờ nhìn cô, không hiểu vì sao thái độ của cô lại thay đổi 180 độ như vậy? Cô dè dặt nói: “Tại sao cô muốn sống chung hòa bình?”

Cô cười cười: “Bởi vì tôi biết giữa cô và Quý Đào không có gì.” Cô lại nhún vai: “Thái độ của tôi có chút không đúng, nếu lúc đó cô nói cho tôi biết trước cô là bạn gái chuẩn bị kết hôn của Sử Thần Tuyên, tôi tuyệt đối sẽ không giận dữ.” Cô xoay người đối mặt với Như Nhụy: “Quên đi! Chúng ta không đề cập tới chuyện lúc trước, hôm nay tôi đặc biệt mang một người bạn tới gặp cô, hi vọng cô có thể nể tình tôi dẫn anh ta tới, quên hết ân oán trước kia.”

Như Nhụy kinh ngạc mở to hai mắt: “Sao cô biết tôi có quan hệ với Thần Tuyên?”

Khiếu Hồng thu lại thù hận ngày trước: “Tôi từng nghe cô nhắc tới tên Sử Thần Tuyên, cho nên tôi đã lên liên lạc với anh ta, không ngờ anh ta cũng đang tìm một người, điều kiện rất ăn khớp với cô, vì vậy tôi hẹn anh ta tới đây.”

Như Nhụy kích động nắm lấy vai của cô: “Thần Tuyên tới đây? Anh ấy ở nơi đâu?”

“Đừng gấp, anh ta đang ở phòng khách chờ cô.”

Như Nhụy vụt qua cô, vội vàng chạy tới phòng khách.

Khiếu Hồng ở sau lưng gọi theo cô: “Như Nhụy, tôi không phủ nhận lúc trước vô cùng căm ghét cô, nhưng tôi hi vọng từ nay về sau chúng ta có thể hóa thù thành bạn, theo đuổi hạnh phúc của riêng mình.”

Như Nhụy hơi khựng lại, không quay đầu lại, cũng không cho cô bất kỳ đáp án nào, đi ra phòng khách. Cô giống như một cơn gió, xông thẳng đến đại sảnh, dừng lại trước cửa, vỗ về trái tim đang kinh hoàng, vừa sợ vừa vui từ từ đi vào.

Cảm giác chùn bước tự nhiên dâng lên, đột nhiên cô không biết phải dùng tâm trạng gì đối mặt với Thần Tuyên. Thấy bóng lưng quen thuộc của Thần Tuyên hiện lên ở trước mắt, lập tức nước mắt ứa ra, hai tay vội che lên miệng, rất sợ lúc đó khóc lên.

Thần Tuyên đứng ngồi không yên. Anh đứng lên nhìn chung quanh, đi tới đi lui, dường như muốn phá nát tấm thảm ở đại sảnh.

Đột nhiên, anh cảm thấy sau lưng có một ánh mắt nóng rực, theo tầm mắt quay đầu lại nhìn thấy Như Nhụy đứng ở cửa trước, trái tim nao loạn thiếu chút nữa nhảy ra.

“Như Nhụy!” Anh kinh hô, một bước dài xông đến dùng sức ôm lấy cô: “Thật sự là em. Thật sự là em.”

Như Nhụy nước mắt giàn dụa: “Là em, thật sự là em.”

Anh ôm chặt lấy Như Nhụy, rất sợ chỉ cần thả tay ra cô lại biến mất bất vô âm tín: “Cuối cùng anh cũng tìm được em. Em có biết mấy ngày nay, vì tìm em tôi sắp phát điên lên, Hồng Kông, Tân Giới, Cửu Long anh dường như đã lật tung hết lên, nhưng vẫn không có chút tin tức của em.” Anh cực kỳ kích động: “Nhiều lần không tìm thấy bất cứ manh mối nào liên quan đến em, có lúc khiến anh không thể không từ bỏ.” Anh nâng mặt cô lên, lau đi nước mắt trên mặt cô: “Ông trời không phụ lòng người, cuối cùng cũng để cho anh tìm thấy em.”

Như Nhụy cười yếu ớt, vuốt ve gương mặt của anh: “Thần Tuyên anh gầy đi quá, cũng là em hại anh.”

“Đừng nói như vậy.” Anh vừa lần nữa kéo cô vào lòng: “Chỉ cần em bình an vô sự, có khổ hơn anh cũng cam chịu.”

“Thần Tuyên.” Như Nhụy khẽ gọi tên của anh, vì mình mấy ngày nay thiếu chút nữa đã quên anh mà đau lòng.

Vẻ mặt Anh dịu dàng: “Chúng ta phải cảm tạ Chu tiểu thư, nếu không phải cô ấy cho anh biết em đang ở Venice, anh làm sao cũng không thể ngờ tới em sẽ xuất hiện ở chỗ này.”

Như Nhụy trong nụ cười có chút khổ sở: “Đúng vậy! Chúng ta phải cảm tạ cô ấy.”

Anh dịu dàng nâng khuôn mặt cô lên: “Em ở Hồng Kông rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại chạy tới Venice?”

Sắc mặt Như Nhụy trắng bệch, cô xoay người thoát khỏi tay anh, tâm tình rối loạn. Trời ạ! Mình làm sao có thể nói cho anh ấy biết tất cả những chuyện đã xảy ra đây? Ở Hồng Kông phát sinh một đêm tình cùng Quý Đào, cô không có cách nào mở miệng nói rõ với Thần Tuyên. Cảm giác xấu hổ xông lên đầu, trong tích tắc, cô hi vọng Thần Tuyên không tới đây tìm mình.

Thần Tuyên phát hiện vẻ mặt cô khác thường, càng khẩn trương hỏi: “Mấy ngày nay, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Như Nhụy thở dài một hơi, chậm rãi kể lại: “Ngày đó sau khi bị lạc với Phương Chi ở Cửu Long, bởi vì muốn tìm Phương Chi, kết quả chưa quen cuộc sống nơi đây, em bị lạc đường ở Cửu Long, lại tin lầm người ta, vì vậy bị bắt đến nhà chứa.” Cô nói qua loa. “Trong lúc hoang mang, có một lần, có người đã cứu em, nên em có thể trốn thoát.”

Thần Tuyên khẩn trương hỏi: “Em bị bắt đến nhà chứa, bọn họ có đối với em như vậy không?”

“Không có.” Cô rũ mi xuống. “Rất may, khi họ đang tính chuyện bắt lợi cho em, có người đã cứu em, cho nên đã tới Venice.”

“Đáng giận!” Anh nổi giận nói. “Rốt cuộc là nhà chứa nào dám bắt em? Trở lại Hồng Kông, anh không đập tan cái nhà chứa đấy, thì anh không mang họ Sứ.” Anh cau mày tiếp tục hỏi: “Là ai dẫn em tới Venice? Chúng ta cần phải cảm ơn người ta.”

Mặt Như Nhụy lúc trắng lúc xanh, đột nhiên cô thấy vẻ mặt âm u bất định của Quý Đào, ánh mắt lạnh lẽo đứng ở phía trước nhìn bọn họ.

Trái tim của cô dường như sắp ngừng đập, vẻ mặt chợt biến đổi, hô hấp trở nên dồn dập, sợ hãi nhìn anh, rất sợ anh vạch trần tất cả mọi chuyện, cô Cô căn bản không dám nghĩ thêm nữa.

Thần Tuyên cũng thấy Tướng Quý Đào, lông mày anh nhíu lên, nhìn chăm chăm người đàn ông phong độ trước mắt. Anh để ý Tướng Quý Đào có một đôi mắt sâu sắc, phát ra mị lực khiến người khác không thể xem nhẹ, là thứ phụ nữ khó có thể kháng cự. Đột nhiên, đáy lòng Thần Tuyên có một dự cảm xấu xẹt qua, khiến anh cau mặt nhíu mày.

Quý Đào cũng dùng ánh mắt như vậy đánh giá Sứ Thần Tuyên. Ánh mắt của anh lộ ra hơi tiều tụy, tóc đen rủ ở trên trán, càng tăng thêm vẻ đau thương, kích động sâu sắc, có thể tưởng tượng được, Như Nhụy mất tích mấy ngày nay, anh nhất định không tốt chút nào, có thể thấy được tình cảm sâu nặng của anh. Nghĩ tới đây, cảm giác ghen tị xâm chiếm trái tim Quý Đào.

Anh đi tới, giọng nói lạnh lùng. “Là tôi đem Như Nhụy tới Venice.”

Giữa hai người đàn ông tràn ngập mùi thuốc súng, hết sức căng thẳng. Nhìn chăm chăm đối phương, thật lâu không nói lời nào.

“Anh ta là ai vậy?” Thần Tuyên cố ý không nhìn anh, hướng về phía Như Nhụy hỏi.

Như Nhụy nuốt nghẹn trong cổ. “Là anh ấy dẫn em tới Venice. Anh ấy họ Tướng, Tướng Quý Đào.”

Thần Tuyên cẩn thận trả lời: “Cám ơn anh đã cứu Như Nhụy. Vì đáp tạ ân cứu mạng của anh, chỉ cần anh mở miệng yêu cầu chuyện gì, tôi nhất định sẽ thay anh hoàn thành.”

Ánh mắt Quý Đào lạnh hơn băng Bắc Cực, lạnh lùng hừ một tiếng. “Tôi không cần sự giúp đỡ của anh.” Anh xoay người đưa lưng về phía Thần Tuyên. “Anh cũng lắm cả chuyện kia rồi, tôi không cứu cô ấy, mà là mua cô ấy.”

Như Nhụy giống như bị người ta đánh một cái, máu trên mặt chảy ngược lại, toàn thân không còn chút sức lực.

Chân mày Thần Tuyên càng cau lại, giọng nói không vui. “Anh đang nói cái gì vậy?”

Quý Đào lặp lại: “Tôi không cứu cô ấy, mà là mua cô ấy, không có sự đồng ý của tôi không ai được mang cô ấy đi!”

Như Nhụy cũng hít vào một hơi, hung hăng nhìn chăm chăm Quý Đào, thực hận anh vì sao có thể không chút tình cảm nào nói ra câu như vậy?

Thần Tuyên sững người, sắc mặt càng ngày càng khó coi. “Như Nhụy, anh ta đang nói cái gì? Sao anh nghe không hiểu? Cái gì mua với không mua, rốt cuộc anh ta mua thứ gì của em?”

Trông mặt Như Nhụy trải ra nước mắt, cô cúi đầu, lắc mạnh, cắn chặt môi dưới, cảm xúc kích động, khiến cô một câu cũng nói không nên lời.

Thần Tuyên bắt được cánh tay của cô, âm lượng cao lên. “Nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc anh ta đã mua thứ gì của em?”

Khóe miệng Quý Đào lộ ra nụ cười nhạt, chậm rãi từ trong miệng nói: “Tôi mua thân thể cô ấy.”

Như Nhụy mở to hai mắt, máu khắp người nhanh chóng tuôn trào, gơ tay lên tát một cái trên mặt Quý Đào, nước mắt như suối rơi xuống. “Vết thương anh gây ra cho tôi còn chưa đủ sao? Nhất định phải khiến tôi mình đầy thương tích anh mới cam lòng? Tại sao anh có thể tàn nhẫn với tôi như vậy? Tôi hận anh! Tôi, hận, anh.”

Như Nhụy giống như phát điên lao ra ngoài.

Thần Tuyên giống như bị người ta dùng gậy đánh vào ngực, đau đớn không dứt, trong mắt của anh lóe lên thù hận dày đặc. “Họ Tưởng kia, nếu những gì anh nói đều là thật, tôi bảo đảm anh sẽ chết rất khó coi!” /

Kìm nén cảm giận, Sử Thần Tuyên vội vàng chạy ra ngoài. “Như Nhụy. Như Nhụy.”

Toàn thân Quý Đào cứng ngắc, sắc mặt cực kỳ khó coi. Sờ nhẹ lên bên má bị tát đến ửng đỏ, cảm thấy chán ghét chính mình. Rõ ràng anh không muốn nói những lời làm tổn thương cô, nhưng nhìn thấy dáng điệu cô cùng Sử Thần Tuyên thân mật, tất cả lý trí, tính tảo toàn bộ đều ném ra khỏi đầu, cảm giác đố kỵ ghen ghét chiếm cứ lấy trái tim anh.

Mình không thể để cho bất kỳ kẻ nào cướp Như Nhụy đi! Ý nghĩ này khiến anh nói ra lời không nên nói, cuối cùng còn xúc phạm tới cô.

“Đáng giận!” Anh âm thầm mắng.

Khiếu Hồng thờ ơ lạnh nhạt mọi việc. Cô đã tưởng rằng Sử Thần Tuyên sẽ vui mừng hân hoan mang Trần Như Nhụy rời đi, sau này tất cả mọi thứ sẽ trở về như cũ, cô lại có thể độc chiếm một mình Quý Đào.

Nhưng khi cô thấy biểu hiện khác thường của Quý Đào, lòng cũng nguội lạnh đi rất nhiều, việc cô lo lắng cuối cùng đã xảy ra.

Cô đi tới trước mặt Quý Đào. “Anh thật sự quá kém, lại làm trò trước mặt Sử Thần Tuyên khiến Như Nhụy làm sao dám đối diện đây? Điều này không giống với tác phong của anh!”

“Anh chỉ nói cho anh ta biết chân tướng sự thật mà thôi.”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, hít sâu một hơi. “Cho tới bây giờ em chưa bao giờ thấy anh mất bình tĩnh như vậy, nhưng vì Trần Như Nhụy, anh lại dấn tới ‘Á Vương tàu thủy’ Sử Thần Tuyên, sau này hàng hóa của anh đừng nghĩ có thể cập bờ ở bất kỳ cảng nào ở Châu Á.”

Anh lạnh lùng nhìn cô. “Anh không hối hận những việc mình đã làm.”

Sắc mặt Khiếu Hồng đột nhiên trắng bệch. “Tùy anh.” Cô tức giận xoay người rời đi.

Khuôn mặt Quý Đào căng thẳng, môi mím lại thành đường, đứng yên tại chỗ.

** ** *

Thần Tuyên đuổi theo Như Nhụy tới bến tàu.

Anh bắt được Như Nhụy, kích động nói: “Như Nhụy nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt Như Nhụy điên cuồng, giống như bị bệnh điên. “Em van anh, bây giờ đừng hỏi em chuyện gì nữa, mang em rời khỏi đây. Em muốn rời khỏi ngay bây giờ, em muốn trở về Đài Loan, em không thể ở đây nữa, van xin anh. Van xin anh.”

Thần Tuyên ôm chặt lấy thân thể mảnh mai của cô. “Đừng kích động, đừng kích động!” Anh nhìn bốn phía, thấy một chiếc thuyền máy chuẩn bị khởi động rời bến tàu. Anh hướng về phía Như Nhụy nói: “Chúng ta rất may mắn, vẫn còn một chiếc thuyền máy chuẩn bị rời bến, trước hết chúng ta rời Venice, sau đó sắp xếp lộ trình trở về Đài Loan được không?”

Thấy Như Nhụy gật đầu, Sử Thần Tuyên vội vàng mang Như Nhụy lên thuyền.

Mặc dù anh vẫn muốn đối chất với Tưởng Quý Đào một lần nữa, nhưng nhìn những giọt nước mắt như hoa lê của Như Nhụy, dáng điệu điềm đạm đáng yêu, những lời muốn nói lên miệng lại nuốt vào lòng.

Chốc lát, tâm tình kích động của Như Nhụy dần lắng xuống, một mình ngồi yên đầu thuyền, xuất thần nhìn mặt trời chiều ngả về tây, khỏe mắt như trước ngân ngấn nước mắt, nhìn bầu trời bao la và mặt biển bị chiếu rọi thành một màu trần bì, như một quả cầu lửa rơi xuống đáy biển.

Cảnh đẹp chiều tà ở Venice quả nhiên danh tiếng gần xa. Như Nhụy lẳng lặng nhìn mặt biển, trong lòng tràn ngập một nỗi thê lương.

Tới đây đã được mấy tháng, lần đầu tiên cảm nhận được trời chiều lại đẹp như vậy, cũng là lúc phải rời đi, khắp người cô vô cùng khó chịu, nước mắt vừa rơi xuống.

Đột nhiên, cô thấy cây cầu Than thở, chuyện xưa Mỹ Quyên nói vẫn còn rõ ràng bên tai, đã từng trong một khắc, cô tưởng tượng có thể cùng Quý Đào đi trên cây cầu Than thở, lưu lại những hồi ức tốt đẹp. Cô cười khổ lắc đầu, cảm thấy đáng thương với ý nghĩ hoang đường của mình.

Thần Tuyên khoác cánh tay ấm áp lên vai cô, nhẹ giọng hỏi: “Nói cho anh biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cô lắc mạnh đầu, nước mắt giống như vỡ òa, càng không ngừng rơi xuống, cái gì cũng không chịu nói, nhưng lại càng không ngừng khóc.

Thần Tuyên cực kỳ đau lòng: “Đừng khóc! Đừng khóc! Anh không hỏi nữa.”

Đột nhiên, cô cảm thấy dạ dày sôi trào khó nhịn, tay che đôi môi.

Thần Tuyên quan tâm nói: “Em làm sao vậy? Sao sắc mặt tái nhợt như vậy?”

“Em. Em muốn ới.”

“Em cố nhịn một chút, chờ anh.” Anh chạy nhanh vào trong khoang thuyền, mượn nhân viên phục vụ một túi nhựa, vừa chạy về bên cạnh Như Nhụy.

Như Nhụy nhìn thấy túi nhựa, không nhịn được nữa, cúi đầu đem toàn bộ mọi thứ trong dạ dày phun hết ra ngoài.

“Sao em say tàu dữ vậy?” Một bên Thần Tuyên thấy vậy vô cùng đau lòng, vỗ nhẹ lưng của cô: “Phía ngoài trời lạnh, hay là chúng ta vào trong nghỉ ngơi đi!”

Như Nhụy ới xong cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cô không có ý kiến gì, đi theo Thần Tuyên trở lại trong khoang thuyền.

Một hồi lâu, thuyền cập bờ, Thần Tuyên đỡ lấy thân thể mềm mại vô lực của cô lên bờ: “Tình trạng cơ thể em cực kỳ kém, anh nghĩ tạm thời chúng ta tìm một khách sạn nghỉ tạm, mời Bác sĩ tới xem, rồi mới quyết định thời gian trở về.”

“Không! Em không sao, chúng tôi đến luôn sân bay đi, em muốn sớm thấy cha em.” Cô bướng bỉnh di chuyển thân thể về phía trước.

Thần Tuyên ngăn cô đi tới, chân mày hằn sâu lại: “Không được, em đừng nên miễn cưỡng. Rõ ràng trông như sắp xỉu rồi, còn muốn thể hiện mạnh mẽ, anh lo lắng đến cỡ nào, em có biết không?” Anh không để ý cô giãy dụa bẻ bồng cô lên: “Không hiểu tên họ Tưởng kia đã hành hạ em ra sao, mà trông em tiêu tụy suy yếu như vậy. Một ngày nào anh sẽ đòi lại công bằng giúp em. Trước hết bây giờ anh đưa em tới bệnh viện, em đừng phản đối nữa, nếu tình trạng cơ thể em chuyển biến tốt, anh lập tức đưa em trở về Đài Loan.”

Như Nhụy muốn tranh cãi nữa, nhưng cảm thấy thân thể càng ngày càng nặng nề, vô cùng mệt mỏi, dạ dày lại lộn lên như cũ, khiến cô không được thoải mái. Cô ngước đôi mắt vô thần lên, lẩm bẩm nói: “Lần này nghe theo anh! Nhưng nếu Bác sĩ cho phép em lên phi cơ, thì anh không được ngăn cản em đâu đấy.”

“Anh đáp ứng em.”

Thần Tuyên vẫy một chiếc tắc xi, chạy thẳng tới bệnh viện phụ cận.

** ** *

Như Nhụy rên rỉ, sau đó chậm rãi mở mắt, thần trí có chút mê hoặc, dần dần trí nhớ trở lại trong đầu, cô thấy Thần Tuyên đang đứng bên cửa sổ đưa lưng về phía mình.

“Em muốn uống nước.” Cô vắt vẻo ngồi dậy: “Bác sĩ nói như thế nào vậy?”

Thần Tuyên giúp cô rót chén nước, đi tới bên giường cô, giúp cô từ từ uống nước.

“Rất cuộc Bác sĩ nói như thế nào vậy?”

Thần Tuyên nhìn chằm chằm cô, im lặng không nói.

Như Nhụy cảm thấy kì lạ, một cảm giác không tốt dâng lên. Cô cố nặn ra nụ cười: “Trên mặt của em có cái gì sao? Sao cứ nhìn em chằm chằm vậy? Hay là. Thân thể của em có vấn đề sao?” Giọng nói của cô vô cùng khản trương.

“Bác sĩ vừa mới kiểm tra cho em. Ông ấy nói do em quá mệt nhọc, thiếu chút nữa. Thiếu chút nữa bị sanh non, cho nên hiện tại em phải nằm viện để theo dõi một thời gian.” Anh nói liền một hơi, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Toàn thân Như Nhụy cứng ngắc, kinh ngạc mở to mắt, gương mặt còn tái nhợt hơn quý: “Làm sao có thể. Không thể nào, không thể nào!” Cô không ngừng lẩm bẩm với chính mình.

Thần Tuyên kích động bắt lấy hai vai của cô: “Cha đứa bé có phải là Tưởng Quý Đào không?” Anh dùng lực lay cô: “Cuối cùng có phải anh không? Có phải anh đã cưỡng bức em không? Nói cho anh biết, anh muốn biết chân tướng sự thật!”

Như Nhụy điềm đăm đăm nhìn người ở trên giường, nước mắt cuộn cuộn chảy xuống, đôi môi đầy đặn biến thành xám ngắt, toàn thân không ngừng run rẩy, cô lắc mạnh đầu.

Anh tức giận buông vai cô ra: “Quên đi! Em không nói cho anh, vậy anh sẽ nghe từ miệng Tưởng Quý Đào.”

Như Nhụy cầu xin nói: “Đừng! Van xin anh đừng đi tìm anh ấy.”

“Nếu thật là Tưởng Quý Đào làm, anh muốn anh phải trả giá.” Anh ném cho Như Nhụy ánh mắt giận dữ không thể kìm chế được, xoay người rời khỏi bệnh viện, muốn trở về Venice tìm Tưởng Quý Đào hỏi cho rõ chân tướng sự thật.

Như Nhụy căn bản vẫn không thể tiếp nhận tin mình mang thai, Thần Tuyên vừa tức giận rời đi, khiến cô vô cùng rối loạn, trong đầu không ngừng suy đoán sau khi Quý Đào biết tin mình mang thai, sẽ có phản ứng gì, tâm tình phập phồng không dứt, vừa khóc vừa cười.

Cuối cùng cô quyết định không thể ở nơi này chờ anh quyết định vận mệnh của mình, cô nhanh chóng thu dọn xong quần áo, thưa dịp bác sĩ và nhân viên chăm sóc không chú ý, lén chuồn ra khỏi bệnh viện, chạy thẳng tới sân bay.

10. Chương 09

Sử Thần Tuyên xông thẳng vào nhà Tưởng Quý Đào, dọc theo đường đi người giúp việc đều không thể ngăn cản anh, anh la lớn: “Tưởng Quý Đào, anh là con rùa rụt cổ, lăn ra đây cho tôi!”

Ánh mắt Quý Đào đại đi, để cho thứ rượu tinh chế trong tay làm tê dại tất cả tri giác và thần kinh, cảm giác mê man, mơ màng này khiến anh thấy dễ chịu hơn trong lúc bản thân đang vô cùng hối hận. Anh từng

ngậm từng ngụm nuốt thứ rượu bran-đi xuống họng, để cho tâm tình hồi tưởng lại quãng thời gian sống chung với Như Nhụy.

Thần Tuyên mở cửa, thấy Tướng Quý Đào, một cổ lửa giận không khỏi dâng lên tột độ, anh đi tới, không nói một câu, một quyền vung thẳng vào mặt Quý Đào. “Một quyền này là tôi thay Như Nhụy đánh.” Tiếp tục lại hươ ra quyền thứ hai: “Quyền này là tôi giáo huấn kẻ tiểu nhân giầu đồ bình leo như anh.”

Thình lình bị đánh hai quyền, thần trí hỗn loạn của Quý Đào, bị đánh tỉnh ra không ít. Anh nheo mắt lại, lấy tay lau nhẹ khóe miệng: “Coi như vì Như Nhụy, tôi không so đo với anh.”

Thần Tuyên giận đến đỏ bừng cả mặt. “Anh cho rằng anh cường bức Như Nhụy mà không phải trả giá gì sao? Huống chi giờ cô ấy đang mang thai.” Anh hung hăng nhìn chằm chằm Quý Đào, ngón tay chỉ lên mũi: “Hiện tại tôi Sử Thần Tuyên chính thức tuyên chiến, từ nay về sau chỉ cần là hàng hóa mang danh nghĩa công ty Tướng Quý Đào anh thì đừng nghĩ có thể cặp bờ ở bất kì bến cảng nào trên Châu Á!”

Quý Đào bình tĩnh lại, cẩn thận theo dõi anh, giọng nói nghiêm túc: “Anh nói lại lần nữa xem.”

Khóe miệng Thần Tuyên khẽ nhếch lên: “Có nói 100, 1000 lần cũng vậy, từ nay về sau, chỉ cần là hàng hóa của Tướng Quý Đào anh thì không có cách nào cặp bờ ở bất kì nơi nào trên Châu Á.” Anh cười lạnh hai tiếng: “Anh làm rồi, giờ mới biết sợ, đã không kịp nữa rồi.”

“Anh mới vừa nói là Như Nhụy mang thai sao?”

“Anh không cần đặc ý quá lâu.” Khóe miệng Thần Tuyên không khỏi khẽ run. “Anh lợi dụng lúc cô ấy bất lực nhất, bắt buộc cô ấy, khoản nợ này sau này chúng ta sẽ tính.”

Tim Thần Tuyên thắt chặt thành một khối. Anh hận muốn chết! Hận mình tại sao ngay từ đầu không kịp thời cứu Như Nhụy? Nếu ngày ấy không để cô đi Cửu Long thì có phải gặp chuyện không may này hay không? Hối hận, đau khổ đan xen, khiến anh muốn giết chết người đàn ông trước mặt này.

Quý Đào xoa bóp trán đang đau nhức, không ngừng nói đi nói lại: “Cô ấy mang thai, cô ấy đã mang thai.” Trái tim run rẩy, nhắm mắt lại, một cảm giác sung sướng xông lên đầu.

Thần Tuyên hận đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh không đặc ý được lâu đâu.” Anh nắm chặt tay lại. “Cô ấy sẽ không sinh hạ nghiệt chủng của anh, tôi sẽ bỏ đứa con của cô ấy, để cô ấy vĩnh viễn thoát khỏi cơn ác mộng này.”

Sắc mặt Quý Đào trở nên lạnh như băng: “Không có ai có thể bỏ con của tôi!”

Thần Tuyên sững người lại, sau đó giận dữ muốn giết người: “Anh còn không biết chết sống, dám không biết ngượng muốn Như Nhụy sinh hạ đứa con của anh sao? Đừng nói chuyện hoang đường!”

Ánh mắt Quý Đào tràn đầy quyết tâm, anh cương quyết nói: “Tôi không nói đùa, cũng không nói khoác, tôi tuyệt đối không cho phép Như Nhụy bỏ đi đứa trẻ trong bụng —— đứa con của Tướng Quý Đào tôi.”

Thần Tuyên điên cuồng hét lên: “Rốt cuộc anh còn muốn tổn thương cô ấy đến khi nào nữa?”

“Tôi sẽ không làm tổn thương cô ấy, tôi chỉ muốn kết hôn với cô ấy.” Anh kiên quyết nói: “Về phần anh muốn đối phó với tôi như thế nào, cứ việc, nhưng tôi tuyệt đối không buông tha Như Nhụy.”

Thần Tuyên giận đến nổi gương mặt lúc trắng lúc xanh, anh lao về phía trước chuẩn bị đánh Quý Đào một quyền nữa, quả đấm vung ở giữa không trung đã bị ngăn lại.

“Vừa rồi là tôi không chú ý mới để bị anh đánh hai quyền, nhưng lần này không dễ dàng như vậy đâu!”

Sử Thần Tuyên nhìn chằm chằm Tướng Quý Đào, đè nén cơn giận của mình xuống, cảm phần nói: “Tôi sẽ không để anh cướp Như Nhụy khỏi tôi một cách dễ dàng đâu, cho dù có người nên vì chuyện này chịu trách nhiệm, người đó cũng sẽ là tôi chứ không phải anh.”

Quý Đào cười lạnh hai tiếng: “Đến lúc đó chúng ta dựa vào bản lĩnh, xem ai có thể được cô ấy chấp nhận.”

“Vậy thì thử xem!” Thần Tuyên mạnh mẽ nói, xoay người rời đi. Toàn tâm toàn ý nhanh chóng trở lại bệnh viện, đưa Như Nhụy trở về Đài Loan, sau đó cử hành hôn lễ sớm nhất có thể, tránh cho sau này bị Tướng Quý Đào quấy rầy.

Người đàn ông này quá nguy hiểm, tuyệt đối không thể xem thường, trong lòng Sử Thần Tuyên nghĩ .

Quý Đào một mình nhìn ra ngoài cửa sổ, rơi vào trầm tư, hồi tưởng lại dáng vẻ Như Nhụy trước kia cả ngày ốm yếu, thỉnh thoảng lại nôn mửa, anh thật là dần, làm sao không đoán ra được cô đã mang thai?

Anh sẽ được làm cha, tim của anh lâng lâng, tưởng tượng đến dáng vẻ mang thai của Như Nhụy, niềm hạnh phúc, nụ cười thỏa mãn lên lút hiện lên trên khóe miệng anh.

** ** *

Từ Venice về đến Đài Loan, Như Nhụy tự nhốt mình trong nhà, ai cũng không gặp, ai cũng không để ý tới. Bụng ngày càng nổi lên, tính ra thời gian cũng gần bốn tháng rồi, hiện tại muốn phá thai đối với cơ thể người mẹ rất nguy hiểm, nhưng cô vẫn không thể quyết định có muốn sinh hạ đứa nhỏ trong bụng hay không, trong lòng luôn có một giọng nói mơ hồ, bảo cô giữ lại đứa con của Quý Đào.

Ngày tháng ba tuy thời tiết rét lạnh, tiết trời cũng dần dần ấm lại, cả đất trời bao phủ một màu xanh mới, những nụ hoa nhỏ chớm nở, mùa xuân đang tới gần, thỉnh thoảng trời vẫn mưa dầm dề. Trong lòng cô lại nhớ tới những ngày sống ở Venice, đặc biệt là nhớ nhung Tưởng Quý Đào đến phát điên rồi.

Nhớ lại cô từng nói với Quý Đào: cho dù anh đoạt được thân thể của cô, cũng không thể chiếm được lòng của cô. Bây giờ nghĩ lại, ngay từ đầu đã mình đã sai, anh đã sớm chiếm được tất cả. Thật thâm! Tại sao cô lại thất bại thâm như vậy? Trong lòng đau đớn, nước mắt đều nhanh chóng rơi xuống.

Cuộc sống đau thương không thấy tận cùng này đến bao giờ mới kết thúc? Cô tự hỏi chính mình.

Bác sĩ nói cô quá u buồn, muốn cô luôn luôn giữ tâm trạng vui vẻ, nếu không sẽ không tốt cho thai nhi, cho nên hôm nay cô quyết định ra ngoài đi dạo giả khuây, hi vọng tâm trạng có thể khá hơn một chút.

Thần Tuyên vốn muốn đi cùng cô, nhưng cô nhất quyết muốn đi một mình, Thần Tuyên đành phải thôi. Cho nên hôm nay nàng mặc thật nhiều quần áo, một mình ra ngoài.

Không biết làm sao, cô mới đi được mấy bước ra đường, liền cảm thấy có một ánh mắt nóng rực đang nhìn chằm chằm sau lưng mình, cô không để ý quay đầu lại, phút chốc ngáy ngẩn cả người, tim đập dữ dội, dạ dày co rúm lại, người cô ngày nhớ đêm mong, lúc này đã đứng trước mặt cô.

Tưởng Quý Đào vẫn anh tuấn khí thế như trước, khóe miệng lộ ra nụ cười tà. Anh nhìn cô.“Em đã đầy đủ hơn trước, tinh thần cũng tốt lên nhiều.”

Như Nhụy hít sâu một hơi, chậm rãi hỏi: “Sao anh lại ở chỗ này?”

Quý Đào không để ý tới câu hỏi của cô, tiếp tục nói: “Anh cứ tưởng rằng em sẽ sớm bỏ đứa nhỏ trong bụng, nhưng em không làm, tại sao vậy?”

Như Nhụy đỏ bừng mặt, quay đầu qua một bên, che dấu sự bối rối trong lòng, giọng nói cứng rắn: “Đây là chuyện của tôi, không liên quan đến anh.” Tim cô đập như sấm, lần nữa hỏi: “Sao anh lại ở chỗ này?”

“Nếu không phải Sử Thần Tuyên tìm cách ngăn cản, anh đã sớm tìm thấy em rồi.” Anh lạnh lùng nói.“Sau khi em trở lại Đài Loan một tuần, anh cũng trở về Đài Loan.”

Cô cẩn thận theo dõi anh.“Anh tới Đài Loan làm gì?”

Anh chăm chú nhìn khuôn mặt trắng nõn như tuyết của cô, cặp mắt sáng nước lưu chuyển càng thêm câu hồn đoạt phách.“Anh tới tìm em là muốn nói một chút về chuyện tương lai của chúng ta, và cả con của chúng ta nữa.”

“Anh đang ở đây nói nhăng nói cuội gì thế? Giữa chúng ta căn bản không có nước sao tốt nói , có muốn sinh đứa trẻ ra hay không,quyền quyết định đều ở tôi, không liên quan đến anh.”

Miệng của anh vẫn kiên quyết.“Ai nói anh không liên quan? Nếu không phải anh tham gia quá trình chế tạo, em cũng sẽ không mang thai.”

“Anh ——” gò má cô nóng như lửa đốt, giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chúng ta nhất định phải đứng ở đây tranh luận về vấn đề riêng tư này sao?” Anh ám chỉ nhìn quanh bốn phía.

Như Nhụy thấy bốn phía có người dùng ánh mắt quái dị nhìn bọn họ, cô cúi đầu, đỏ mặt, không nói một lời hướng về phía nhà mình đi tới.

Như Nhụy không muốn những người trong nhà thấy, nên cô tránh khỏi phòng khách, dẫn anh đi thẳng ra vườn sau. Cô ngồi ở trên đình, mắt nhìn chăm chú những sợi dây leo quấn trên tường, bên tường hoa đỏ quỳên đã hơi nở rộ, bốn phía xanh ngắt dạt dào như phủ thêm một tầng gấm tràn đầy hoa sắc. Lúc này, trời bắt đầu có mưa tuyết lất phất trong gió.

Quý Đào ngưng mắt nhìn cô, như chém. đình chặt sắt nói: “Anh tuyệt đối sẽ không để cho đứa trẻ nhà họ Tưởng, lưu lạc bên ngoài cùng người khác họ, gọi người đàn ông khác là cha. Cho nên dù em có đồng ý hay không, anh vẫn sẽ cưới em làm vợ.”

Cô buồn bã biến sắc, tròng mắt tràn đầy lửa giận. “Anh chẳng những làm cuộc sống của tôi rối loạn, giờ còn muốn khống chế tương lai của tôi sao? Đừng mơ tưởng! Tôi sẽ không để anh đạt được mục đích đâu, đời này chỉ có người đàn ông tôi yêu, mới có thể khiến tôi cam tâm tình nguyện làm vợ bé, thậm chí làm chủ mạng sống của tôi.”

Trên mặt Quý Đào không chút biểu tình. “Điều này sợ rằng em không quyết định được.” Anh dùng tay nâng chiếc cằm quật cường của cô lên. “Anh muốn cưới em. Vì đứa con trong bụng em, chúng ta phải kết hôn với nhau, đừng bao giờ nghĩ đến thứ tình yêu thần thoại nực cười đó nữa, thực tế sẽ khiến người ta đầu hàng.”

Cô hít vào một hơi khí. “Sẽ không, chỉ cần tôi không đồng ý, không có ai có thể ép tôi.”

Anh nheo mắt lại, hờ hững nói: “Làm cho toàn bộ thế giới mọi người đều biết đây là con anh, mà anh lại vừa thể hiện thành ý lớn nhất của mình muốn kết hôn với em, cha em vì bảo vệ danh dự, ông ấy chắc chắn sẽ gả em cho anh.”

Như Nhụy nghẹn họng nhìn anh, máu trên người tưởng chừng chảy ra hết. “Anh là đồ nham hiểm!”

Trong mắt Quý Đào lóe lên ánh sáng. “Anh là người muốn đạt được mục đích không chừa thủ đoạn nào, chỉ cần là thứ anh muốn, không có chuyện không chiếm được Thậm chí là em, cũng như vậy.”

Cô giận đến dùng sức tát anh một cái.

Quý Đào vuốt ve chỗ nóng trên gương mặt, trong lúc bất chợt, anh kéo cô vào ngực, miệng hung hăng hôn cô. Cô đưa tay đẩy lồng ngực của anh, nhưng đầu lưỡi của anh lại liếm ép môi dưới của cô, trực giác khiến cô hé mở đôi môi, chiếc lưỡi ấm áp của anh xâm lấn trong miệng của cô, trong lòng có một giọng nói thật nhỏ đang không ngừng đấu tranh nhắc nhở cô, nhưng Như Nhụy không cách nào chống cự được khát vọng nguyên thủy nhất của mình.

Quý Đào thả cô, khẽ vuốt ve gương mặt đỏ lên của cô. “Nghe, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng em tát anh. Lần sau tái phạm, sẽ không giống như lần này, dễ dàng bỏ qua cho em đâu.”

Như Nhụy hít sâu một hơi, mới có thể khống chế đáy lòng đang run rẩy. Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, gặp nạn mới thấy được ôn nhu, cô nghiêng mắt sang bên. “Chỉ cần anh không trêu chọc tôi, tôi sẽ không phản kích.”

Lúc này giọng nói Sử Thần Tuyên nổi giận ùng ùng từ phía trước truyền đến. “Tưởng Quý Đào, anh làm gì ở đây?”

Quý Đào liếc anh một cái, khước miệng khẽ nhếch lên, đùa cợt nói: “Tình nhân của em tới.”

Thần Tuyên không an tâm để một mình Như Nhụy ra ngoài, cho nên anh buông hết tất cả công việc, đặc biệt chạy tới tìm cô, không nghĩ tới lại thấy Tưởng Quý Đào cũng ở đây.

Anh giống một con dã thú vận sức chờ phát động, vọt tới trước mặt bọn họ. “Anh còn tới đây quấy nhiễu Như Nhụy làm gì?”

Biểu hiện của Quý Đào vô cùng nho nhã, lại cười nói: “Tôi không quấy rầy cô ấy, bắt quá chỉ mới cầu hôn cô ấy thôi, thật may mắn, cô ấy đã đồng ý.” Khóe miệng anh nở nụ cười.

Mặt Thần Tuyên trở nên xanh mét, túm lấy cổ áo Quý Đào. “Anh vừa nói cái gì? Nói lại lần nữa xem.”

“Từ nay về sau Trần Như Nhụy chính thức trở thành vị hôn thê của Tưởng Quý Đào tôi, bất luận là cô ấy hay đứa trẻ trong bụng cũng đều là người nhà họ Tưởng tôi.”

Thần Tuyên điên cuồng hét lên, lao đảo lùi lại hai bước. “Anh đừng nói xằng nói bậy! Như Nhụy cô ấy hận anh đến chết, làm sao có thể đồng ý gả cho anh? Nếu là vì cô ấy muốn đứa bé trong bụng có cha, người được chọn đầu tiên là tôi chứ không phải anh.” Anh chuyển hướng sang Như Nhụy, thần kinh căng thẳng hỏi: “Có đúng không? Như Nhụy.”

Như Nhụy im lặng, hô hấp trở nên nặng nề, dường như không có đủ không khí, khiến ngực cô đau nhói, cô đau khổ đưa mắt nhìn Thần Tuyên mà nói không nên lời.

Thần Tuyên gầm nhẹ. “Nói cho anh biết, có phải hay không?”

“Đừng ép cô ấy.” Quý Đào nhíu chặt mày lại, theo bản năng, tay khoắc lên vai Như Nhụy. “Tôi có thể hiểu được tâm trạng của anh bây giờ, cảm giác này chẳng hề dễ chịu chút nào, nhưng tôi nhất định phải kết hôn với Như Nhụy, không ai có thể thay đổi được quyết định của tôi. Nếu anh có điều gì bất mãn, thì cứ tìm tôi, đừng làm khó dễ Như Nhụy.” Tầm mắt anh dịch chuyển sang khuôn mặt Như Nhụy. “Cho dù cô ấy không thương tôi, cũng không sao. Tôi chỉ muốn có một người vợ cùng tham gia các buổi tiệc xã giao, thường ngày cô ấy thích làm cái gì tôi cũng sẽ không ngăn cản.”

Như Nhụy giống như một pho tượng, cả người một chút tri giác cũng không có, từ từ, đau đớn giống như một loại máu chảy tới khắp tứ chi, như muốn bao phủ cả người cô, cô càng không ngừng hít sâu vào, mới có thể ngăn cản nước mắt sắp rơi xuống.

Từ lúc đi vào tới giờ Thần Tuyên hoàn toàn trong tình trạng bị đánh, anh phải phản kích, từ giữa kẽ răng từng chữ cương quyết phun ra: “Tôi sẽ không để cho anh cưới Như Nhụy. Tôi sẽ dùng đến tất cả mọi quan hệ, hoàn toàn đánh bại anh!”

Dáng điệu cùng vẻ mặt của Tưởng Quý Đào vô cùng bình thản tự nhiên. “Cứ việc đến! Đừng tưởng tôi dễ bị xem thường, biết đâu. . . . Là tôi đánh bại anh cũng không chừng.” Anh lộ ra nụ cười hoàn mỹ. “Hiện tại cho tôi cáo lui, tôi có chuyện, nhất định phải đi.” Anh chuyển hướng sang Như Nhụy. “Anh sẽ sớm cho người tới đây bàn việc kết hôn với cha em.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Thần Tuyên giận đến nắm chặt tay lại, đốt ngón tay trắng bệch. “Quyền quyết định vẫn là do em, nếu em không muốn gả cho anh, dù có phải mất tất cả, anh cũng không để mưu kế của anh thực hiện được.”

Như Nhụy dời ánh mắt đi, khó khăn nuốt nước miếng xuống, cắn chặt môi dưới, nước mắt giống như những giọt nước không ngừng rơi xuống.

Sử Thần Tuyên nắm lấy vai cô, nhìn cô hai mắt đầm lệ đầm đìa nước mắt, làm anh cực kỳ đau lòng. “Em thật muốn gả cho hắn ta sao?”

Cô bất đắc dĩ gật đầu. “Em không có lựa chọn nào khác.”

“Ai nói em không có sự lựa chọn? Anh tình nguyện cưới em!” Anh kích động kéo tay cô ra ngoài.

“Đi, chúng ta đi tìm Tưởng Quý Đào, nói cho anh ta biết em sẽ không gả cho anh ta.”

“Không được.” Cô rút khỏi tay anh, nhắm mắt lại, chậm rãi nói: “Em nhất định phải gả cho anh ấy.”

Như sấm sét giữa trời quang, thống khổ tràn đầy trong đôi mắt Thần Tuyên, một lát sau, anh lần nữa tìm về giọng nói của mình. “Tại sao?”

Như Nhụy nắm lấy cánh tay anh, nước mắt lần nữa tuôn rơi. “Thần Tuyên, em xin lỗi.” Nắm lấy tay anh dần dần buông xuống. “Em xin lỗi. . . .”

Như bị một dùi xỏ xuyên qua thân thể đâm thẳng vào tim đau đến thấu xương. “Đáng giận! Có phải em đã yêu hắn ta rồi đúng không?” Giọng nói của anh thô ráp, nắm tay nện mạnh vào thân cây, khiến lá rơi rụng lả tả, anh giống như một con dã thú bị thương điên cuồng gào thét: “Nói cho anh biết, tại sao? Tại sao?”

Như Nhụy khóc như một đứa nhỏ đầm đìa nước mắt, giọng nói nghẹn ngào thì thầm: “Thật xin lỗi.
. Thật xin lỗi! Em không có cách nào không chế bản thân ngừng yêu anh ấy.”

Anh lạnh lùng hừ một tiếng. “Sau khi anh đối xử với em tàn ác như vậy, em vẫn lựa chọn anh sao.
Đáng giận!”

Sử Thần Tuyên mang theo một tâm trạng đau khổ, đôi chân nặng nề cước bộ rời đi. Anh hận chính bản thân mình sao ngay từ đầu ở Hồng Kông lại không bảo vệ tốt Như Nhụy? Tạo ra kết quả như ngày hôm nay. Anh thật hận. Thật hận!

Sau khi anh rời đi, Như Nhụy ngẩng ngốc nhìn lên bầu trời xa xăm, việc đã đến nước này, cô đã không còn đường quay lại, cho dù người trong lòng Quý Đào thích là Khiếu Hồng, cũng không còn cách nào nữa. . . .
. . Cô đau khổ nhắm mắt lại, ép mình không được nghĩ đến tương lai sẽ như thế nào nữa?

** ** *

Ở phòng nghỉ trong một khách sạn năm sao nổi tiếng Đài Bắc, Như Nhụy mặc vào lễ phục cô dâu, lễ phục là kiểu thắt eo cao lên, có thể che kín cái bụng hơi nhô lên của cô, tóc được vén lên, trên búi tóc là một vòng hoa nhẹ nhàng đơn giản.

Cô nhìn khuôn mặt trong gương tái nhợt, trong mắt không có nửa điểm rạng rỡ, vui sướng, tâm tình nặng nề khiến cô một chút cũng không thể trở thành một cô dâu hạnh phúc, cúi đầu nhìn bụng đã hơi lồi ra, điều khiến cô cảm thấy an ủi nhất hiện nay là đứa trẻ. Cô vuốt ve bụng, để cho những phiền não bất an, dần dần bình tĩnh trở lại.

Vì đứa trẻ trong bụng, làm cái gì cũng đáng giá. Cô tự nhủ với lòng mình như vậy.

Lúc này tiếng gõ cửa truyền đến, cắt đứt suy nghĩ của cô. “Mời vào.”

Khuôn mặt đau thương của Thần Tuyên xuất hiện, trong tròng mắt anh tràn đầy tia máu, vẻ mặt tiêu tụy, khắp mặt râu ria lộn xộn, giọng nói thô ráp. “Anh không có cách nào chúc phúc cho em, mắt thấy em sắp thành vợ của người đàn ông khác, em có biết anh đau khổ như thế nào không? Anh đã nghĩ đến việc đi xa quê hương từ nay về sau không còn nhớ tới em nữa, vốn muốn nhìn thấy em một lần cuối, để anh có thể thanh thản rời đi, cứ như vậy rời đi, nhưng anh lại càng ngày càng tham lam, muốn nhìn thấy em lần thứ hai, lần thứ ba, thậm chí không cách nào quên được em.”

Đôi mi thanh tú của Như Nhụy nhú chặt lại, lộ ra vẻ yếu đuối xinh đẹp, cô nhẹ nhàng lắc đầu.

Thần Tuyên điên cuồng cười lớn. “Anh một chút cơ hội cũng không có sao?” Anh thâm tình ngưng mắt nhìn người con gái duy nhất anh yêu suốt cuộc đời này. Anh yêu cô sâu sắc như vậy, toàn tâm toàn ý muốn sống với cô cả đời, nhưng. “Em đừng u mê nữa, gả cho anh, em sẽ không thể hạnh phúc được, cùng anh đến Canada được không? Cho chúng ta bắt đầu lại.” Anh lần nữa khẩn cầu.

“Em đã không còn đường quay lại.”

Sắc mặt anh trở nên ảm đạm, hai tay nắm chặt thành quyền. “Cho dù anh có nói rất miệng cũng không thể thay đổi được suy nghĩ của em sao? Em yêu thương anh ta đến như vậy sao?”

“Em rất yêu, rất thương anh ấy!” Cô ngẩng đầu thành thật đối diện với đôi mắt tuyệt vọng của Thần Tuyên.

Thần Tuyên cười điên cuồng, đau lòng nói: “Em yêu anh ta. Mà không yêu anh, không. Yêu. Anh.” Trong lòng anh còn đắng hơn ăn Hoàng Liên, đột nhiên, vẻ mặt anh biến đổi, giọng nói kiên quyết: “Anh sẽ không buông tha cho em. Cho dù em đã kết hôn, anh cũng sẽ chờ đợi bên cạnh em. Chờ đến một ngày nào đó, em hoàn toàn thất vọng về anh ta, trở lại bên vòng tay anh.”

“Thần Tuyên, sao anh phải khổ như vậy?” Cô nhẹ nhàng khẽ gọi, nước mắt lăn xuống .

Thần Tuyên vì cô lau đi vết nước mắt, thật cẩn thận nâng khuôn mặt xinh đẹp của cô lên, môi dịu dàng in lên trán của cô, bên trong bao hàm bao đau khổ, thất vọng, buồn bã thấm thiết cùng yêu thương nồng đậm sâu sắc.

Trùng hợp đúng lúc Quý Đào đi tới, tim của anh như rơi xuống, ánh mắt còn lạnh hơn băng Bắc Cực. “Lúc trước tôi có nói sẽ không ràng buộc tự do của cô, nhưng cũng không có nói muốn bị cấm sừng.”

Thần Tuyên giận dữ hét lên: “Họ Tưởng kia, miệng anh lau sạch một chút!” Anh nhìn sang Như Nhụy: “Em thật muốn gả cho người như thế sao? Chỉ cần em gật đầu, anh lập tức dẫn em đi Canada.”

“Đừng uống phí công sức, cô ấy sẽ không đi cùng anh. Sau này cô ấy sẽ do tôi chịu trách nhiệm, không cần anh quan tâm, anh cứ việc một mình đến Canada, không cần phải trở về nữa.” Anh lạnh lùng nói.

Thần Tuyên cười lạnh hai tiếng: “Tôi sẽ không đi Canada. Tôi sẽ ở bên cạnh bảo vệ Như Nhụy, đợi đến một ngày cô ấy nản lòng với anh, cơ hội của tôi tới rồi, cô ấy sẽ mãi mãi không còn là vợ anh nữa.”

Quý Đào rung mình, khóe miệng gượng ép nhếch lên. “Vậy ư? Tôi sẽ đợi đến ngày đó.”

Thần Tuyên quay đầu lại nhìn Như Nhụy một cái, mang theo tâm trạng chán nản, bi thương, mở cửa rời đi.

“Chúng ta cũng nên đi ra ngoài.” Giọng nói Quý Đào làm người ta không rét mà run.

Như Nhụy lo lắng liếc nhìn anh một cái, anh vươn tay ra, da thịt toàn thân cô đều run rẩy.

Khi cô khoác tay vào khuỷu tay anh, ngược lại tất cả là sợ hãi, bất an, đột nhiên biến mất, trở thành một quyết tâm mãnh liệt, trên mặt cô toát ra sự kiên quyết, thông dong đi theo Quý Đào về phía thảm đỏ.

Như Nhụy biết rõ, có lẽ anh không yêu cô, có lẽ đến cuối cùng đổi lại chỉ là mình đầy vết thương, nhưng. . . . Đây là lần đầu tiên, cũng là duy nhất có cơ hội có được anh, cô tình nguyện dùng hạnh phúc cả đời mình đánh cược

Mặc dù phần thắng không cao, nhưng, cô tình nguyện ——

11. Chương 10 (kết)

Như Nhụy cởi bỏ bộ lễ phục dày cộp trên người xuống, vẻ mặt mệt mỏi mang theo ít lo lắng khác thường, trái tim đập thình thịch dữ dội, có thể nhảy ra bất cứ lúc nào, hai tay không ngừng xoa bóp, lòng bàn tay còn toát ra ít mồ hôi. Nàng mặc một bộ đồ ngủ vô cùng khêu gợi ngồi ở trên giường đợi chờ Quý Đào tới, cảm giác chờ đợi khó chịu bức bối giống như phải chịu dày vò tra tấn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô ở trên giường giống như dê đợi làm thịt, lo âu bất an ở trên giường lật tới lật lui, suy nghĩ vô cùng rối loạn. Cho nên cô rời giường, đi đi lại lại trong phòng, trong cơ thể dâng lên một cảm giác cực kỳ mâu thuẫn và xung đột.

Một mặt cô hi vọng Quý Đào nhanh chóng đi vào, khiến một đêm tân hôn trở nên trọn vẹn, mặt khác, cô lại hy vọng Quý Đào không đi vào, hai loại tâm trạng mâu thuẫn nhau, làm cô đứng ngồi không yên.

Đêm tân hôn, nghĩ tới ba chữ đó, gò má cô như trời chiều chiều rọi, trong cơ thể không khỏi dâng lên cảm giác xôn xao. Da thịt cô nhớ được rõ ràng cảm giác bị ngón tay anh đụng chạm, khát vọng. . . . Trong giây lát, cô vội vàng ngăn mình lại.

Trời ạ! Mình rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì vậy? Cô dùng sức đánh lên trán, muốn đầu mình thanh tỉnh một chút.

Cúi đầu nhìn cái bụng ngày một nhô lên, trong lòng không khỏi suy đoán, anh có chán ghét vóc dáng béo tròn này của cô không? Đôi mi thanh tú nhíu lại. Bình thường chính cô soi gương còn không thể chịu được

vóc dáng dần dần biến đổi của mình, giờ phải trần trụi toàn bộ trước anh Cô khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, dạ dày co rút đau đớn.

Giả bộ ngủ sao! Cô sợ hãi bò lên giường, cứng ngắc nằm ở phía trên, khi cô đang cố gắng muốn chìm vào giấc ngủ, cô nghe được tiếng cửa chuyển động, Quý Đào đi đến, trái tim của cô thoáng chốc ngừng lại rồi lại nhảy lên.

Bước chân Quý Đào bình tĩnh, biểu hiện anh cũng không phải uống quá nhiều rượu, vốn còn mong là anh có thể say rượu đến bất tỉnh nhân sự, là có thể tránh được đêm tân hôn, nhưng hy vọng này nhất định đã thất bại.

Như Nhụy nhắm mắt lại, lỗ tai lắng nghe những âm thanh thật nhỏ trong căn phòng, cô biết Quý Đào đang cởi quần áo, sau đó. Không một tiếng động, trái tim cô như nhảy loạn lên, lát sau cô lại nghe thấy anh đi vào trong phòng tắm, lúc này cô thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cũng không lâu lắm, cô biết Quý Đào đi ra, cảm thấy nằm xuống bên cạnh, Quý Đào đã ngủ ở bên người cô, nhưng cô vẫn như cũ nhắm chặt hai mắt.

Quý Đào dịu dàng ngừng mắt nhìn khuôn mặt ngủ say của cô, anh nhẹ nhàng gạt đi rơi sợi tóc đen trên trán cô, lập tức toàn thân Như Nhụy giống như bị điện giật, giữ vững khoảng cách nhất định, kéo chân bó sát người.“Anh ——”

Khóe miệng lạnh lùng của Quý Đào khẽ cong lên một cái.“Anh muốn thực hiện nghĩa vụ đêm tân hôn.”

Gương mặt Như Nhụy đột nhiên còn trắng hơn cả ánh trăng.“Giờ em mang thai thân thể không thích hợp làm những vận động mạnh”

Quý Đào cười ha ha.“Em yên tâm, Anh tuyệt đối sẽ hết sức dịu dàng. Dù sao anh cưới em cũng là vì đứa trẻ trong bụng em, làm sao anh có thể tổn thương nó đây?”

Như Nhụy giận đến nổi gương mặt từ trắng chuyển sang hồng, lúc trước anh cũng đã thể hiện rất rõ ràng nguyên nhân cưới cô, nhưng trong đêm tân hôn nhắc tới, dường như miệng vết thương trong lòng cô lại nứt toác ra.

Cô nằm xuống, nhắm mắt lại, giọng nói lạnh lùng.“Vây nhanh một chút, tôi muốn sớm được nghỉ ngơi.”

Quý Đào giống như bị người ta đá một gậy, nhìn chân mày cô nhíu lại, thân thể cứng ngắc, tất cả tâm trạng đều không có. Vốn là muốn cùng cô trải qua một đêm tân hôn hoàn mỹ, xem ra là không thể nào.

Cho nên anh đứng lên, không nói một lời mặc quần áo vào rồi đi.

Như Nhụy kinh ngạc nhìn bóng lưng anh rời đi, mặc dù thở phào nhẹ nhõm, nhưng nước mắt không ngừng rơi xuống, tại sao phải như vậy? Chẳng lẽ bản thân không thể có được cuộc hôn nhân hạnh phúc như người bình thường sao?

** ** *

Tưởng Quý Đào lái xe chẳng có mục đích. Tâm tình buồn bã cực kì hỗn loạn, anh thầm mắng mình tại sao ban đầu không nghe Như Nhụy giải thích, hiểu lầm cô là gái gọi, khiến cho ngày hôm nay cô hận anh thấu xương như vậy.

Khi anh nhìn thấy cảnh Như Nhụy và Sử Thần Tuyên thân mật, anh tưởng chừng muốn rat ay đánh người, mất rất nhiều sức lực mới có thể duy trì vẻ mặt bình tĩnh. Hơn nữa khi Sử Thần Tuyên đề nghị muốn dẫn Như Nhụy đi khỏi, máu của anh dường như chảy ngược, sợ Như Nhụy cứ như vậy cùng Sử Thần Tuyên rời đi.

Loại tâm trạng này, làm anh không cách nào thần nhiên đối mặt với đêm tân hôn, anh không muốn một cô dâu khóc sụt sùi, trong mắt mang theo hận ý thấu xương, anh muốn một người vợ cam tâm tình nguyện, yêu thương anh.

Anh không tự chủ dừng xe lại trước một dãy biệt thự, rất tự nhiên đi vào. Vừa vào đại sảnh lập tức ngửi thấy một mùi rượu gay mũi, anh nhìn thấy Khiếu Hồng đang cầm lấy ly rượu, ngồi trên ghế sa lon, xem dáng vẻ của cô dường như đã uống rất nhiều rượu.

Khiếu Hồng vừa nhìn thấy anh, lập tức tức giận nói: “Anh tới đây làm gì? Bỏ lại một đêm thân tiên với thiếu nữ xinh đẹp, chạy tới đây để xem tôi khổ sở thế nào, anh như vậy là có ý gì?”

Quý Đào đoạt lấy ly rượu trong tay cô: “Em uống nhiều rồi, đừng uống nữa.”

“Đừng ở đây giả mù sa mưa, tôi muốn uống, có uống đến chết cũng không cần ai lo!” Khiếu Hồng đi đứng xiêu vẹo muốn đoạt lại ly rượu: “Sao anh có thể hiểu được tôi đã đau khổ như thế nào? Nếu thật sự hiểu được, anh đã không cười Trần Như Nhụy.”

Quý Đào mím chặt môi không nói lời nào.

Cô tức giận hét lên: “Rốt cuộc anh muốn biến tôi thành cái gì đây?” Ngay lập tức cô cảm thấy cổ họng chua xót.

“Tôi biết cho tới bây giờ anh cũng chưa từng thực sự yêu tôi, nhưng tôi vẫn luôn cho rằng hai người ở bên cạnh nhau đã lâu, nhất định sẽ nảy sinh chút ít tình cảm, một ngày nào đó, anh sẽ yêu tôi. Nhưng. Tổn thương anh gây ra cho tôi đã quá triệt để!” Cô khóc ngất xuống ghế sa lon. h

Quý Đào ngồi xuống bên cô, dịu dàng nói: “Anh không ngờ mình lại tổn thương em sâu sắc đến vậy. Kể từ khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy Như Nhụy, vận mệnh chuyển đổi xoay vòng quanh bốn người chúng ta. Đối với Sở Thần Tuyên cũng gây ra thương tổn, trừ nói lời xin lỗi ra. Anh vẫn không có cách nào buông tha cho Như Nhụy.”

“Tại sao anh không thể buông tha cho cô ấy?”

Đầu tiên Quý Đào hơi sững sốt một chút, sau đó ngực ngừng lại một hơi, vô cùng kích động, rốt cục ý thức được bản thân sớm đã yêu Như Nhụy rồi. Trong miệng anh càng không ngừng lẩm bẩm tự nói: “Anh yêu cô ấy. Anh yêu cô ấy! Thực xin lỗi. Thực xin lỗi.”

Thoáng chốc toàn thân Khiếu Hồng cứng ngắc, cảm giác sâu sắc tổn thương càng nặng lên: “Vô lại!” Lưng cô thẳng đứng dậy: “Giờ đây nói xin lỗi thì có tác dụng gì? Sớm đã gây ra thương tổn. Tôi cũng không phải người phụ nữ không ai thêm muốn, có biết bao nhiêu người đang theo đuổi tôi, hết lần này tới lần khác tôi chỉ một lòng một dạ với anh, cuối cùng lại bị bỏ rơi, hôm nay tôi chỉ có thể nói ngay từ đầu tôi đã yêu lầm anh.”

“Khiếu Hồng.” Quý Đào đưa tay vỗ nhẹ lưng cô, muốn an ủi cô.

Khiếu Hồng tránh qua, tránh né: “Đừng đụng vào tôi, anh đi đi. Anh đi đi!” Cô cắn môi dưới, không để bản thân bật khóc.

“Có an ủi bao nhiêu, xin lỗi bao nhiêu đi nữa, cũng là nói nhảm. Chúng ta đều đã là người trưởng thành có tình cảm và lý trí, chuyện tình cảm vốn không thể cưỡng cầu, tôi không cần anh phải như thế nào với tôi, nhưng không thể nói tôi không oán hận anh. Nếu như anh thật muốn tốt cho tôi, thì đi đi! Để cho tôi yên tĩnh một mình, coi như là nhờ cậy!”

Quý Đào gật đầu, đứng lên, lui ra ngoài.

Lớp vỏ tôn nghiêm của Khiếu Hồng, chỉ trong nháy mắt Quý Đào rời đi, hoàn toàn hồng mất. Cô khóc đến điên dại, ruột gan đứt từng khúc, tình cảm nhiều năm qua, sao có thể nói xong là xong đây?

** ** *

Như Nhụy bị ánh mặt trời bắn vào tỉnh lại, cô lờ mờ biếng duỗi người, cuộn mình lại, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng lắm, cô nhìn thấy chiếc gối bên cạnh không có dấu vết chứng tỏ có người từng ngủ lại, trái tim phút chốc lạnh hơn phân nửa.

Quý Đào không trở về nhà ngủ, bởi vì đêm qua cãi vã, ngay trong đêm tân hôn anh công khai bỏ mặc cô. Cô giận đến run người, tất cả những chịu đựng, đau khổ, xấu hổ đều xông lên đầu, hóa thành nước mắt xông ra hốc mắt.

Tại sao có thể như vậy? Anh rốt cuộc dùng trái tim gì đối đãi với người vợ này đây? Vô số ý nghĩ trong đầu hiện lên, đau đớn khiến trái tim cô co thắt lại, cô sẽ không để cho anh đối đãi với mình như vậy! Rõ ràng quyết tâm không chịu nhục đã chiến tanh những buồn bã, hối tiếc.

Cô quyết định tranh thủ sử dụng quyền lợi triệt để, dù sao đây cũng là cuộc hôn nhân do cô lựa chọn, cô sẽ cố gắng duy trì nó. Quyết định xong, cô điều chỉnh cho tâm trạng thật thoải mái, giả bộ thần thái sáng láng, không muốn để cho người giúp việc dùng ánh mắt thương hại tới thông cảm cho cảnh ngộ của cô.

Liên tiếp mấy ngày cũng không có tin tức gì của Quý Đào, nhưng Thần Tuyên mỗi ngày lại tới, anh không hề không đề cập tới chuyện muốn cô ly hôn, chẳng qua là theo cô nói chuyện phiếm hàng ngày, quan tâm tới đứa trẻ trong bụng cô, khiến cô không khỏi âm thầm cảm tạ tri kỉ là anh.

Lời đồn đãi từ những người giúp việc đang nổi lên bốn phía, cô làm bộ không nghe thấy, đáy lòng hận Quý Đào đến chết khiến cô lâm vào trong tình cảnh không thể chịu nổi này. Những niềm tin ban đầu từng giọt từng giọt bắt đầu dao động, cô không khỏi để tay lên ngực tự hỏi bản thân có phải đã sai lầm ngay từ đầu hay không?

Ngày này cô ngồi ở trong phòng khách, hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi, vừa uống trà chiều, vừa đọc sách. Mặc dù mắt chăm chú đọc sách, nhưng đối với nội dung trong sách một chút cũng không vào đầu, vô cùng phiền não.

Đang lúc phiền não khép sách lại, lại thấy hình dáng Quý Đào tựa người vào cửa, ánh mắt anh tiêu tụy, mặt hiện tơ máu, chăm chú nhìn mình, trong giọng nói tràn đầy mỗi một. “Trông em rất tốt? Xem ra không có anh ở đây em ngược lại sống rất vui vẻ.”

Như Nhụy ngẩng đầu đón nhận ánh mắt anh, trong lòng trào dâng một cổ rung động lớn, chỉ trong nháy mắt cô cảm thấy trong lòng đang nhảy nhót. Người ngày đêm trông ngóng đang ở trước mắt, bao nhiêu lời muốn nói ngược lại không biết biến đi đâu.

Cô rừ mi mắt xuống, giọng điệu không tự giác trở nên lạnh nhạt. “Anh vẫn còn biết trở về nhà sao? Em tưởng những cô gái dịu dàng mềm mại bên ngoài sớm đã khiến anh vui đến quên cả trời đất rồi.”

Anh dương dương tự đắc. “Nếu như là vì em đổ kị nên mới nói như vậy, tôi sẽ rất vui mừng.”

“Anh đừng nằm mộng nữa.” Gò má cô khẽ ửng hồng, nhớ tới bị lạnh nhạt một tuần nay, tâm trạng vô cùng đau khổ, anh có từng nghĩ tới không? Trong lòng không khỏi trào lên tức giận. “Những ngày qua anh đi đâu vậy?”

Kể từ sau khi cùng Khiếu Hồng nói chuyện, Quý Đào biết mình đã yêu Như Nhụy rất sâu sắc, nhưng từ giây phút bắt đầu kia, anh chưa bao giờ từng đối xử tử tế với cô, hôm nay cô có hận anh cũng là chuyện tự nhiên, điều này không thể trách ai được, chỉ trách mình ban đầu bảo thủ, giờ hối hận cũng không kịp.

Mấy ngày qua, anh ở trong khách sạn, không ngừng suy nghĩ tới tương lai của anh và Như Nhụy, mỗi lần trong đầu hiện lên vẻ mặt ai oán của Như Nhụy, luôn trách cứ anh, điều này khiến anh quyết định, không muốn Như Nhụy dùng ánh mắt ôm hận nhìn mình, chỉ có thể để cô tự do.

Anh nhắm mắt lại hòa hoãn đau đớn trong lòng, sau đó lại mở mắt ra nhìn Như Nhụy nói: “Những ngày qua anh đều ngủ ở trong khách sạn.”

“Tại sao anh lại làm như vậy? Nhục nhã tôi như vậy anh vui sướng lắm sao?” Hai tay của cô đã nắm chặt lại.

“Anh không hề có bất kỳ ý muốn nhục nhã em.” Vẻ mặt anh tràn đầy mỗi một. “Trong đêm tân hôn, người em đã nói rõ thái độ của em, mà mấy ngày nay anh cũng vậy, suy nghĩ rất nhiều, anh nghĩ. . . . Sau khi em sinh ra đứa trẻ, chúng ta sẽ ly hôn!”

Như Nhụy kinh ngạc nói không ra lời, lòng thất lại, tức giận nói: “Tôi tuyệt đối sẽ không bỏ con của mình.”

Ánh mắt Quý Đào kiên quyết. “Anh cũng vậy sẽ không bỏ con của anh.”

Hốc mắt Như Nhụy chứa đầy nước mắt, đáy lòng vô cùng khổ sở. Tên vô lại này! Anh nói muốn kết hôn, mình liền bị gả đi, anh nói muốn ly hôn, mình liền bị ly hôn, anh coi mình là cái gì cơ chứ? Lửa giận trong lòng thoáng chốc thiêu đốt đến đỉnh điểm, cô giận dữ hét: “Anh coi tôi là cái gì? Một con búp bê không có

cảm giác ư? Muốn kết hôn, muốn ly hôn đều do anh cao hứng, có bao giờ anh nghĩ đến cảm nhận của tôi không?”

“Nếu như không nghĩ đến cảm nhận của em, anh sẽ không nói đến việc ly hôn.” Anh thở dài một hơi, ánh mắt nhìn phương xa. “Em và anh ở chung một chỗ, dường như không có hạnh phúc, mà em không hạnh phúc, anh cũng vậy, không cách nào vui vẻ.”

“Đây là suy nghĩ của mình anh, anh có bao giờ chú ý tới suy nghĩ của tôi không?”

Quý Đào xoay người đối mặt với cô, cười khổ. “Đúng! Anh cũng chưa bao giờ chú ý tới suy nghĩ của em, nhưng chẳng lẽ như vậy với chúng ta sẽ đều tốt ư?”/

Như Nhụy đứng thẳng lưng, cố ý ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ, hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Tôi không hiểu được suy nghĩ thử sự của anh là gì, nhưng khi tôi quyết định gả cho anh, từ tận đáy lòng đã muốn gắn bó bền lâu với cuộc hôn nhân của chúng ta, cho dù là quan hệ vợ chồng chân thật. Tôi tình nguyện tiếp nhận, chỉ cần anh có thể yêu tôi.” Cô xoay người đối mặt với anh. “Nhưng. Giờ anh lại muốn ly hôn, tôi cũng không phản đối, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không bỏ con của mình.” Âm cuối cô có chút run rẩy.

Quý Đào kinh ngạc nhìn cô, đáy lòng đang run rẩy, âm điệu nặng trĩu. “Em. Không hận anh sao?”

“Hận? Tôi nói rồi, tôi chỉ gả cho người đàn ông tôi yêu.” Cô đứng ở nơi đó, ánh mắt đen sâu thẳm bình tĩnh nhìn vào mắt anh.

Quý Đào ngừng thở, cầu nguyện lỗ tai của anh không nghe lầm. “Em vừa nói cái gì?” Giọng nói của anh nửa mắc ở trong cổ họng, trở nên mất tiếng.

Cô hét lên: “Tôi nói, tôi yêu anh, tôi yêu anh!”

“Làm sao có thể? Làm sao có thể?” Tim Quý Đào dường như ngừng đập, nhưng ngay sau đó trái tim lại điên cuồng nhảy nhót. Anh một bước dài xông lên trước ôm vai của cô. “Anh hi vọng đây không phải là nằm mơ. Sau khi anh đã làm nhiều chuyện có lỗi với em, em còn có thể yêu anh. Làm sao có thể? Làm sao có thể?” Anh hỏi đi hỏi lại.

Nước mắt Như Nhụy giống như hạt trân châu rơi xuống. “Biết rõ không thể yêu anh, nhưng, tôi đã yêu anh rồi.”

Quý Đào dùng sức kéo cô vào lòng, tâm linh từ từ hòa tan với cô tạo thành rung động, thật lâu không nói nên lời.

“Nếu không yêu anh, em đã không đồng ý gả cho anh.” Cô khẽ đẩy anh ra, ngừng mắt nhìn anh. “Vậy còn anh? Anh có yêu em không?”

Anh dịu dàng vuốt ve tỉ mỉ khuôn mặt của cô. “Nếu như anh không yêu em, anh sẽ không dùng trăm phương ngàn kế để kết hôn đưa em về nhà.” Ánh mắt của anh thâm tình. “Điều tại anh quá mù quáng, vòng một vòng lớn mới phát hiện mình sớm đã yêu em mất rồi, anh thật là một tên đại ngu ngốc!”

Như Nhụy run rẩy mỉm cười, vui mừng ha ha, thấp giọng nỉ non nói: “Nếu như anh mãi mãi không phát hiện, chắc em sẽ thương vô cùng.”

Quý Đào không nghe thấy cô nói nhỏ, anh dùng môi che lấy đôi môi đỏ của cô, lửa nóng mãnh liệt quần lấy cô, đem những nhung nhớ mấy ngày nay, hóa thành nụ hôn, biểu đạt thâm tình.

Hồi lâu, anh mới thả môi cô ra, hơi thở dồn dập thổi tới trên mặt cô. “Đời này anh tuyệt đối sẽ không buông tay em ra.” Anh ôm lấy cô, ôm thật chặt, tuyên thệ cả cuộc đời này của anh ... sẽ không buông cô ra nữa.

** ** *

“Anh lại muốn đi tìm Như Nhụy sao?” Âm thanh Phương Chi hỏi.

Thần Tuyên nhìn cô một cái, thẳng hướng muốn rời đi, nhưng bị Phương Chi canh ở trước mặt.

“Cô ấy đã kết hôn, sao anh còn khổ sở đi tìm cô ấy làm gì? Chỉ tăng thêm phiền não cho cô ấy mà thôi.” Phương Chi lôi kéo tay của anh. “Thần Tuyên, chúng ta đi Canada đi! Anh đã không còn gì vướng bận, cùng đến Canada, chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu, xây dựng cuộc sống mới của chúng ta.”

“Chúng ta?” Thần Tuyên lạnh lùng nhìn cô. “Nơi nào anh cũng không muốn đi, anh muốn ở đây bảo vệ Như Nhụy.”

“Anh điên rồi sao?” Cô nén giận kêu lên. “Rốt cuộc thì cô ấy có cái gì tốt đẹp? Tại sao anh có thể yêu cô ấy điên cuồng như vậy, mà không chịu để ý tới tình cảm của em? Không ai có thể yêu anh nhiều hơn em, Như Nhụy thì có là cái gì?”

Thần Tuyên có cảm giác xa lạ với Phương Chi, đáng vẻ điên cuồng và lời cô nói, tạo cho anh cảm giác ghét bỏ vô cùng.

“Khoảng thời gian không có Như Nhụy, chẳng phải chúng ta rất vui vẻ sao? Em đã rất cẩn thận chăm sóc anh, anh dịu dàng đáp lại tình yêu của em, tại sao chúng ta không thể giống như trước đây?”

Thần Tuyên hít vào một hơi khí. “Em lầm rồi, anh đối với em chưa bao giờ có tình cảm nam nữ, chỉ là tình cảm bạn bè bình thường thôi, anh cho rằng em cũng vậy.”

“Anh đang nói cái gì vậy?” Mắt Phương Chi trở nên hung dữ, vẻ mặt giống như bị điên. “Vì muốn có được tình yêu của anh, em không sợ dẫn Như Nhụy tới Cửu Long, bố trí cho người ở nhà chứa bắt cô ta, đem cô ta bán sang Sơn Đông hoặc sa mạc Arab, chỉ không ngờ mama ở nhà chứa lòng tham không đáy, không làm theo ước định ban đầu, để Như Nhụy có cơ hội rơi vào tay Tưởng Quý Đào, làm hỏng hết kế hoạch của em. Bằng không, giờ này cô ta đã không thể ở đây lớn lối.”

Thần Tuyên túm lấy cổ tay của cô. “Em có biết em đang nói cái gì không?”

“Đau quá!” Phương Chi giãy dụa. “Vì dành lấy tình yêu của anh, chuyện gì em cũng có thể làm được, cho dù có phải giết chết Như Nhụy mới có thể có được anh, em cũng sẽ không hối tiếc.”

Thần Tuyên không chút nghĩ ngợi tát cô một cái, tiếng thanh thúy vang lên, phá vỡ sự yên lặng của bầu trời bao la, Phương Chi lao đảo ngã nhào trên mặt đất, khóe miệng chảy ra máu.

Phương Chi sợ hãi nhìn anh. “Anh đánh em? Anh đánh em. . . . Vì con đàn bà chết tiệt kia anh đánh em!”

Vẻ mặt Thần Tuyên vô cùng đáng sợ. “Thì ra Như Nhụy chịu nhiều khổ sở như vậy, cũng là do cô làm ra. Người đàn bà độc ác như cô, uống phỉ Như Nhụy thật lòng đối đãi với cô.” Bộ ngực anh vì tức giận mà phập phồng không ngừng.

“Thật lòng đối đãi? Tôi mới thấy lạ!” Phương Chi lạnh lùng hừ một tiếng, cười dữ tợn. “Đánh! Tốt nhất đánh chết tôi, tôi sẽ không phải khổ sở như vậy nữa.” Cô khóc lớn. “Chỉ cần một ngày Như Nhụy còn, trong mắt anh vĩnh viễn cũng không có tôi! Tôi hận, thật hận. . . .” Cô kích động túm lấy tay Thần Tuyên. “Anh đánh tôi đi! Giết tôi đi! Không có được tình yêu của anh, tôi tình nguyện chết dưới tay của anh.”

Đáy lòng Thần Tuyên tự nhiên dâng lên cảm giác không đành lòng. Phương Chi biến thành bộ dạng này, anh cũng có nửa phần trách nhiệm, có lẽ do những lời nói bình thường của anh, làm cho cô hi vọng, mới tạo ra bi kịch không thể cứu vãn ngày hôm nay.

“Cô đi đi! Đừng để cho tôi nhìn thấy cô nữa.” Tức giận trong lòng Thần Tuyên cũng tiêu tan, giọng nói nặng nề. “Có lẽ là do tôi không tốt, tạo ra hiểu lầm, nhưng tôi thực sự không thích cô, từ đầu tới cuối tôi chỉ yêu duy nhất một người là Như Nhụy, cho dù cô ấy đã kết hôn, tôi cũng không thể nào đón nhận cô.”

“Anh gạt em, những gì anh nói không phải là thật!” Sự đau thương trong mắt cô, trong nháy mắt, trở nên đờ đờ sát khí. “Nhất định lại là do Như Nhụy cản trở, tôi sẽ không tha thứ cho cô ta. . . . Tôi sẽ không tha thứ cho cô ta!”

Cô bỗng đứng lên, xông về phía xe Thần Tuyên, nhanh chóng lái đi.

“Phương Chi, quay lại đi, quay lại đi!” Thần Tuyên đuổi theo, lo lắng cô sẽ gây bất lợi cho Như Nhụy, lập tức vẫy một chiếc xe tắc xi đuổi theo.

** ** *

“Anh có thể sờ bụng em không?” Ánh mắt Quý Đào đầy khát vọng.

Như Nhụy mỉm cười. “Đương nhiên là có thể.”

Quý Đào chăm chú nhìn bụng cô, sau đó thật cẩn thận, chậm rãi đưa tay vuốt nhẹ bụng cô.

Anh cẩn thận vuốt ve qua lại, trong lòng nghĩ đến nơi này đang thai nghén thể hệ sau của anh, giờ khắc này, anh cảm thấy vừa kiêu ngạo vừa vui vẻ. Anh vô cùng cảm động nói: “Như Nhụy, cảm ơn em, thật cảm ơn em!”

“Đồ ngốc cảm ơn em cái gì đây?” Về mặt Như Nhụy dịu dàng.

“Em biết anh đang nói gì mà.” Anh ôm chặt lấy Như Nhụy, chặt đến mức dường như khiến cô khó thở. “Anh sẽ dùng cả đời này để bồi đắp thật tốt cho em”.

Như Nhụy cười thỏa mãn, rúc vào trong lồng ngực của anh, mềm mại nói: “Còn ôm nữa, chúng ta sẽ muộn thời gian đi đến chỗ bác sĩ khám định kì đấy.”

Quý Đào vẫn ôm cô, thật lâu mới buông cô ra, nhẹ vỗ về gương mặt của cô. “Anh không quên thời gian đã hẹn với bác sĩ, chỉ muốn ôm em nhiều hơn một cái thôi. Giờ anh đi lấy xe ngay, em ra ngoài chờ anh nhé.” Anh buông Như Nhụy ra đi tới mở xe.

Như Nhụy mỉm cười nhìn theo bóng lưng Quý Đào. Đáy lòng không khỏi nghĩ tới: thật hạnh phúc! Đời này cho tới bây giờ cũng chưa từng hạnh phúc như vậy, cảm tạ trời xanh đã đem Quý Đào ban cho tôi.
. Lúc này, đột nhiên có một nỗi sợ hãi xẹt qua đáy lòng cô, cô hơi co rúm lại, lo lắng nhìn phương xa, sau đó chậm rãi mặc áo khoác vào đi ra ngoài chờ anh.

Cô an ủi bản thân chớ suy nghĩ lung tung, đồng thời đem toàn bộ chú ý hướng tới mùa xuân nở rộ, đột nhiên giọng nói Quý Đào ở phía xa vang lên: “Như Nhụy, cẩn thận!”

Như Nhụy ngẩng đầu lên liền thấy một chiếc xe màu trắng hướng cô xông đến. Cô sững người lại, tứ chi cứng đờ tại chỗ, động cũng không động được, chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, trong giây lát, một bóng đen xông lại bảo vệ cô.

Cô ngã nhào xuống ven đường, bụng truyền đến một cơn đau mãnh liệt, mọi việc diễn ra quá nhanh, mơ hồ cảm thấy bên tai truyền đến tiếng phanh xe và tiếng va chạm chói tai, sau đó là một mảnh đen kịt trước mắt, cô ngất đi.

** ** *

Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên trên mặt Như Nhụy, cô chuyển động đầu, mở mắt ra, khuôn mặt lo lắng của Quý Đào in lên đáy mắt, râu ria mọc lộn xộn khắp mặt, hai mắt chùng xuống, thở phào nhẹ nhõm nở ra nụ cười. “Cuối cùng em đã tỉnh, cảm ơn trời đất!” Anh không ngừng hôn lên tay Như Nhụy.

“Anh làm sao vậy? Tại sao em lại ở bệnh viện?” Trong đầu cô mơ hồ hiện lên một chiếc xe, gương mặt thoáng chốc trắng bệch. “Có phải có một chiếc xe muốn đâm vào em không, đứa bé đâu? Đứa bé trong bụng em đâu?”

“Đừng sợ, đừng sợ. Không còn chuyện gì nữa, đứa bé vẫn an toàn nằm ở trong bụng em.” Quý Đào đau lòng ôm cô vào trước ngực.

Như Nhụy thở phào nhẹ nhõm. “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cô thấy cánh tay Quý Đào băng vải trắng xóa. “Sao anh cũng bị thương vậy?”

“Không có chuyện gì. Chẳng qua là người lái chiếc xe kia uống nhiều rượu quá, mới lao về phía em, vì cứu em, nên tay anh bị thương, hoàn toàn không có gì đáng ngại, em không cần lo lắng, chỉ cần chú ý an tâm tĩnh dưỡng thật tốt là được.”

“Có đau không?” Như Nhụy cực kỳ đau lòng.

“Chút thương tích này có là cái gì, chỉ cần em bình an vô sự, có bị thương nặng hơn nữa cũng đáng.” Anh nhắm mắt lại dường như không muốn thừa nhận nỗi đau. “Ngay sau khi người đó tông vào em, trái tim anh như ngừng đập, may mà em không có chuyện gì, bằng không.”

“Đừng nói nữa. Hai người chúng ta ai cũng không thể có chuyện gì, ai cũng không thể mất. Em yêu anh. . . .” Như Nhụy ngân ngấn nước mắt, lòng co thắt lại. Nếu Quý Đào vì cứu mình mà. Trời ạ! Cô không dám tưởng tượng nữa.

“Anh cũng yêu em.” Hai người lại thâm tình ôm nhau.

Thần Tuyên ở cửa trông thấy một màn này, lén lút đóng cửa lại. Anh biết đời này anh đã không còn bất cứ cơ hội nào đạt được Như Nhụy nữa .

Phương Chi trong tai nạn xe, cũng bởi vì thương tích quá nặng không thể chạy chữa được nữa, tuyên bố tử vong.

Vì không muốn ảnh hưởng tới cảm xúc của Như Nhụy, trước đó anh cùng Quý Đào đã thương lượng ổn thỏa, không nói ra âm mưu của Phương Chi cho cô biết, đợi cô dưỡng tốt bệnh rồi hãy nói, Quý Đào đồng ý.

Như Nhụy rúc vào trong ngực Quý Đào. “Đúng rồi, lúc em bị đụng xe, em nhìn thấy một người rất giống Thần Tuyên, lúc đó anh ấy cũng có mặt tại nơi xảy ra tai nạn sao?” Như Nhụy nghi ngờ hỏi.

Quý Đào nắm đôi tay nhỏ bé của cô. “Lúc đó đúng lúc anh ta muốn tới từ biệt em.”

Như Nhụy có chút kinh ngạc, ngẩng đầu lên. “Từ biệt?”

Quý Đào gật đầu. “Anh ta quyết định sẽ đến Canada.”

“Vậy giờ anh ấy đâu?”

“Anh ấy đã tới Canada, đồng thời còn dặn dò anh phải chăm sóc em thật tốt, không được để em có bất kỳ ủy khuất nào.”

Như Nhụy thâm tình đưa mắt nhìn anh, khẽ cười nói: “Vậy anh sẽ khiến em ủy khuất sao?”

“Em nói thử xem? Bà xã yêu quý của anh.”

Như Nhụy cười đến vui vẻ, thật vui vẻ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-tinh-cua-ac-ma>